

Johan Gabriel Oxenstierna

Dagboks-anteckningar åren 1769–1771

Skrifter utgifna af Svenska Literatursällskapet, Uppsala 1881.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/OxenstiernaJG/titlar/Dagbok/faksimil?om-boken>

Hämtad från Litteraturbanken.se:

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb70334-faksimil>

DAGBOKS-ANTECKNINGAR

AF

JOHAN GABRIEL OXENSTIERNA

ÅREN 1769—1771

UTGIFNA GENOM

GUSTAF STJERNSTRÖM.

UPSALA 1881.
AKADEMISKA BOKTRYCKERIET,
EDV. BERLING.

Inledning.

Oxenstiernas Dagboksanteckningar under åren 1769—71 äro utgifna efter författarens originalhandskrift, som sedan 1846 förvaras å Upsala universitetsbibliotek. Den utgör trenne pryddigt skrifna oktavvolymen (N:o X 280—82) och i början af första bandet är antecknad: »Denne Journal för Åren 1769, 1770 och 1771 är författad och egenhändigt skrifven af Riksmarskalken och Riksrådet Grefve Johan Gabriel Oxenstierna». Stilen öfverensstämmer med den uti hans andra efterlemnade skrifter, som vi haft tillfälle att se.

Dessa anteckningar äro dock ej de första af det slaget, som flöto ur den unge författarens penna. Redan 3 år förut, innan han ännu fyllt sitt sextonde år, hade han påbegynt en på franska skrifven dagbok, som börjar 1766 och slutar med året 1768, hvilken sålunda är en omedelbar föregångare till den nu utgifna. Denna handskrift, som äges af Landshöfdingen m. m. Grefve Albert Ehrensvärd och förvaras å hans egendom Tosterup¹, nästan ännu omsorgsfullare skrifven än den föregående, är en oktav om 311 tättskrifna sidor. O. Eneroth har begagnat den vid nedskrifvande af »några drag ur skalden Oxenstiernas ungdomshistoria. Bidrag till 1700-talets kulturhistoria», hvilken uppsats finnes i andra samlingen af hans studier i »Litteratur och konst».

Ännu en tredje dagbok existerar, men den förskrifver sig från den tid, då skalden inträdt på den högre ämbetsmannabanan. Den finnes i Upsala bibliotek (N:o X 283) och bär ryggtiteln: »J. G. Oxenstiernas Dagbok 1786—88.» Inuti är antecknad af honom själf: »mitt minne eller sammandrag af händelser i det allmänna och Dagbok från Riksdagen 1786—». En afskrift af sistnämnda finnes i samma bibliotek under det följande numret. Vi nämna den, därför att vi i den funnit några förut obekanta poetiska alster af författaren, af hvilka vi här skola meddela ett och annat.

¹ Vi frambära härmed vår tacksamhet till grefve A. Ehrensvärd, som tillmötesgående har låtit oss se denna handskrift.

Det första, som i denna afskrift förekommer utom Dagboken, är »Svar på ett Bref i vers, som General-Amiralen Grefve Ehrenswärd skref mig till, sedan Svenska Akademien var suspenderad af Hertigen, och jag, såsom ansedd medvetande af den så kallade Armfeldtska Conspirationen, skild från utöfningen af minn syssla, d. 25 Aug. 1794.»

Vi meddela brefvet i sin helhet:

»Uppå det Bref, som Snillet ingaf Dig,
 Jag känner, i det svar din Skaldmö väntar sig,
 Allt hvad jag skyldig är åt henne och dem alla;
 Om, liksom Du, att följa mig
 Jag kunde Gracerna befalla.
 Men skild från hjertats ro så väl som tankans frid,
 Vid bägges oförsedda strid
 Mot öden, som mig öfverfalla,
 Min vän! hvad väljer Du för tid
 Att mig till lyrans täfling kalla?

 Om af den skymt af glädtigt vett,
 Hvars jollrande i bättre dagar
 Du förr hos mig med nöje sett,
 Min vrånga Stjernas hårda lagar
 Mig någon öfrig lemning gett;
 Kanhända med en sång, mer värdig dig än denna,
 Jag skulle kunna då ge din Epitre svar:
 Kanske vid någon eld i mina tankar qvar
 Du kände då igen min penna;
 Men nu, ty värr! Du Dig bedrar.
 Och fäfängt vore hon af mig tillbaka tagen,
 Som nu förföljd och bäfvande,
 Knapt sansar mig ännu ifrån de första slagen
 Af gunstlingar och af förmyndare.

Du vet huru efter långt hotande alltifrån Baron Reuterholms återkomst, Hertigens ovilja ändtligen utbrast öfver mig på en gång. Denne regentens Principal-Minister, mån att ensam råda hos sin Herre, hade redan på flerahanda sätt undanröjt alla dess förra bekanta och vänner, och sökte endast medel att äfven fränksilja mig, som ännu var qvar af de äldste. Han tvang Hertigens svaghet att, genom köld i umgänget och chicaner vid min syssla, söka tvinga

mig att taga afsked, hvartill jag ej kunde befallas, i anledning af framledne Konungens Testamente, som under minderårigheten förbödd någon ändring med dem, som innehade ämbeten vid Hofvet. Men då detta gick för långsamt fann Reuterholm ändtligen en utväg att skynda sitt föremål. Bland Armfeldts papper, som stulos i Neapel af Piranesi och med hvilka riksdrotsen med ett stort skrin på magen, för löjlig i triumph till Hofrätten på ett så ridicult sätt, hade Reuterholm den glädjen att finna ett bref från mig till den anklagade, skrivet förlidet år, då jag bodde på hans landtgård Frescati, och af denna anledning författadt i gammal feodal styl, såsom af en forntidens Vasall till sin Länsherre. Detta uttyddes som ett bevis, att jag ej var trogen åt Förmyndar-regeringen, utan deltog i Armfeldts planer emot Hertigen, och der mina uttryck voro för mycket tydliga, sökte man finna en chiffre, som dolde stora projecter. Hertigen blef förelagd att tro eller att låtsas tro detta och nu var min onåd afgjord, en onåd så mycket underbarare, som knapt någon varit mera vän med Hertigen än jag, som aldrig deltagit i något i verlden emot honom, jag som aldrig uphört att älska honom och ännu, oaktadt hans orättvisa, känner, att jag har för honom samma kärlek, som då jag vid tolf års ålder såg honom först. Emellertid blef jag tillsagd att upphöra med mitt riksmarskalks-ämbete, till dess jag af Kungen finge dömas vid dess tillträde till regeringen, och hvilken dom Reuterholm lät säga mig, att Hertigen, af en ännu öfrig mildhet, ej sjelf ville fälla. Jag hotades med ransakningar öfver mina förhållanden och väntade tillsägelse att resa ur staden. Tusen utspridelser blefvo gjorda om anstötliga saker, dem jag skall hafva talat och skrivit. Jag afmålades med fingerade bref från Sverige i utländska Journaler med de nedrigaste beskyllningar, att hafva förledt Konung Gustaf III till alla brott, och med mitt smicker och [mina] usla versar insöft hans samvete hvar gång det ville vakna; och är nu omsider från Hofvet och mitt ämbete försatt i den förordnade hvila från hvilken jag berättar Dig mitt öde, för att sedan aldrig mer upprepa dess orimliga händelser. Emellertid kan jag i detta tillstånd jemföra mig med Thesei son:

Jag har med Hippolit ett lika öde delat:
Som han, blef jag beskylld för hvad jag icke felat;
Som han, jag ohörd döms, förbannas liksom han;
Från Hof och värdighet jag skall som han fördrivas;
Neptunus af ett Troll lät honom sönderrivas,
Stor-Amiralens Best är ock min baneman.

Jag skall söka draga nytta af den ledighet jag fått; men ehuru väl jag vet, att jag återfår om två år mina rättigheter af kungen sjelf, och fastän den frihet jag nu äger verkligen är mig behaglig, och af mitt tänkesätt alltid föredragen för alla ämbeten, har likväl sättet, hvarpå jag erhållit den, gifvit mig en förargelse, som gjorde mig först sjuk en hel månad, och som jag skäms bekänna, att jag ännu ej hunnit öfvervinna, åtminstone ej nog att kunna i lugn selsätta mig med den lilla Vitterhet, som skall uppfylla min tid, och som kan roa Dig i våra Correspondancer.

Förlåt mig då, om jag, i sådan fara,
 På samma språk Du talt ej mäktar att Dig svara.
 Ett föremål af smädelse och list;
 Som misstänkt från min syssla drifven
 Och genom Nordencreutzar sist
 Till rof åt Archenholtz i Hamburgs Dagblad gifven,
 Att bli af Reuterholms betalta Journalist
 Med nedrighet och brott för verdens syn beskrifven;
 Af skrämda Hofmän öfvergifven,
 Som skådande mitt fall, i mig vid brantens gräns
 Försigtigt fly en vän, som nu ej rådligt käns,
 Och som åtminstone är öfverflödig blifven.
 Lik med Johannes Döparen
 Till Pathmos ö i landsflykt jagad,
 Der mellan Gud och Djefvulen
 Aposteln åldrad och bedagad
 Emottog uppenbarelsen,
 Så hände äfven mig, min vän.
 Du mins, att ängelen en bok åt honom gifvit,
 Som han åt upp och hvaraf han blef sjuk.
 Som honing i sin mun han denna mat beskrifvit,
 Men kände straxt deraf en värk i sinom buk;
 Så, när jag, ifrån Apollos gille
 Ej mer kan svara dig ur Akademiens graf
 Så åter jag ditt bref, men känner ock deraf
 En plågsam värk i minom snille.

Således har den poetiska brefväxling, som förr roade oss bägge så mycket, nu något förödmjukande för mig, som Du lätt kan begripa vid jämförelsen mellan Din lätthet och min tröghet. Vänta

åtminstone till dess jag hunnit återhämta mig ur första förskräckelsen af min motgång. Den dagen skall också komma, och jag föreser honom i sakernas gång, då Du äfven skall sändas på samma väg jag gått, och på det att jag då med hvilade sinnen ej måtte trotsa din förvirring tillbaka, så skona nu min vanmagt i första tyngden af mina missöden. Du har hedrat mig med namn af Din lärare i alla underliga Speculationer, och gifvit mig fullmagt att vara Din *själs Biskop* i våra filosofiska och mystiska samtal. Med denna rätt till Din aktning bör jag vänta, att Du ej kan vilja förnedra den kyrkofader Du sjelf så högt utmärkt, genom att nu nyttja Din sorgfria qvickhet mot hans matta nedslagenhet och påkalla honom till poetiska föreläsningar för en så vitter som Du, i en stund då han knappt kan i Concepernas prosa predika för [sin] församlings ordinarie får.

Och därför ber jag min Grefve först och sist
 Att ej mot mig så högt sin ton på lyran taga.
 Ty fast som andra menskor vist
 Prelater kunna vara svaga
 Bör likväl en Caplan med list,
 Och stolt af sina förmäns brist,
 Ej deras fel i ljust draga;
 Och Biskopen kan ej behaga
 Att qväsas af sin Gymnasist.

Efter alla dessa förföljelser, lika löjlige i deras orsak och utbrott, som väntade af personer, med hvilka Du vet hvad heliga vänskapseder förena mig, återstod emedlertid ännu ett nöje att förstås, i den inrättning Konung Gustaf den Tredje hade stiftat för Sånggudinnorna och Våltaligheten. Reuterholm, hans spiras förvaltare, obekant med de förra och säker att aldrig bli ämne för den sednare, fann godt att tillsluta ett Tempel, der hans namn aldrig skulle firas. Han hade velat bli Ledamot i Svenska akademien; vi afslogo hans önskan, och han öfvertalade nu Regenten att suspendera henne. Man tog till skäl hennes Jakobinska tänkesätt, dem man sade sig igenkänna i Riddarhus-Secreteraren Silfverstolpes Tal öfver Riksrådet Fersen, och framlade citationer ur Talet, samman-satta af halfva och fjerdedels meningar från skilda blad, som hopdrogos i en annan ställning. Detta ädla arbete gjordes och producerades af Öfverste-Kammarjunkaren Baron Taube: hård och despotisk under Konung Gustaf, men nu krypande för den nya Regeringen, der han var illa ansedd, misstänkt för deltagande med Arm-

feldt, i sådant afseende äfven kallad för Hofrätten, och glad att genom denna rapport göra sin frid, som äfven verkligen lyckades. Svenska Akademien upphäfdes då straxt till Konungens egen regeringstid, att, liksom jag, då af honom sjelf dömas. Sammankomsterna förbödos, Akademiens Handlingar, såsom innehållande farliga principer, förseglades under Cantzli-Collegii vård, och sedan Rikscantzleren, i ett betänkande, ännu ridiculare än hans vanliga, bevisat vådligheten af Akademiens inrättning för Sveriges bestånd, tog han sjelf 4,000 Rdr B:co af hennes enskilda Cassa, för att sätta dessa i säkerhet och hindra att denna summa ej på något riksförderligt sätt af Jakobinerna skulle kunna användas.

Så Grekland förr fick ömsom se
 Parnassens lunder härjade
 Vid öfverfall af vilda Thracer;
 Och fjerran Sånggudinnorne
 Från sina altar flyktande
 Med skalder, Kärlekar och Gracer;
 Och ömsom med förskräckelse
 I från Ismarens frusna branter
 Bland djuren dem han förtjusade, Orphé,
 Bli söndersliten af Bachanter.

Min enda tröst i denna förstörelses timma var, att dela lika öde med alla menniskor af förstånd, och att, när jag stupade med Akademien, förese, att vårt fall äfven snart skulle åtföljas af Ehrensvärds. Ty bedrag Dig ej! Ditt aflägsnande hör för mycket till tidehvarfvets lynne och Magtens tänkesätt, att ej redan vara beslutadt och beredt; och snart eller sent undfår Du den hvila, dit jag befalltes att gå, innan Du, som jag, ännu hunnit begära henne.

Ty Reuterholm, som nu har magt att åskan styra,
 Han, Sveriges Jupiter och värd sitt tidehvarf,
 Slog Akademien först, som stämde Sångens Lyra;
 Och blixtrar se'n mot Dig uppå Carlsronas hvarf.
 Så skulle fordomdags ett slag af samma dunder
 Ha kunnat krossa på en tid
 I hamnen af Pirrhé och Pericles' lunder
 Thomistocles och Euripid.

Jag öfverlefde likväl detta åskeslag; och sedan jag hunnit uppresa mig ur ruinerna af Vitterhetens Tempel, börjar nu, fördrifven,

men oskadd, att hemta lif igen, och hvila inom det sällskap, der äfven i mina gladaste stunder, jag alltid fann mig mest lycklig.

Jag känner Dig, Etude, och Konster, Sångmör, Er!
I! som jag dyrkat förr och nu tillbaka ser,
I stannen hos den öfvergifna;
Och snilletts fria mod bland Dygdens mildhet ler
I edra öppna drag af Oskulden beskrifna.
Än mötens I hos mig af någon öfrig vän,
Den Kungamagtens hot ej från min hydda skrämmer,
Som dristar sig ännu att känna mig igen,
Hvars hjerta svarar mitt, hvars hand min lyra stämmer.
När medlertid, i det att jag af verlden döms,
Mitt samvete i skuggan der jag göms,
Besökes då och då af en välgernings minne,
Som återkommer till mitt sinne
Ifrån det hjerta, der han glöms.

Det är inom samma sällskap jag också snart skall återfinna Dig, när Du antingen begär eller får den tjenstfrihet som blifvit mig gifven, och i hvilken det blott felas för mig, att hon ej kan vara beständig; emedan nödvändigheten tvingar mig att af Konungens rättvisa återbegära mitt ämbete och fria från ovärdiga mistankar min heder den man budit till att på allt sätt angripa. Men sjelfva denna rättvisa gör mig ej lycklig. Hon återför mig i band, som jag önskade aldrig mer återtaga, och den seger hon ger mig för omdömet, skall köpas på bekostnaden af min sällhet och mitt lugn.

I Dygdens ädla barn och Snilletts rena Nöjen!
O! finge evigt jag med er förenad bli!
I skuggan af ert hägn förglömd och lika fri
Från ilskna dårars våld ock dumma dårars löjen.
Men fåfängt är mitt hopp. När våldet ändar sig,
Och när en rättvis Kung för mig och Sverige vaknar,
Skall rättvisheten sjelf ånyo kalla mig
Till samma band igen, dem jag bland eder saknar.
Mitt hjerta njute då, så länge det förmår,
Det afbrott Himlen gaf åt minna mödors år!
Och när jag återgår att bland bekymren vakna,
Förtroгна! som hos er en bannlyst vän fördöljt,
Se'n edert sällskap mig i lugnets hvila följt,
Så följn äfven mig i stormarna tillbaka!

Då jag började detta bref, trodde jag ej, att det skulle bli så långt. Men det har gått dermed som med alla vänskapens samtal, hvilkas slut öppenhjertigheten och förtroendet ej kunna förese. De hafva förledt mig att så vidlöftigt omtala mina enskilda händelser, och Du är den enda i världen, för hvilken jag vill förtälja dem. Du bör säga mig, att jag orättvist klagar öfver mitt tillstånd och min enslighet; och att då man lefver med en älskad maka, ett barn, Läsning och Vitterhetsnöjen och har Ehrensvärd till vän, så har man orätt att anse sig vara ensam. Jag erkänner så uprigtigt denna sanning, att jag snart börjar bli nöjd med mitt tillstånd och tacka dem som försatt mig deruti. Det lugn jag njuter är deras gåfva; och då jag kan skapa mig en sällhet, fastän mot deras afsigt, är jag åt verkningarne af deras hat nästan skyldig samma erkänsla, som jag hade gifvit åt deras välvilja för min lycka. Men denna lycka skulle vara ofullkomlig utom Dig. Mer än nånsin förr är nu således äfven Du nödvändig för alla de Vittra, Physiska, Filosofiska, Moraliska, Metaphysiska underligheter som sysselsätta, och mer än nånsin förr behöfver din själs Biskop att föda sin egen själ af dina betraktelser. Han kallar dig således hädanefter hvar dag till Consistorium, för de viktiga mål, som yppar sig, såväl i detta lifvets mörka jännemrdal, som i den tillkommande ljusa verld. Och som Du nu uppehåller Dig i den förra, men är ett väsen af den senare, tillhör det Dig att om bägge uplysa din på alla ställen okunnige prelat. Ty Du är hemma i bägges regioner och har kännedomarne af dem alla.

Stig därför ner ur deras höga Gille
 Och, tröstande din Biskops tunga dar,
 Lys opp hans tjäll med facklan af ditt snille,
 Och med ditt hjerta gif hans hjerta svar.

Af dina tvifvel blott han upbyggs mera,
 Än af Doctorers myndiga bevis:
 Du äger känslor; de philosophera:
 De äro lärda blott; men Du är vis.

Och medan vårt begrepp dem sällan gillar,
 Och Sanningen för alla gömt sitt bloss,
 Så må, i det förnuftet dem förvillar,
 Det vara hjertat, som förvillar oss.

Välkommen i den landsförvistes boning!
Jag der ej mer skall klandra Skickelsen,
Så länge hon vid all sin hårdhet än
Vill lemna mig, som pant af sin försoning,
Louise till Maka, Ehrensvärd till Vän.»

Vidare finnes där ett »Bref till Hof-Cantzleren Baron Ramel den 11 Jan. 1786» med anmärkning: »Baron Ramel hade två vagnshästar, dem han kallade sina Fröknar och jag, i anledning deraf, Hedvig och Amelie efter hans hustrus bägge namn. Han deremot kallade mina två hästar Jan och Gabriel, efter mig, hvilket är anledningen till detta bref», vidare »Bjudning till Grefvinnan Lantingshausen i Bibelstyl den 3 Mars 1787» med anmärkning: »Då jag, såsom förestående utrikes Ärendena, bodde i det hus Cantzlipresidenten sedermera innehade, begärde några af Hofvets Damer att soupera hos mig; och till denna måltid bød jag Grefvinnan Lantingshausen med efterföljande Capitel». Vi anföra här »Cap. 1.

»1. På then tiden begaf thet sig, att Drottningens Tärnor sände budskap till Öfversten för the utländningar i Stadenom.

2. Och sade till honom. Si, tu äst en Höfvidsman och en föreståndare för the utländningar, som här äro och titt hus flyter af mjölk och hanog och tu lefver hvar dag kräseliga.

3. Se vi vilje upstå och komma till tig och bryta titt bröd och taga af titt huses goda, och se till vinet i glasena, att thet så däjelig är, på thet vi måge glada vara och prisa honom, som thig thetta gifvit hafver.

4. Ty tu vast arm och han hafver gjort tig rikan, och gifvit tig thenna härlighet, att tu allt thetta utföra må; och gifvit tig magt och starkhet, att tu äst vorden i all tingest.

5. Thess fröjda sig the som tig kär hafva och tina grannqvinor; och på then dagen tå Judarne hålla Sabbath, vilja vi träda till tig, tå aftonvåktena tillstundar, och hålla måltid när tid.» — Sista (4:de) kapitlets sista vers: »Och thetta gästabud varder ej förgätit, och thess åminnelse skall ej utplånad varda i thessa landsändar».

Slutligen finnes där en »Visa till Baron Germund Cederhjelms på dess födelsedag den 8 April 1795» med anmärkning: »Denna visa söngs för honom sjelf i ett litet sällskap af karlar och fruntimmer. Med en i den Stora Verlden ovanlig lärdom i Språk och Vetenskaper och alla Societetens behagligheter, qvickhet och ton, beskyllde man honom för den svagheten att vilja tros yngre än han var,

hvilket är ämnet af Visan, som i hans närvaro sögs för honom vid bordet af Damerna på Tonen af Sinclairs visa, i sednare tider ännu mera bekant af Pehr Enebom».

Detta, jämte några bref i Kongl. biblioteket i Stockholm i utdrag och på franska språket samt några bref af senare datum i Upsala bibliotek, är alt hvad vi i handskrift sett af Oxenstierna.

Den på franska skrifna dagboken från 1766—68 är, oafsedt den lilla roman som O. Eneroth därefter tecknat, af intresse såsom kulturskildring från den unge skaldens hemlif på det vackra Skennäs samt från hans vistelse i Upsala. Den följande, som vi härmed utgifvit, hoppas vi, skall ej vara af mindre intresse.

UTGIFVAREN.

JOURNAL FÖR ÅR 1769.

Januari.

Den 1. Söndag. Jag använde denna dagen med att göra Nyårsvisiter, ock sade mina goda önsksningar åt halfva Stockholm. Jag sökte äfven mina förmän uti Cantzliet, men de sade sig ej hemma efter den nu vedertagna vanan, ett bruk likså beqvämt för den som skall emottaga, som för den som skall gifva önsksningar. Jag var sedan på Couren, ock såg där en besynnerlig obetänksamhet af Hofjunkar Hauswolf, hvilken ej allenast nästan drog till sig Prins Fredriks hand för att kyssa henne, utan äfven då han skulle åter resa sig up gaf Prinsen en hård stöt på näsan med sin panna. Jag försummade ej detta tillfälle för att raillera honom. Till middagen var främmande hos Casseur Gottsman, ock bland andra hans svärmor. Hon ser ganska vördig ut, ock jag älskade henne, emedan jag tyckte, att hon var lik Grefvinnan Hedvig Gyllenborg, hvars älskade minne alltid ömmar mig.

Jag går då således i dag in i ett nytt år, jag skådar åter en ny tidsrymd öppnas för mig, men ack! med hvad bister utsigt för min släkt ock för mig sjelf.

Min framtid bebådar mig ingen ting ljufligt, ock uti våra omständigheter, tyckes äfven sjelfva hoppet vara en djerfhets. Men ehvad ödet ämnar mig, skall jag åtminstone söka att ej oroa mig med en fäfång fruktan. Gif mig styrka dertill, du höga Himlamakt, ock låt mitt sinne i förtröstan på ditt beskydd finna ett lugn och ett hopp, som det annars skulle sakna. Låt din hand leda mig uti det årets lopp som jag begynner, men under det du fortfar att sörja för mig, gör att mitt hjerta aldrig måtte blifva nog bedragit och förderfvadt för att brista i vördnad och kärlek för din dyrkan.

Den 2. Måndag. Jag var väl ej ute i förmiddags, men tog min skada igen efter middagen och gjorde med min Morbror 21 Nyårsvisiter, bland hvilka vi dock endast råkade några få hemma.

Den 3. Tisdag. På Couren i afton lärde jag att känna Frök-
narne Ehrensvärd och Hiärne, Riks-Rådinnan Ekeblad och Öfver-
sten Carl Ehrensvärd. Kronprinsen hälsade på mig. Jag förundrade
mig öfver den omsorg han brukar att se alla som äro på hans Cour,
och öfver hans godhet att märka mig ibland en stor samling. Hans
bröder hade ej gifvit sig denna möda. De äro för mycket Prinsar
dertill.

Den 4. Onsdag. Då jag i eftermiddags kom från Cantzliet
råkade jag Jacobsson. med hvilken jag gjorde en promenade ut till
Gothers trädgård. Vi funno öfver allt nytt gräs ock äfven några små
blomster, dem jag viste hemma till allas förundran. Vi hafva den
ljufvigaste vinter jag nånsin sedt. Knappt har ännu varit en frost,
ock ingen snö. Det säges att han äfven varit sådan år 1750.

Jag åt aftonmåltid hos Brander och gjorde närmare bekantskap
med Hofjunkaren Carleson. Han är rätt artig, men som jag tyckte
äfven litet dum.

Den 5. Torsdag. På julmarknaden vågade jag i dag 12 daler
på ett lotteri, som Grevesmuhlen inrättat, och hvarest vinsten består
uti lotter på hans stora lotterie, men jag vant intet.

Den 6. Fredag. Jag skref hela dagen på mitt eviga Pensum.

Den 7. Lördag. Jag arbetade väl med det samma, men igenom
ett besynnerligt öde skämde jag bort mitt värk, så fort det blef
färdigt. Igenom en oriktig datering af den dumma Bökman förlorade
jag 4 ark ock 2 igenom att jag slog ut mitt bleckhorn. Den som
har 60 sentenser att skrifva kan endast känna huru ömt det är att
se en bortskämd som man gjort färdig.

Då jag åt aftonmåltid hos De Besche, hörde jag att Riksrådet
Funck, för att hjälpa landet uti dess svåra omständigheter, ibland
andra fåfänga saker äfven föreslagit, att bönderne ej skulle tyngas
med några jagttygs anskaffande. Uti ett sådant elände som vårt,
är det ej begabba Nationen ock dess olyckor att djerfvas uppe ett
botemedel så orimligt och så föga gagnande? Hvilken bonde har
man väl nånsin hört klaga öfver, att han måst gifva något till jagt,
en omkostnad som är dels så liten, och dels kommer så sällan att
de aldrig yttrat något missnöje deröfver. Huru olyckligt är det icke,
då de som skulle vaka öfver ett folks välfärd, antingen ej tro dess
olyckor eller begabba dem. Således, usle åbo, när du förgås af

armod, när dina barn med tårar begära af dig ett ömkligt bröd, som du ej äger, ock sättes utom stånd att förvärfva, se hvad mått de tagit, som bordt vara dina beskyddare, se med hvad ömhet de söka hjälpa ditt elände, de gifva dig lof att ej mera gå på jagt.

Den 8. Söndag. Jag var hos Brander hvarest Zellbell, Uttini och Johnson spelte på Clavér. Zellbell gjorde det med den mästa smak. Han spelte fantasier, men så ljufliga, att de öfverträffade allt hvad jag någonsin hört, ock så enfaldige tillika, att jag liksom trodde mig ständigt kunna höra förut hvad ton skulle följa. De andra deremot spelte konstigt, grant och obegripligt för mig. De skulle ej med all sin insigt förmå göra något så behagligt som Zellbells enfaldige musique, ty konsten är alltid lättare för medelmåttiga snillen än Naturen, ock dennas behag, som borde så lätt kännas från den andras granlåt, kan endast fattas af några få lyckligt födda. Fru Uttini söng äfven, ock rätt väl, men hon behagar mig ej, ty hon har både ansigte ock röst af en karl.

Den 9. Måndag.

Den 10. Tisdag. Jag skref på mitt Pensum som i går.

Den 11. Onsdag. Det är rätt olyckligt, att jag aldrig får vara i fred på Cantzliet. Då något är att göra, bär man det till mig som emedlertid aldrig får sluta mitt Pensum. Mina Camerater draga nytta af min goda vilja, än äro de bortbudna, än hindrade af affairer, än skrifva de bref, och Rappen bland andra har alltid ondt i armen. således får jag ständigt skrifva. Nå, nå, jag torde med Guds hjelp ock en gång få bli lat.

Den 12. Torsdag.

Den 13. Fredag. I dag feck jag af Stenhagen ett bref att skrifva rent från Cantzli Collegium till consuln om Presenter till kejsaren och rövaren i Marocco. Deraf skulle blifva två exemplar, och det var så långt att med chiffren som Bungencrona dicerade för oss, sysselsatte det oss till klockan 8 om qvällen.

Då jag geck öfver slussen, mötte jag en usel gubbe som frågade mig om jag ville lära fransyska. Jag svarade honom, att jag ej behöfde det, och han bad mig att i stället söka skaffa honom någon annan, vacker och hederlig herre just som ni, sade han, samt viste mig tillika en bod, där han skulle igenfinnas. Han sade sig heta Hovenschildt. Ehuru det gjorde mig ondt att se hans uselhet, finner jag nog, att jag ej är så lycklig att kunna lindra densamma, ty hvarken vet jag någon som vill lära, eller kan han sjelf det språk hvaruti han tillböd sig att undervisa mig.

Den 14. Lördag. I dag drogs Grevesmuhle's meubel Lotteri. Jag gick dit, i tanka endast att se dragningen, försäkrad att lyckan ej unnade mig något, men sedan jag en lång stund gått omkring på borggården med Stjernheim och Gustaf Silfverstråle, såg jag att jag vunnit 150 daler. Jag hade i början gifvit allt hopp förlorat, då jag hörde de största lotterna falla ut, och alla bredevid min Nummer. Denna vinst, som jag aldrig tänkte att kunna få, har plågat mig mera än om jag fått intet. Jag var beredd på det senare, men det förra har gifvit mig många projecter, hvartill det dock ej förslår.

Den 15. Söndag.

Den 16. Måndag. Efter många projecter med min lott beslöt jag att ge Bror Axel och Cousin Jan Henning de 2 tredjedelar som tillhörde dem, och använde sedan de öfriga 50 daler att köpa en vacker värja, hvarföre jag skulle ge emellan den jag har och ännu 25 plåtar till. Min värja är värderad till 25 plåtar.

Den 17. Tisdag. I dag har jag endast tänkt på min värjehandel. Gottsman viste mig bland en hop värjor som han har en rätt vacker med hvilken jag ingick i byte. Han tog derföre min värja, och feck emellan 100 daler i medailler.

Den 18. Onsdag. Jag åt aftonmåltid hos kongl. Secreteraren Bring.

Den 19. Torsdag. Jag gjorde visit hos Öfversten Carl Ehrensvärd. Ehuru jag kom klockan 4 om eftermiddagen hörde jag, att alla sutto till bords och gick derföre omkring att bese Grillens skepshvarf, hvarest ett stort skepp lär snart bli färdigt att löpa af stapeln. När jag änteligen kom, fant jag bland andra främmande äfven HofCantzleren Bunge som berömde mig för min Morbror öfver min flitighet uti Cantzliet, beröm hvarmed han ej kunde mena stort och dem jag ej förtjente. Fröken Hjärne var äfven där. Hon är qvick som en ängel, men elak så mycket man nånsin kan vara. Jag har aldrig hört, jag lär aldrig få höra någon så stickande emot dem hon begynner förfölja. Som hon ej är vacker, och således ej kan hoppas att behaga har hon i stället gjort sig fruktad. Kammarherrn Nolken kan ej tåla henne, emedan hon segrar öfver honom uti den konsten att säga infall, men fröken Hjärne under sin myckna qvickhet talar endast illa om sådant folk som värligen förtjena det, då ingenting, ej en gång de bästa gerningar äro fria för tadel af den andras elaka hjerta. Jag åt aftonmåltid på detta ställe.

Den 20. Fredag. Jag köpte en klädning, på hvilken jag likväl ej förmädde betala mera än 180 daler.

Den 21. Lördag. Jag skref hemma 6 ark af mitt Pensum.

Den 22. Söndag.

Den 23. Måndag.

Den 24. Tisdag.

Den 25. Onsdag. Under alla dessa dagar har jag arbetat på mitt Pensum, ock gjort en sentens om dagen.

Den 26. Torsdag. Vid min återkomst från Cantzliet feck jag höra, att Morbror Jacob reser i morgon till Skenäs. Förundrad öfver att ej hafva hört det minsta derom, sedan han 1000 gånger lofvat mig att få följa honom, geck jag straxt att underrätta mig om hans resa. Jag feck då höra, att jag ej kunde komma med, ock förargade mig så deröfver, att jag ej kunde förmå mig att med ett enda ord bedja att få följa honom. Hans löften [äro] glömde i det samma de göras, kunna förändras genom ett enda ord af en dräng, af hans son, af Mag. Dubb eller af hvar ock en som talar sist. Hans beslut äro liksom åkermannens säd uti Evangelium som föll vid vägen, hvarest allehanda små foglar kommo ock åto henne up. Härigenom har jag nu förlorat det enda tillfälle jag viste, att få ännu en gång se min Mormor.

Den 27. Fredag. I dag for han. Hvem hade trodt det, som hörde honom i går säga att han skulle resa i dag. Med Com. De-Besche sände jag bröstsocker åt bror Göran.

Den 28. Lördag. Jag sökte Gref Carl Jan Gyllenborg, men fant honom ej hemma.

Den 29. Söndag. Min Tante och Morbror reste till Åkeshof och jag blef hela dagen inne i min kammare. De kommo tillbakars mot qvällen ock jag följde dem till Klintin, hvarest vi spelte l'hombre. Vid aftonmåltiden kom man att tala om Branders Poesier, hvilka fru Klintin älskar för det de äro usle och hvilka hon ej tal att någon criticerar, emedan han utgifvit den enda långa lunta vi äga på Svenska ibland så mycken dumhet af mindre vidd. Hon förargade sig mycket öfver Gjörwell som kunnat klandra detta Poeme och i en liten digression som hon gjorde för min skull sade hon mig, att jag ock var mycket malicieux, och att hon derföre var rädd för mig. Hennes fruktan är likväl nog fåfång, ty all min ondska skulle vara förgäfves mot hennes krafter, och blotta åsynen af hennes armar kan förtaga hos den qvickaste all hog att säga infall. Under hennes tal om detta ämne som rakte hela qvällen, hörde

man äfven den tjocka Klintin vinda opp en hop dumma infall emot Gjörwell från botten af sin mage, och hans grofva våmande under hans frus beständiga skrick, let som en Basviol som uti en Concert höres då och då bland andra smärre spel som bullra beständigt.

Den 30. Måndag. Jag var hos Cousin Jan Henning och spelte kort, men måne jag väl hade roat mig mindre, om jag blifvit hemma, hvarest jag af Fru Gottsman kunnat få höra en lång lista af alt hvad de små någonsin sagt ock gjort. Det hade kanske ej varit så ledsamt, ty om jag ej kunnat roa mig åt det hon säger, hvilket väl aldrig någon lärer kunna, hade jag åtminstone kunnat le åt det värde hon sätter på sitt lappri och skratta åt hennes skratt.

Den 31. Tisdag. Min Morbror for i dag ut till Båvens att äta middag i sällskap med flere. Jag hade en otrolig lust att följa med, men då jag räknade mina pengar, såg jag att det blef omöjligt. Det tillhör ej mig, usle jons, att tänka på att roa mig. Nöjet är ej gjordt för mig, och ödet har endast lätit mig födas att skrifva sexterner.

Februari.

Den 1. Onsdag. Jag mottog i dag på Cantzliet ett protocoll af 30 ark att skrifva rent i hopp, som det sades mig, att mitt Pensum skulle vara slutat dermed, kanske att Bökman också narrade mig endast för att få detta färdigt tills om Måndag, ty om jag vägrat att skrifva det, hade han sjelf fått den mödan. Jag förmådde änteligen en annan att taga 10 ark ifrån mig.

Den 2. Torsdag. Jag skref hela dagen.

Den 3. Fredag. Som min Morbror och min Tante reste till Näringsberg ock jag således var så lycklig att få vara allena i min kammare, nyttjade jag den tiden att skrifva på mitt Protocoll. Min Morbror hindrar mig annars ifrån att göra något. så snart han är hemma, igenom det att han skall ständigt hålla en durchmarche igenom min kammare.

Den 4. Bökman kom till mig i dag under sken att göra mig visite, men i [sjelfva] värdet för att se, huru jag avancerade med mitt arbete ock fant det färdigt. Jag åt aftonmåltid hos Morbror Jacob. det enda hus här i Stockholm, hvarest jag är bekant utom det stället där jag bor. Och huru skulle jag här hemma få flere bekanta, huru skulle man nånsin se främmande på ett ställe, där värden nästan aldrig törs vara inne för Creditorer. Efter min återkomst satt jag uppe till $1\frac{1}{2}$ 2 att skrifva om några versar som jag gjorde en gång vid Skenäs.

Den 5. Söndag. Ännu lyckligt allena igenom min Morbrors frånvaro nyttjade jag med mycken ro hela denna dagen äfvenledes till öfverseendet af mina små rim.

Den 6. Måndag. Han är nu återkommen. Jag hade önskat att se honom vara på landet ännu 2 eller 3 dagar för att få sluta mina versar, till hvilka jag nu hvarken får tid eller enslighet. Vi äto aftonmåltid hos Brander, hvarest jag råkade Fröken Klingfeldts Mor som frågade mig mycket om Vingåker, ock i synnerhet om Forssby hvarest hon varit i sin barndom.

Den 7. Tisdag. Baron Taube och Baron Falkenberg samt Fendrik Adelsvärd kommo till mig att spela l'hombre. Jag spelte moitié med Falkenberg, men han gick försigtigt bort, när han såg att jag tappade en bet på 18.

I dag var Fettisdag. Cousin Jan Henning sände mig ett fastlagsris, hvarpå Morbror Jacob i stället för de riktiga deviserna hade satt i stället denna

Jag undrar, om du har
Ännu din svändom kvar?

Af denna förargeliga fråga, mera lätt att göra än besvara, tog han sig anledning, under det han åt aftonmåltid hos oss, att raillera mig beständigt.

Den 8. Jag köpte lotter på Lasarettets Lotteriet, i tanka att en gång försöka lyckan. Om afton var jag på Comedien hvarest agerades Voltaires Mahomet. Det är illa, att ej prästerne kunna se denna piece. Men detta heliga stånd håller sig från Comedien, ej för att de anse det för synd, som de inbilla andra, ty det vore dem intet hinder, men för att ej nödgas igenkänna sig uti denna piece eller i Molières Tartuffe.

Den 9. Torsdag. Jag var på Cantzliet hela dagen.

Den 10. Fredag.

Den 11. Lördag. I dag valdes riksdagsmän för Borgareståndet hvilket val aldeles slog ut efter önskan. Hela dagen har man ej talt om annat än denna lyckliga seger. Detta val hoppas jag skall göra öfvervigten viss för dem, som sista gången voro undertryckte. Mätte de nyttja sin öfvermakt med försigtighet, och ej lika som de förre förlora sitt välde, i det samma de vilja utöfva det i sin högd.

Den 12. Söndag. Jag gick i predikan på slottet för att höra Magister Dubb, som gjorde prof att bli antagen till Extr: Hofpredi-

kant. Hans predikan var den sämsta jag nånsin hört och bestod endast uti gamla ock vanliga saker om de rikas frestelser ock de fattigas afund, men sagde med de mäst högräfvande ord och en orientalisk våltalighet. Hans ämne *Christendomens seger öfver våra frestelser* var likväl vakert men hans enda merit bestod uti att hafva valt väl, ty där var ingen utförning. 2 gånger hölt han på att komma af sig, ock änteligen kom ett Amen, förhastadt, som jag tyckte, men nödvändigt att draga honom ur faran, och lika kärt för åhörarne som för Oratorn. Sedan han hela gärdagen skrutit för drängar och jungfrur öfver hvad lappri det var att predika på häfvet, och i förtröstan på sin skickelighet ej tänkt derpå förr än fredagskvällen, följde nu ett så uselt slut på allt hans stora tal. Det roade mig ej litet att se egenkärleken ödmjukas. Jag skulle önska, att han af detta kunde lära, att han åtminstone ej är mer än en annan människja, öfver hvilka han hitintils, med all den egenkärlek och stålthet, som tillhöra en rättskaffens Östgöthe, har ansedt sig vida upphögd.

Om aftonen for jag på balen på slottet och åt sedan aftonmåltid hos Brander, hvarest jag råkade Stjernheim en af mina bästa vänner ifrån Upsalatiden. Han lofvade att låna mig la Pucelle d'Orleans.

Den 13. Måndag. Jag var hos Morbror Jacob och hvarest skulle jag annorstädes varit, då jag ej var hemma eller på Cantzliet.

Den 14. Tisdag. Med posten skref jag till Skenäs att fråga min Mors råd för min tilltänkta resa till Skenäs. Jag tycker att, om min Mor skall komma hit för att vara här under Cousin Jan Hennings koppypympning, fordrar min skyldighet, att jag borde vara nere vid Skenäs hos en gammal Far och Mormor, hvilka annars endast blifva omgifna af betjenter. Jag kan ej neka att jag ju äfven tror mig få rätt roligt på landet, sedan jag kan rå mig sjelf, och sjelf utvälja mina nöjen och tiden till dem. Hvad kan fela mig i värden, när jag har enslighet och frihet.

Den förtreten har händt mig i dag att förlora mina lotter på Lazarettslotteriet. Jag sjuknar af harm, om högsta lotten faller ut på dem. Hädanefter skall jag vara mera aktsam, ett beslut nog sent taget, sedan allt är borta, ock nog dyrt köpt om det kostar mig förlusten af 3000 B:o.

Emellertid vore det väl, om jag äfven igenom en så dryg mistning kunde lära mig att vinna en noghet ock en eftertanka uti mina saker som fela mig helt och hållet, ock äro likväl så nödvändiga för att ej bli förstörd.

Den 15. Onsdag. Jag har läst Contes de la Fontaine hela dagen. De äro förträffelige ock det som på de flesta ställen jag mäst förundrat, är den enfaldiga styl, hvarmed han uttrycker sina saker och de mäst löjliga och oväntade tankar, en styl som i anseende till sin naïveté skulle tyckas vara sjelfva oskuldens, om han ej här endast tjänade att förtälja laster och brott.

Jag såg dragningen af Trollhätte lotterne. Nöjd att med egna ögon hafva gjort mig förvissad om ärligheten af detta lyckans värk, skall jag ej mera se derpå. De 2 timmar jag förnötte dertill voro bland de ledsammaste jag haft.

Den 16. Torsdag.

Den 17. Fredag. Straxt efter midnatten kom elden lös. Man begynte att klämta ock skjuta, ock ehuru jag feck veta, att det var på Norr, tordes jag ej lägga mig förr än 4. Jag läste hela natten en nyss utkommen skrift kallad den Svenska Diogenes till den Svenska Plato, och sedan ett Platos svar till Diogenes, en skrift, snart sagt den bästa i sitt slag bland alla dem som i dessa tider utkommit i partisaker, ock som således skulle vara förträffelig, om ej hela slaget vore odugligt. Hela dagen var jag på Cantzliet.

Den 18. Lördag. Jag gjorde intet.

Den 19. Söndag. Det var ännu knapt dag, när Morbror Jacob sände till mig att fråga mig, om jag ville följa honom till Näringsberg. Riksrådet Henning Gyllenborgs gård vid staden. Jag fant mig så väl i min säng, att jag så när ej emottagit hans tillbud. Lykligt för mig, var min lättja ej nog stor dertill. Jag roade mig rätt väl derute och hade det nöjet att i den lindrigaste köld och det bästa före i världen få köra en god häst 6 mil. Jag vet ej hvad som gjorde, att jag tyckte så mycket om Näringsberg, ty der är ej vackert, men näst efter Skenäs skulle jag välja detta ställe till mitt hemvist. Ack i en sådan rangordning, huru lågt komme icke Stockholm att sättas. Om aftonen sedan vi hade kommit tillbakars till staden, åt jag aftonmåltid hos Morbror Jacob, och straxt derpå hemma å nyo, hvarest jag vid min ankomst fant alla vid bordet.

Den 20. Måndag.

Den 21. Tisdag. I afton var jag på Couren och leddes af alla krafter vid den ängsligaste af alla Ceremonier som äro uppfunne. Hvad kan vara ledsammare än stå ock tiga i två eller tre timmar för att se några menniskjor, lika som krypa fram ur ett foder, att visa sig som rariteter på en viss stund och åter stoppas

in igän. Jag vore aldrig på någon Cour, om ej för att se Grefvinnan Mejerfeldt, en skönhet som den förra verden hade tillbedit på knä och gifvit offer som åt Venus och Diana.

Den 22. Onsdag. Jag arbetade på Cantzlit.

Den 23. Torsdag.

Den 24. Fredag. Cantzlie Rådet Ekestubbe befalte mig att uppsätta ett långt bref till Hans Majst som skall vara färdigt i morgon qväll.

För några visitors skull som jag gjorde i dag nödgades jag fara i hyrsläda, hvilket kostade mig 9 daler. Det var det sista jag ägde af penningar, ock sedan jag ej eller kunnat få af Morbror Jacob, är min fattigdom nu så stor, att jag ej har 20 styfver att betala lagningen af ett par skor. Om ödet en gång ärnar mig lyckligare omständigheter, så må jag dock af detta papper påminna mig mina förra tider ock pligt att i en förändrad lycka öfva godt emot dem som sucka under ett tillstånd, hvars svårigheter jag sjelf så väl lärt att känna.

Den 25. Lördag. Jag skref färdigt mitt betänkande, ock lennade det åt CantzliRådet Ekestubbe.

Den 26. Söndag.

Den 27. Måndag.

Den 28. Tisdag.

Mars.

Den 1. Onsdag. Uti den sak som Mag. Bergklint recommenderat mig, har jag i dag talt vid gref Carl Johan Gyllenborg, men jag hoppas ej stort af hans förord, han glömmmer sina löften i samma ögnablick som han säger dem. Med sitt behag ock sin ostadighet skulle han vara den fullkomligaste hofman, om han tillika ägde falskhet och ett elakt hjerta.

Den 2. Torsdag.

Den 3. Fredag. Min Mor kom i dag från Skenäs, ock jag var hos henne hela dagen. Ännu är det ej afgjort, om jag skall resa ner för att hålla min Mormor ock Far sällskap. Jag önskade mycket att få fara, ock det tyckes mig en pligt att vara närvarande hos dem då de äro aldeles ensamme. För mig förenas i detta mål, det som kanske ej så ofta följes, skyldigheten och nöjet.

Den 4. Lördag. Min Mor, Silfverstedt, Klintin med sin son och Gref Carl Johan åto middag här. Änteligen fants godt, att jag ej skulle resa.

Silfverstedt, Mina Morbröder och några flera herrar som tillkommo, fingo en paroxysme af Politiska griller, och stängde sig in i min kammare hela eftermiddagen att redan besluta om hela den tillkommande Riksdagens fortgång ock öden. Ingen feck komma in. De trodde sig redan vara i Secreta Utskottet. Så upphetsade som jag tyckte dem vara uti sina djupa saker, har jag deraf fallit på den tankan, att på denna Riksdagen sker antingen ganska mycket eller intet. Det senare torde dock bli det vissaste, det passar bäst med vår Nations lata ock ostadiga sinnelag, som slutar med den största köld de samma saker han begynner med den ifrigaste hetta.

Den 5. Söndag. Sedan jag skrifvit bref till Skenäs ock bestyrt om öfversändandet af några böcker till Mag. Bergklint på Hagby Berga, åt jag aftonmåltid hos min Mor. Hon sade sig vilja köpa af mig för 300 daler mitt silfverur oeh gifva mig i stället ett af guld som hon skulle köpa af gref Carl Johan för 800, ett project som behagade mig på det aldrahögsta.

Den 6. Måndag.

Den 7. Tisdag. Jag åt aftonmåltid hos Brander, hvarest var ganska mycket folk. Där voro sammanblandade folk af alla sorter ock stånd, liksom creatur i Noaks ark, Secreter Hagtorn med Gref Lassy och Gref Modène. Consuln Arfvidson ock RiksRådet Hiärne. Capitain Klingfeldt skulle hafva spelt l'hombre med Gref Modène, men bad mig att göra det i hans ställe, emedan han ej kunde tala fransyska. Jag spelte Quadrille med Ministern, Spanska CommissionsSecreteraren ock abbén. Alla 3 spelte mer illa än man kunnat tro, ock Modène i synnerhet som förestod sitt spel ännu nästan uslare än sin Ministère. Då jag tillika hade en aldeles obegripelig lycka, kunde jag ej annat än vinna beständigt. Klingfeldt såg med Lohiska ögon på vinsten, ock vid slutet af spelet då han kom att samla sin skatt, behagade han ej erkänna mig för moitié som han sade förut, en förargelse som jag skolat förekomma, om jag kunnat gissa till honom, derigenom att han ej skolat få något att glädja sig åt.

Under aftonmåltiden råkade jag att sitta hos Abbén ock talte med honom ganska mycket. Han hade äfven tid att låta sin väl-talighet få fritt lopp, ty han åt intet för fastan skull, han svälte att dyrka Gud, under det att jag åt af alla krafter ock ibland många rätter fant mig bättre af att vara Lutheran än under mången sömn-gifvande predikan. Han såg likväl på maten med ett syndigt begär,

ock åt med ögonen, då han ej tordes göra det med munnen. Jag bekänner som ett fel mot höfligheten, att jag ej kunde låta bli att litet raillera denna vana samt fråga honom, om hon hålles i lydnad af alla Catholiker. »Oui, Monsieur, svarade han, tout le monde l'observe excepté les jeunes gens comme vous, qui ne pouvant se passer de manger beaucoup et souvent ont permission de le faire.

Jag ansåg detta svar som en liten malice, ock talte ej mera om fastan. Han recommenderade mig mycket att följa RiksCantzlerns Axel Oxenstjernas fotspår, hvilken han beskref för mig som en af de största menniskjor som nånsin lefvat. Jag undrade ej litet, att finna en utländning så fullkomligt underrättad om hela vår Historie, som denne Abotten, ock i synnerhet ifrån en Nation som långt ifrån att känna oss, tror oss ej vara menniskjor, utan hafva klor, svansar ock getfötter, derföre att de behaga anse oss för kättare.

Den 8. Onsdag. Ehuru buden på ett slädparti att köra fröken Spens till Kolbåttan nödgades jag vägra ett så roligt tillfälle för en oeconomisk ordsak. Jag var i stället hela dagen hos min Mor.

Den 9. Torsdag.

Den 10. Fredag.

Den 11. Lördag. RiksRådet Gyllenborg kom i dag hit att bo här i 8 dagar. Hans ankomst hade varit mig ganska kär, om jag ej nödgats lenna honom min kammare och ligga i min Morbrors, en svårighet, för hvilken jag nog dyrt köper det nöjet att få höra honom tala.

Den 12. Söndag.

Den 13. Måndag.

Den 14. Tisdag. Jag var på Cantzliet ock sedan på visit hos Fröknarne Carleson.

I dag feck jag änteligen den klockan som min Mor lofvade att köpa åt mig ock sände derföre min förra till bror Axel, som varit på vägen att sjålas af glädje, då han feck henne. Min fägnad öfver att se mig ägare af ett guldur, ock den nyfikenheten jag har att se derpå beständigt, hafva visat mig att jag ännu har mycket kvar af barnslighet. Cammarherren Gyllenborg har väl lofvat ännu en kedja på köpet, men jag tror ej att han håller sitt löfte. Bland många nog goda egenskaper som han annars har, felas likväl denna.

Jag utstår en besvärlighet utaf RiksRådets närvaro som jag ej förmår beskrifva, derigenom att jag bor inne hos Min Morbror. Stundom när han intages af sina versar, ock börjar bygga på Naturens

eller obegripelighetens Tempel, tål han ej, att jag rör mig af min stol, eller vänder mig i sängen, om jag ligger. Stundom gör han mig blind i tobaksrök. Stundom skakas rummet af smällar som man skulle tro vara åskeslag, om de ej äfven utspridde en lukt af svafvel ock saltpetter.

Non mihi si linguæ centum sint orag. centum.... Omnia poenarum percurrere nomina possem.

Den 15. Onsdag. Jag var hos Hofjunkaren Baron Taube, den samma som fordom var i Upsala en så farlig CandidatRyttare, och plågade usle opponenter med samma latin hvarmed Herr Hernquist marterat honom. Han spelte Quinze med Ziebeth, Hummelhjelms och Baron Gyllenstjerna. Ziebeth vann af honom 88 plåtar. Jag skulle önska honom lycka till en sådan vinst, om Tauben nånsin betalte. Han har i 5 månader varit skyldig mig en plåt. Hvar dag har han sagt af sig sjelf, att jag har att fordra pengar af honom, och lofvat till den nästa. Om morgonen: Ack förlåt mig söta du, jag lade sedeln¹ en västficka. men glömde så skändeligen att taga den västen. Ziebeth lærer få vänta länge i proportion. Gyllenstjerna, den andra af spelarne är brorson af Riksrådet men ganska fattig. Hans slägts stora egendom har ej tillfallit honom. På sin lott har han endast fått anorne och högfärden.

Ziebeth är ganska qvick. Han skrifver vers som en ängel men är ganska elak. Man har märkt, att hvar gång man ser honom le, är det ett teken till ett lyckligt fulländadt eller ämnadt skalkstykke hvarigenom han skall göra narr af någon fattig syndare.

Ehuru Hummelhjelms är i Cantzliet, känner jag honom ej af annat än hans beständiga skratt. Om han, som man allmänt säger, är mycket qvick, så är det hans minnes dygd, ty alla hans infall äro ur den piecen som agerades sist, ock han kunde rätt väl hafva en souffleur för sina discourser.

Den 16. Torsdag. Sedan jag under dessa dagar ofta varit hos min Mor, geck jag nu dit att taga afsked af henne för att ej draga hem koppsmittan på mina små Cousins ifrån Cousin Jan Henning som är ympad. Hon bad mig förmå morbror Gustaf att gå i förskott för henne till en klocka för Mag. Hambn, ock jag skall med bref låta henne veta om han samtycker dertill.

Den 17. Fredag. Då jag återkom från slottet, hvarest jag hade underrättadt mig om deras Kongl. Högheters tillstånd som ligga i kopporne, råkade jag Gref Garl Jan, som bød mig efter löftet en kedja till mitt ur, hvilken jag ej ville taga emot. Hon

var så stor, så plump ock tillika så gammal, att jag trodde mig få ett af den fordna jägaren Nimrods hundkoppel. Han tillböd mig i stället ett gammalt urband som nu ägde ingen färg, men tyktes för 20 år tillbakars varit grönt. Jag blef så förargad öfver slika tillbud, att jag ej utan svårighet kunde låta blifva att vara ohöflig. Sedan han skinnat 150 daler på klockan, hade han kunnat vara mera frikostig i detta mål. Men jag bryr mig ej mera derom. När han så undviker att uppfylla en öfverenskommelse, långt ifrån att bedja derom, skulle jag händre knyta ett segelgarn i min klocka än tigga hans almosor dem jag ej behöfver.

Den 18. Lördag.

Den 19. Söndag. Ack! Eders Excellence kom nådigt ihog att 8 dagar redan äro förbi.

Den 20. Måndag. Bland en hop främmande som voro här i dag var äfven unga köpman Möller buden, son af den bekanta David Contant, ock den samma som satte Gottsman på gillstugan i fjor. Min Morbror visar honom en höflighet lika så stor som hans fordran. Han hade väl aldrig släpt ut Gottsman, om ej Brander förmått honom dertill, igenom den makt han kunde äga att förhindra hans giftermål med fröken Klingfeldt, uti hvilken han är ganska kär. Således rådde kärleken öfver snålheten, en af de största segrar den lilla guden vinner. Han ock Möller spelte l'hombre med Klingfeldt hvilken ej hade samvete att redan så tidigt börja lefva på sin tillkommande mågs bekostnad.

Den 21. Tisdag. Riks Rådet Gyllenborg reste i dag. Om jag ej genom hans närvaro varit husvill, hade jag önskat att få ständigt behålla honom. Alt hvad han säger är upfylt med ärfarenhet, behag och styrka. Jag tykte mig aldrig höra honom, utan att blifva mera upplyft och förbättrad.

Den 22. Onsdag.

Den 23. Torsdag.

Den 24. Fredag.

Den 25. Lördag.

Den 26. Söndag. Jag blef buden till Postmästaren Lidin tillika med min Tante och Morbror för påskedagens skull, ty det är alltid vanligt att en årsbjudning åt hela släkten skall ske, ock gud till ära, alltid på en af de tre stora helgedagar. Jag hade ej roligt där, ty jag kände ingen. Om qvällen spelte jag piquet med min Morbror hvarvid Lidin sade till mig. Akta er väl för Piquet, det är ett farligt spel, jag har derpå en gång förlorat 9 mark. Jag

kommer ihog detta infall, emedan det visar antingen en besynnerlig snällhet hos den gubben som sade det, eller också den myckna sparsamhet som rådt i förra tider.

Jag feck ett bref från Bergklint, hvori han sände mig första sången af en Poeme, som han begynt ock kallat Gustaviade, ej i samma ämne som Branders, utan öfver Prins Gustafs återställande till hälsan efter koppypmpningen. Jag hade hoppats att där finna alt så fullkomligt som det kunde väntas af auctorns genie, men fant med häpnad ett obegripeligt galimathias af tankar ock fiction, jemte största delen hårda och elaka versar, en sak som ängslade mig rätt mycket. Ett så ädelt snille har tynat af, ock mist sin styrka emot fattigdomens tyngd och ödets hårdhet. Denna Poeme mot dess förra foster, är endast som de sista lågor af en mattad eld, hvilken stundom fladdrar opp bland den askan, hvarunder han förqväfves.

Den 27. Måndag.

Den 28. Tisdag. Jag skref svar till Bergklint ock i stället för det ämnet han valt att fira Prinsens återställande till hälsan, gaf honom ett annat under namn af Hälsans Tempel, hvarvid jag äfven efter mitt tycke gaf honom en hel hop vackra fictioner. Detta ämne kunde bli ganska vackert. Han hade bedt mig visa Gustaviaden för min Morbror, som deröfver fällt samma omdömmen som jag. Det var då således nödvändigt för mig att låta Bergklint veta våra tankar öfver hans arbete, ock jag bød till uti mitt bref att göra det på en gång ärligt ock ej obehageligt. Min Morbror fann mitt bref väl skrifvit, ock jag tror väl att det varit sådant, när han kunde förmå sig att berömma mig.

Den 29. Onsdag. För min myckna näsblod har jag börjat stundom bruka Rosens kylande pulfver.

Den 30. Torsdag.

Den 31. Fredag.

April.

Den 1. Lördag. Denna månad lærer bli kort. På fjorton dagar har jag ej kommit ihog detta papper ock har under denna tiden förgåtit mina stora bedrifter.

Den 2. Söndag. Så mycket mins jag nu, att jag i dag feck veta, att Morbror Jacob reste till Skenäs ock att jag i anledning deraf beslöt att ock fara dit med Morbror Gustaf. Han sökte väl öfvertyga mig om att jag borde nyttja denna tiden att läsa gamla Protocoller för att formera min styl, men jag kunde ej röras af en

så angenäm syssla, utan satt mig före att resa likafullt. Jag önskar andra mera tålmod än jag har uti en så torr läsning. Nog är det godt att vinna insikter, men 10 dagars lärdom svarar ej mot en dags nöje. Här har jag nu i förtroende målat min Caractère, jag vet nog hvarest jag bör tala helt annorlunda.

Den 3. Måndag.

Den 4. Tisdag.

Den 5. Onsdag.

Den 6. Torsdag. Dessa dagar förnötte jag mäst att anstalta om min resa. När jag var trött af sådana saker, gick jag up på Cantzliet att hvila mig, ock ansåg det nu endast som ett ställe, där jag skulle byta om hästar. Änteligen feck jag resa i dag. Men olycka ville att jag blef nödsakad att föra äfven bror Göran i samma vagn, där jag åkte med min Morbror. Han plågade mig odrägligt, ty jag måste bära honom på knäna, hela vägen omgifven af flaskfoder ock askar, tryckt på en sida af min bössa, ock parapluje, på den andra af min morbror och med en människja på benen, var jag satt uti en tortur som kunnat förmå mig att upptäcka en hel conspiration.

Vi funno gardet i Södertelje. Det marcherade nu till Norrköping, hvarest Riksdagen kommer att begynnas den 19 i denna månad. Jag råkade äfven således en hop af mina bekanta. Cammar-Rådet Rothlieb var ibland alla Gardesofficerarne ock viste regalierna för alla som ville. Han passade bland denna yra flock likasom en Corpus juris i ett Bibliotheque ibland nya Romaner. Under det en myckenhet folk och således äfven en stor hop flickor stormade till, att få se dessa regaller, såg jag huru de omkringstående officerarne och andra nyttjade tillfället att taga efter helt andra regaller, en djerfhet som flickorna i sin häpna förundran öfver kronan och spiran antingen ej kände eller låtsade att ej känna. De hade häldre tålt alt, än förlora detta tillfälle att mätta sin nyfikenhet. Min lycka unnade mig icke att länge få vara i ett så gladt sällskap. Jag hade följt bror Göran dit att låta honom se regalierna. Jag feck ej där dröja så länge jag önskat för att ej uppehålla våra hästar. Vi reste endast 6 mil och stadnade i Lekstad.

Den 7. Fredag.

Den 8. Lördag. Änteligen hunno vi fram i dag, sedan vi i natt legat i Hällstad, hvarest vi hade varit i största lifsfara. Min Mor hade glömt att släcka vaxstapeln då hon lade sig, han brann opp hel ock hållen om natten, elden tog i bordet, ock hade fallit

på golfvet, hvarest han redan bränt ett stort håll, då hon till all lycka vaknade. Ett ögnableck längre hade hela byn och vi allesammans varit upbrände, eller om jag änteligen hunnit frälsa lifvet, emedan jag låg i en annan stuga än där elden tändes, så hade jag likväl haft den fasliga, den oerhörda sorg att se min Mor förgås i lägor. Jag kan ej utan fasa påtänka ett så grymt tillbud, som varit på vägen att tillskynda mig den största af alla möjliga olyckor.

Den 9. Söndag.

Den 10. Måndag.

Den 11. Tisdag. Mina Morbröder reste änteligen i dag till Norrköping till en Riksdag, hvilken man redan beskrifvit som den gagneligaste för riket af alla som blifvit hållne, ehuru han ännu ej är begynt. Det vore väl om något godt kunde uträttas, men emellan det aldrabästa project ock dess utöfning, är hos oss befastat ett lika så stort svalg, som i Evangelium emellan Lasarus ock Rika Mannen.

Morbror Gustaf lemnade mig vid sin bortresa Naturens Tempel, som han bad mig skrifva af åt sig. Ehuru tungt det är för mig att äfven här förföljas af renskrifning, blir dock detta roligare att skrifva än de bittra Protocoller.

Den 12. I anledning af Acrells ordonance som alla qvällar föreskrifvit mig ett bad emot finnar som jag fådt i ansigtet har jag talt vid en piga att om qvällarna bada mig, samt frottera mig emellan axlarna med en fläsksvål. Det är vist att denna föreskrift af en Medicus är ej ängslig att följa, när han på det sättet practiseras. En mera alfvarsam än jag kunde finna roligt att tvättas öfver hela kroppen af en flicka.

Den 13. Torsdag. J dag har jag börjat denna Cur. Om jag tyckte om Acrells föreskrift, behagade han ej mindre för den som badade mig.

Den 14. Fredag. J dessa dagar har jag skrifvit vers ock bland dem en del som äro nog vackra. Skulle jag, i stillhet, ock på landet, kunna låta blifva att skänka min tid åt de sysslor som alltid fagnat mig mäst. Nej, ledig från mitt arbetstväng, får jag här å nyo upoffra mitt snille åt de tankar, som endast kunna förnöja det, ock för hvilka det blifvit födt. Vid åsynen af varen, har jag sökt att sjunga honom, ock beskrifva honom så ljuflig, som han kännes af mig, omgifven af nöjen ock lekar.

Den 15. Sedan jag hade slutat en hop bref, skref jag ett stycke på Naturens Tempel, ett arbete, som, ehuru mörkt på*

Du kommer, täcka Vår, tillbaka,
Och hoppet i ditt sköte bär:
Naturen får din vällust smaka,
Och redan i förtjusning är.
Förgäfves Bore kölden sänder;
Du bland hans is din låga tänder,
Och segrar mellan stormars krig.
Du frusna fältet åter gläder:
I blomsterdräkt de milda väder
Kring segervagnen följa dig.

Med jorden som ur dvalan vaknar;
Till fröjd och nya qväden väkt
Sin kulna vanmagt snillet saknar,
Som under vintrens välde räkt.
I mina ådror hälsan blandas:
Mitt väsend idel vällust andas:
Och ömhet blott i hjertat rår:
Förtjust, det nya känslor tager
Och på en gång jag sötman drager
Af jordens ock min lefnads vår.

Härefter skall det roa mig att på detta sätt då ock då blanda in versar i min journal.

Den 27. Torsdag. Min far har i dag åter blifvit sjuk ock man har nödgats sända efter Zetterberg.

Den 28. Fredag. Jag geck i dag efter orrar, men feck ingen. Förgäfves använde jag all flit att krypa på dem, de fingo alltid se mig ock flögo bort. Jag hade länge krälat i ett tjärr bakom en buske ock sigtade sedan på en som skolat dö mitt uti sina kärleksnöjen, om ej hönan, omhugsen ock mån om sin välgjörare hade skrikit. Då foro de bort att annorstädes sluta sitt glada arbete, ock lemnade mig afundsfull på deras nöjen. Jag sökte lika fåfängt änder. Det finnes nästan inga i år, ock 3 som jag feck se i en puss i skogen lågo för långt bort för att kunna skjutas, ock för att jag hade idts gå efter dem.

* Här afbrutet, följande blad tomt.

Den 29. Lördag. Gref Bonde ock Grefvinnan Gyllenstolpe hafva varit här. Doctor Zetterberg som kom försäkrade, att min Fars arm är utan all fara, i synnerhet sedan bölden öppnats af sig sjelf.

Den 30. Magister Dubb predikade ock gjorde det änteligen bättre än sist. Då hade han valt till ämne denna verdens bedröfvelser, ock Religionens tröst, ock inrättat så sin predikan, att han en fjerdedelstimma upräknade bedröfvelser, ock lika länge viste tröst emot dem. Han hade fåfängt sökt att trösta, bedröfvelserna rädde likväl och hans predikan, den mattaste som nånsin varit hållen, gjorde ej annat än ängsla' mig från början till slutet.

Mai.

Den 1. Måndag.

Den 2. Tisdag. Jag begynte ett utdrag af Bielfeldts Institutions Politiques, men denna bok är så kort i ett så vidlöftigt ämne, att hon' är nästan ett utdrag sjelf.

Utomdessa bör väl en som vill blifva Minister veta alt hvad som står däruti, ock jag lämnar således ett arbete likaså svårt att fullfölja, som det är mig föga gagnande.

Den 3. Onsdag.

Den 4. Torsdag.

Den 5. Fredag.

Den 6. Lördag. Under dessa dagar har jag ej gjort annat än skrifvit vers, den gladaste syssla af alla dem jag nånsin har gjort, eller kan få göra, men som skulle roa mig än mera, om jag ej i mina versar så ofta såge fel och matta ställen, dem jag lättare kan förkasta än hjälpa. Nej, lyckligare är Brander, som ser uti sina arbeten alt det vakra som andra sakna i dem, ock märker ej ett enda af de fel, som synes för alla.

Den 7. Söndag. J dag blef ett fasligt urväder.

Farväl, ljufva vår, jag kände dig endast för att så mycket mera få sakna din fågring. Vintern återkom i dag med köld, frost, storm ock det fasligaste urväder man kan uptänka. Jag har aldrig sedt värre oväder. Det är besynnerligt att på flere år tillbakars har det altid varit kalt i blomningstiden, som förderfvat all frukt ock gjort att jag nu mera knapt mins, huru körsbär ock biggaron smaka. Jag förstår ej, hvi sådana contradictioner skola äga rum i Naturen, att då mästa värmen behöfs skall värsta kölden komma.

Den 8. Måndag. Förargad öfver vårt bistra Climat ock öfver att se min mages snåla hopp förstört, föll det mig in i går, sedan jag lagt mig, att utgjuta min vrede i vers, den vanliga trösten för en Poet, när han hungrar, ock för en Satyricus när han får stryk. Jag fortsatte jag detta arbete under det att ovädet fortfor. Jag tyckte mig finna en hop vakra tankar ock var mera glad deröfver än om jag vunnit på ett lotteri. Ehvad som händer mig, oaktadt alt hvad man föreställer mig, kan jag ej låta blifva att rimma. Om jag blir bonde, skall det bli min ro vid plogen, om jag blir Premier Ministre, skall det vara mig lika kärt som mina Negociationer.

Den 10. Onsdag. Ja slöt min Poeme i dag. Kanhända jag bedrager mig i mitt tycke om honom. Det vore ledsamt att hafva vakat så mycket för att göra något som skulle söfva andra. Jag viste honom åt båda Magistrarne som till alt svar, sade mig deruti, hvar sitt fel. En sådan medfart förargade mig, ty churu jag nog vet, att jag ej är ännu Poet, churu mycket felas mig än, var dock något som geck an, ock som kunnat förtjena något beröm.

Den 11. Torsdag.

Den 12. Fredag. Jag for till Engön, en ö, som ligger i Kol-snaren, att jaga, men hundarna fingo ej up någon hare, utan sysslosatte sig endast med att drifva getter. Vi hittade ett andbo med 9 ägg, dem jag vid hemkomsten lät lägga under en anka att utkläckas.

Vi voro i mycken fara på vår sjöresa. Uti en liten och öfveralt rutten ekstock voro vi fem, förutom bössor och ett helt sällskap hundar. Den ekstocken vi hade, var förut updragen på landet, och ej brukad på några år. Jag trodde knapt, då vi voro midt på sjön, att vi skulle komma till lands.

Den 13. Lördag. Jag red med Mag. Dubb till Madame Campana, som hade bjudit oss på gäsmjolk.

Under vägen talte vi uti Theologiska ämnen, saker, som man måste vörda, fast man ej känner. Jag har alltid varit oroad öfver de många ovissheter, som mött mig, vid det minsta tanken vågat att gå ifrån hvad man tror. Denna oro har blifvit förökad i dag, genom många nya ämnen till tvifvelsmål, som jag ej förut påfunnit. Hvart jag vänder ögat i Bibeln, huru många obegripeligheter möta icke förnuftet. Hvarföre gjorde icke vår frälsare sina under i allas äsyn, hvi befalte han ständigt dem att tåga, på hvilka han gjorde sina undervärk? Hvi syntes han ej för hela verden efter sin upståndelse, hvilket synes hafva varit det starkaste bevis för dem om

hans gudom. Huru skulle Adam vara skapt med en så fullkomlig kundskap, ock begå en synd; och denna synd, hvi skall hennes straff sträckas till mig, som haft ingen del i hennes begående. Till dessa ock otaligt flera saker viste jag ingen ting att svara. Olycklig den, som råkar att tvifla i sådana ämnen, ock ej äger styrka att fatta något vist, hvars hjerta ömt ock bäfvande, ej är nog djerft att förakta, ock ej nog lyckligt att kunna tro. Sälla Religion, de uslas enda tröst, du enda hopp för de förtryckta, skulle du vara en inbildning. Skall alt styras af en händelse, män ingen öfvermakt vårdar mig, ock äro alla de suckar fäfvande, som jag utgjuter för honom. Männe en slump fört mig utur intets djup, att åter för evigt störta mig dit igän. Min själ, som tänker och känner, är hon blott ett väder, som evigt försvinner. Är då intet öga, som ser de förtrycktas tysta tårar, ock välgjeringar dolda för verden. Är ömhet och mensklighet förgäfves, ock dygd ock last gjorde, att sammanblandas i lika glömska. Ack nej, mitt hjerta säger mig, att någon öfvermägt leder verdens öden. Det är dig, Himlamägt, som jag skall anropa, att gifva mig styrka att känna dig. Emedlertid oviss om alt annat, vet jag vist att dygden och ömhet mot mina likar, äro dig behagelige, ty de likna dig. Denna dyrkan skall jag bära för dig, hon är den enda, hvars visshet jag ännu känner. Eviga allmakt, du kan ju ej fordra af mig större kundskap än jag fädt. Än mindre, du kan ej vilja att jag skall qväfva den förnufts-gnista du sjelf tändt, ock som mer än alt annat, öfvertygat mig om din varelse. Jag följer ju din lag, när jag följer mitt hjerta, jag dyrkar ju dig, när jag söker dygden. När jag betalar min skuld åt Naturen, skall jag säga, jag har sökt att tjäna dem, bland hvilka du lätit mig födas, ock gjord af dig att njuta lycksalighet, sökt göra mina likar lyckliga med mig sjelf. Mitt hjerta har älskat dig, fast snillet ej fattat hvad som öfvergått dess svaghet, jag har känt dig i din godhet, ock ej sökt begripa, hvad jag trott mig allena böra dyrka. Eviga förbarmare, jag återger ditt eget värk i dina händer. Du kan ej ästunda ditt creaturs olycka.

Den 14. Söndag. Pingstdagen. Jag var i kyrkan, att höra Montelii inträdespredikan som fädt Vingäker, hvartill han begärdes af soknen enhälligt. Hans predikan var vacker, men lång som två. Han gjorde sedan ett tal, att tacka Gud, som ledt honom så lyckligt i verden, ock bönderne för det förtroende de hyst för honom, men detta tal, churu vackert, blef igenom sin myckna vidlöftighet ledsamt pa slutet. Aldrig har Gud fädt längre tacksägelse, eller

Vingåkrarne mera välsignelser. Också har Montelius skäl att vara tacksam emot båda två.

Folket här i soknen inbillade sig, att yttersta dommen skulle komma i dag, en prophetia som utspridts af en galen rymmare, men som hos dem ansågs för aldeles viss. Om nånsin en så bister förödelse skall öfvergå jorden, måtte jag då åtminstone vara död förut, att ej se dess fasa!

Om eftermiddagen gick jag med Bergklint till Vestergården hvarest vi hörde mycket beröm öfver den nya Pastorn, som han ock värkeligen förtjent. Bergklint som kom i går berättade oss en hop Riksdagsnyheter, om hvilka vi, igenom mina Morbröders lättja, voro tillförene så okunniga, att vi ej en gång viste Gref Fersens utväljande till Landtmarskalk.

Den 15. Måndag.

Den 16. Tisdag. Jag viste för Bergklint Naturens Tempel, hvilket han aldeles ogillade. Det är väl sant, att detta Poeme är litet mörkt på vissa ställen, men också är det på äfven så många, så vakert, att det ej annat än bör berömmas. Att säga som Bergklint, att ingen ting duger deruti kan ej annat vara än jalousie de métier. Då han fant något otydeligt, lätsade han att ingen ting begripa, ock begärde uttydning på det aldraklaraste. Hvad i ären löjligen, mina Herrar Auctorer, och huru roligt det är för en annan, att höra edra tråtor. Hvar ock en utger sitt för mästerstycke ock föraktar den andras arbete. J sitt eget ser han endast fullkomligheter, i den andras endast fel. Emellertid är Naturens Tempel, med alla de fel, som kunna vara i dess byggnad, alltid vida bättre än Bergklints Gustaviade, hvarest Gud, Prins Gustaf, koppymplingen, djefvulen, troll ock afgrunden utgöra tillsammans ett galimathias, som ej kan utredas. Montelius var här tillika med Hrr Strengbom.

Den 17. Onsdag. Vi gingo omkring i ängarna, ock det var alt hvad vi gjorde.

Den 18. Torsdag. Bergklint, lika vän af räkningen, tvingade mig i dag att räkna för honom, ej allena det han för lärdt mig, utan han nödgade mig äfven, att fatta bruket af Logarithmer. Huru olika äro ej människjors tycken. Han faller i förtjusning vid blotta åsynen af en räknetafel, ock jag vet ingen ting ängsligare ock torrare än denna vettenskap. Nej, hädre än att nödgas räkna beständigt, ville jag å nyo fara till Upsala, att läsa Wolfens moral utan till för Sleincour.

Den 19. Fredag. Bergklint reste i dag till Norrköping i hopp att af Hans Kongl. Höghet kunna få Caractere af Adjunct vid Upsala Academie, som varit honom lofvat. Gud gifve att det kunde lyckas för honom, men det tyckes, som lyckan aldrig ännat honom något. Med alt sitt snille, ock det bästa hjerta i verden, äro alla de försök fäfänga som han gjort, att ärhålla någon befordran. Tusendtals folk hafva blifvit honom föredragna, under det att han aldrig kunnat öfvervinna sitt vrånga öde. Nej, den som är född till olycka, äger förgäfves alla Naturens förmåner. Man drager sitt lif under ständiga svårigheter, ock under ett fruktlöst eftersträfvande af en lycka, som aldrig vinnes. Förgäfves beväpnar man sig med dygd ock kundskaper, man finner ingenstädes den ömhet, som man själf så gerna bevisar andra. Änteligen slutar man sina dagar uttröttad och förtviflad, mera lycklig i döden, än äga en varelse, som endast föddes att känna plågor. Ack, skulle ej en öfvermägt se sådana människors öden, ock gifva åt en förtryckt dygd den lön, som blifvit honom vägrad i verden. Nej, mitt hjerta kan ej tro en så bedröfvelig lära. Nej, jag är ej född till förödelse. Min själ kan ej förgås, ock dygden, som gjort dess sällhet i verden, måtte ju vara lika evig som sitt ursprung.

Den 20. Lördag. Jag skref till Bergklint, att bedja honom köpa mig några svarfsaker i Norrköping. Han skall taga denna vägen tillbakars, ock vill då, att jag skall följa honom till Hagby Berga. Jag hade lofvat honom att fara dit, men lärar nu ej kunna göra det, sedan Cousin Jan Henning under lek ock ras, rifvit mig ett hål på näsan, hvilket ej tör läkas så snart.

Den 21. Söndag. Under det att mina bröder gingo att springa i Sättran, gick jag att spamera i Sundängen. Det återstår mig ej nu lång tid att vara på landet, emedan jag blifvit Cantzlist i Mindre Secreta Deputationen, igenom mina Morbröders bemedlande. Jag nödgas således snart fara bort, churu stygt det är att vara i Stockholm under denna tiden, ock instängd inom fyra murar, draga en förgiftad luft, i stället för blomstrens anda. Det tillbud kan väl vara fördelagtigt, som är mig gjordt, men i denna verden är det onda så när förent med det goda, att man ej kan njuta det ena, utan att mer eller mindre plågas af det andra.

Den 22. Måndag. Jag gick ut med M. Dubb ock Bergström att skjuta örnar som bygt sitt bo i en ek vid Eden. På näset funno vi en ekstock, hvaruti ej var mera än en svep, hvarmed vi med myeken svårighet kommo öfver sjön. Svepen gick äfven af

ock vi måste nyttja sittbrädet i dess ställe. Vi fingo inga örnar, ock ej eller några orrar dem vi sökte i Bromma äng. Öfvervunnen af törst, nödgades jag i Bromma, hos Mäster Gustaf äta två glas af ett dricka så tjockt som tjära.

Den 23. Tisdag.

Den 24. Onsdag. Morbror Jacobs dräng ankom från Norrköping, ock bad mig tillika med mina bröder att komma in till staden för att bese henne innan Riksdagen flyttade derifrån. Jag hade mycken lust att resa, men min Far är deremot.

Den 25. Torsdag. Emedan min far aldeles icke ville tillåta oss att resa, nödgades vi att sända drängen tillbakars med det svar att vi ej kunde komma. Jag vet ej hvarföre vi ej fingo göra denna resa, men det är ett af ålderdomens svaghetsprof, att ej unna ungdomen sina nöjen.

Den 26. Fredag. Bergström sköt i går ihjäl en hundvalp, som Cousin Jan Henning älskade mycket, ock ej mindre begret. Jag gjorde i dag öfver denna hvalp en grafskrift, som mycket roade dem, för hvilka jag viste honom, isynnerhet genom en jemförelse som jag hade gjort emellan Cousin Jan Henning ock den döda. hvilken, churu otroligt det låter, likväl var ganska sann. Jag vill införa här min grafskrift hel ock hållen.

Ömma qual som hjertat sårar
Gjut dig ut i ögats haf.
Samlen er, I stängda tårar,
På en älskad Jäppes graf.
Nyss ett bly af elden kastadt
Från en grym och mordisk hand
Honom utur verden hastat
Till den mörka flodens strand.

Det är icke jag allena,
Som med ängslan saknar dig;
Jäger, Passe, sig förena
Att med tjutning följa mig
För en öm ok blödig Snälla.
Modershjertat såradt är
Hon en gång ej mägtar gnälla
Men på qual i tysthet bär.

Dessa sig dock fritt beklaga:
Men jag mer än alla rörd
Dristar knapt en suck att draga
Som kan bli af någon hörd:
Alla, som min mistning veta;
Glädas att min oro se
Och att mer min ängslan reta
De åt mina tårar le.

Mellan oss hvad likhet röjdes
Både uti kropp och gång
Jäppes knän i vinklar böjdes
Han var jänglig, smal och lång.
Snäl om aldraminsta stycke
Yr ock näsvis, rädd och karg
Mellan oss ej felats mycke,
Blott han äfven varit arg.

Denna likhet borde föda
Ömhet mellan dig och mig;
Ja mitt hjerta börjar blöda
Jäppe, när jag minnes dig.
Ack, än ser jag hur du lekte
Hur du geck med mig i dans
Hur du mig med tungan smekte.
Hur du slängde med din svans.

Grymma! du som skottet tände
När min hund sin bane får,
J som dödens dommar sände
Öfver Jäppes ungdoms vår,
Bören dock min sorg förlåta
Och den trösten unna mig,
Att uppå de vårdar gråta
Där min Jäppe döljer sig.

När du från den tunga värden
I en grop din hvila tog
Sälle! du med denna färden
Från ditt slägtes plågor dog.

Aldrig än du tvingad gnällde,
 Hungrig, jagad matt ok svag
 Aldrig än din sida svällde
 Af de tunga piskors slag.

Ödet ville dig beskära
 Att en tidig hvila få
 Förn du hant med plågor lära
 i Dianas lunder gå.
 Nu vi dig för evigt dölja
 Från den milda dagens ljus
 Men min kärlek skall dig följa
 Under grafvens mörka grus.

I anseende till Cousin Jan Hennings besynnerliga sorg öfver denna hund, införde jag honom sjelf som talande i denna klagoskrift.

Den 27. Lördag. Jag hade velat gå på jagt, men slapp ej efter någon bössa. För att så mycket mera få tillfälle att förarga mig deröfver, såg jag både dufvor och änder som jag kunnat få skjuta. Under det att jag var ute, läste jag Lettres Persanes.

Den 28. Söndag. Jag gjorde lekar i Sättraängen med mina bröder ock folket. Vi sprungo änkelek, två slå den tredje, räf och gäs, ock jagtlek ifrån klockan 6 till half 10 om qvällen. Min Mor-mor tyckte ej, att det anstod för mig att springa med tjenstefolket, men jag fant det ganska roligt. Nog finnas i verden tillfällen, där man nödgas iakttaga sin höghet, det må äfven vara några där, man kan få glömma hvad som kallas födsel. Hon undrar ej mindre på, att jag kan finna nöje i sådana lekar, ock kan ej gilla denna smak. Jag förlåter ålderdomen denna hårdhet. Beröfvad sjelf alla nöjen, är det mindre underligt, om han med oro ser hos andra en glädje, som han ej sjelf mägtar åtnjuta. Men det tror jag likväl, att detta ej skall hända mig. Om jag hinner till den aldrähögsta ålder, skall jag likväl alltid behålla ett dyrt minne af de glada dagar som jag nu äger. I den landtbygd, där jag hoppas få tillbringa mitt lif, skall jag samla ihop ungdomen till lek ock dansar. Jag skall väcka nöjet bland dem, ock smaka glädjen ånyo i det jag skänker henne åt andra. Min själ upplifvad vid åsynen af eder fröjd skall fara tillbakars på minnets vingar, att återhemta å nyo de öma känslor, som gjort hennes vällust, och hennes varelse.

Om jag till lifvets afton hinner,
Skall jag till eder nalkas än,
Att af min glädje som försvinner
Hos er en afbild få igän.
Er ro, er ömhet, edra lekar,
Hvad förr jag ägt, ock ödet nekar,
Skall jag hos eder skåda nöjd,
Och liksom värmd vid edra lägor
I stunder glömma äldrens plågor
Vid minnet af min ungdoms fröjd.

Den 29. Måndag.

Den 30. Jag gick med Mag. Dubb och Bergström samt Mag. Hambn till Wirrn att fiska. Om ej min fiskning gick mycket lyckligt, så åt jag så mycket mer, ock tog 5 frukostar, äfven så många som jag fick fiskar. Jag sköt en fiskmäse på holmen utan för Skölnäs. Sedan vi hade fiskat i Wirrn, skulle vi åter draga vår ekstock tillbakars i Kolsnaren genom damluckan vid Morjanä, hvarigenom vi hade fört honom ner. Det hade gått mycket lätt, att med strömmen hjälpa honom utföre, men vår möda blef större, att åter få honom uppföre igän. Som luckan var för smal att få ekstocken igenom, nödgades Bergström ställa sig uti för att luta honom på en sida, under det att vi andra drogo honom från landet med hvar sitt rep, men som han råkade att luta för mycket för hela strömmen in i ekstocken som sönk i samma ögnableck under honom. Till all lycka fick han fäste i en stock hvilket hindrade honom att dragas bort af strömmen, till dess vi hunno hjälpa honom ur hans fara, och skaffa en hop bönder som med botshakar och störar drogo up vårt sunkna fartyg från botten. Alt hvad vi haft deruti blef fördärfvadt, en bössa blef förlorad, våra metsaker, vår matsäck, en vinbouteille ock all vår lilla fisk blef vattnets rof, ock flöt ifrån vårt förolyskade fartyg, med vädret ock strömmen, utan att kunna återfås.

Bergklint kom i dag tillbakars från Norrköping. Ännu har ej hans ansökning lyckats. Nej, nej han har för mycket snille ock för ädelt hjerta att nånsin få något af lyckan. Desine fata Deum flecti sperare precando.

Den 31. Onsdag. För att möta Morbror Jacob som väntades från Norrköping hvarifrån Riksdagen nu blifvit flyttad, red jag till kyrkan ock hälsade först på Madame Campania ock sedan Monte-

lius. Min Morbror kom med 3 Silfverstolpar, i följe bland hvilka äfven KammarRådet var en, som nu, sedan Riksdagen flyttats, går att tåga för Rikets bästa i Stockholm, lika som han tegat i Norrköping.

KronPrinsen vid återresan till hufvudstaden skall taga denna vägen ock väntas till Vingåker i morgon. Montelius har låtit kläda kyrkan med löf, ock Willmot har låtit sätta en allée af gran Pyramider vid Landsvägen, samt upkasta ett batterie af torf, hvarpå han lagt 8 Canoner, som skola skjuta vid Prinsens ankomst.

Junii.

Den 1. Torsdag. KronPrinsen kom i dag till kyrkan efter sitt löfte, ock Bergklint som reste dit opp berättade oss hvad som skedd vid detta tillfälle.

Den 2. Fredag. Som jag ej hade hog att fara till Hagby Berga skref jag i stället ett ursäktsbref till unga Baron Ribbing. Jag viste sedan min hundgrafskrift åt Bergklint, som berömde honom ock tog en afskrift deraf. Äfvenledes viste jag honom ett epitaphium, som jag gjorde öfver RiksRådet DeGeer, hvilket ingalunda tjente att hedra den saliga döda, ock gaf det under Simmingens namn. Förlåt mig, min kära Rimmare, att jag brukat ert namn på mina skrifter. Edra egne äro så usle, att ni vid denna lilla osanning kan hafva något att vinna, men intet att frukta.

Den 3. Lördag. Under det jag spatserade med Magister Dubb, kommo våra discourser att vända sig åter på Religions ämnen. saker om hvilka jag gärna talar. i hopp att någon gång komma till någon upplysning, om hvad jag bör tänka, men ännu hvar gång endast funnit nya ämnen till tviflan ock ovisshet. Jag vågar ej att här sätta de ämnen, hvarom vi talt, de äro för viktiga, för att det vore rådeligt att någon gång synas hafva tviflat om deras sanning. Vi hafva talt om dessa hemligheter ej med deras fräcka ord som förakta hvad de ej kunna begripa, men med den varsamhet och ömhet som följer ett rördt hjerta. Af många samtal och egna tankar har jag fattat det beslut att söka följa den höga sedolära som föreskrifves i Guds ord, ock lära uppfylla mina plikter emot mina likar, för att kunna uppfylla dem emot honom. Jag skall heligt vörda hvad jag ej mäktar förstå, i hopp att den öfvermägt som befallt mig tro, rörd af mitt hjertas goda vilja ock svaghet, äfven värdes ge mig förmåga dertill. Huru lycklige äro icke de, som med sin tanka aldrig vågat sig in i dessa mörka rymders djup, som mäta

tro ock vara öfvertygade om det, som synes omöjligt. De äro aldrig plägade af dessa ovissheter, som ängsla mig, ovissheter, som aldrig kunna uplösas, ock som äro nästan lika bedröfvelige som om jag viste, att alt vore osant. De glömma lifvets svårigheter, ock gå emot förödelser med mod, understödde af en lycklig försäkran om saker som kanske äro fåfänge, men som ge åt deras hjertan ett lugn ock en frid, som vi fåfängt söka, sedan det är förloradt, att återfå i Philosophiens toma betraktelser. Ack jag älskar ej er, I som förtagit mig denna ljufliga frid. Hvad gagnar att förkunna de usla dödeliga nya olyckor. Är det ej bättre, att låta oss dö i en söt dröm, smickrade af en ljuflig irring, än upptäcka för oss, kanske sanningar, men bittra ock faseliga, som endast tjena att låta oss lefva i förskräckelse och dö i förtviflan. Förgäfves säger mig en Philosoph, att han är lycklig redan, när han mågtar utforska en sanning. Nej jag är ej bland dessas antal. Jag väljer häldre en ljuflig inbildning som föder min glädje ock gör mig lycklig, än kundskapen om deras faseliga sanning, hvars fulla förvissande skulle göra mig till den uslaste bland alla varelser.

Den 4. Jag var i kyrkan hvarest Brantenberg predikade ock ännu lika uselt som förr. Till ett prof af huru litet sammanhang det är i hans tankar skall jag minnas att han tog till sitt ingångsspråk detta: *hvi hafven i fåfängeligheten så kär* ock sedan till sitt ämne i anledning deraf, *den stora Nattvarden*. Detta påminner mig en annan predikan som börjar med detta språk: *så älskade Gud verden* &c. handlade om Mariæ besök hos sin fränka Elisabeth i bergsbygden. Brantenbergs predikan räckte väl ej mera än en half timma, hvilket, churu litet i anseende till tiden, var mer än som behöfdes att bevisa hans dårskap.

Ingalunda omvänd af dessa piæ nuges, ock lika böjd ännu för de nöjen som han behagade kalla fåfänga, samlade jag om qvällen ihop alt folket till lekar i Sätträängen, ock feck äfven dit en hel hop unga flickor från de närmsta byar. Vi gjorde många lekar ända till klockan 10. Min Morbror har sagt mig, att jag snart skall resa till Stockholm att arbeta i Deputationen. Jag nödgas göra det. Jag nödgas öfvergifva landet ock i hopp att bereda en oviss lycka, underkasta mig en viss ledsnad, ett säkert tvång, men jag skall likväl söka till att dessa sidsta dagar som återstå för mig, måtte blifva en beständig kedja af nya nöjen. Efter aftonmåltiden for jag ut på sjön med CammarRådet Silfverstolpe och DeBesche. I dag var en förmörkelse i Solen. Ehuru hon endast var till hälften bortskynd, blef det likväl ganska mörkt.

Den 5. För att gå på jagt i morgon, lät jag rensa min bössa. Diana, jag lofvar dig ett offer, om du gör min jagt lycklig. Jag helgar dig den första hare du låter mig få skjuta.

Den 6. Tisdag. Nej jag åkallar dig förgäfvets, elaka Gudinna. Du ger din ynnest åt alla andra, men nekar honom ständigt åt mig. Forssberg sköt en hare vid Vrenbron och Silfverstolpen ännu en vid Bromma, utan att jag som följde dem i hamn och häl kunde nånsin skattas värdig att få se ett djur att skjuta åt. Vi funno ej några änder i Vrensjön, men fem flögo up utur ett tjärr utmed mig, utan att jag hade kunnat se dem förut.

Den 7. Onsdag. Jag sköt några kramsfoglar i trädgårdarne här omkring.

Den 8. Torsdag. Bergklint reste i dag med Montelius till Ekholmsund, att ånyo supplicera KronPrinsen, ej om någon Pension, ej om någon syssla, hvilka han nog hade förtjent, utan om en Caractere utan all betydenhet. Montelius som tagit sig denna sak nära an, hoppas att drifva henne till slut, ock vinna Prinsens bifall, vid det tillfälle att han communicerar honom. Jag söker ej beskrifva huru högt jag önskade att det en gång ville lyckas för Bergklint uti de många försök han gör till att ärhålla någon befordran. Jag vet knapt, huru lycklig jag skulle se honom, att ej min vänskap skulle önska honom ännu mer.

Den 9. Fredag. Jag red till Barenberga med Morbror Jacob.

Den 10. Lördag. Under det att alla andra foro till Forssby, blef jag hemma att packa ihop mina saker, till min resa som skall ske i morgon. Jag geck äfven ut omkring ängarne och de närmsta trakter, att taga farväl af dessa vackra ställen, som jag ej så snart tör åter få se. Intagen af en hemlig oro, suckade jag fram några versar, som ingåfvos mig af min sorg ock min enslighet.

Den 11. Söndag. Vi reste klockan 3 eftermiddagen. Jag var oändeligen rörd af att taga afsked af min Mormor, som jag förmodeligen aldrig mera får se. Sådana farväl af en gammal äro ganska ömma. Hon gaf mig sina välsignelser ock önskade mig med tårar Himlens beskydd. Ack, sade hon, att Gud måtte gifva dig så mycket godt, som jag önskar, ock mig den enda sällhet att få dö, och befrias från mitt usla lif.

Glöm aldrig att dyrka Gud och älska honom och för att gläda mig ännu i sjelfva grafven, dit jag snart hoppas komma, var i alla tider en far och en vän för dina anhörige. Jag kan ej skrifva något

om detta sorgeliga afskedstagande, ty mitt sinne ömt och intagit af ängslan har ej styrka att uttrycka hvad det har känt.

Då Morbror Jacob feck veta i Hällstad, att Stapelmohr ej var på Ronningsberg, reste vi hela natten. Det var mörkt då jag for öfver Tjula ås, men jag kunde likväl se någorlunda öfver detta vackra ställe, ock genomvandra med ögonen våra förfäders helgade grafvar. Jag feck vid denna åsyn ämne till en ode, som skulle kunna blifva ganska sublime, ock på hvilken jag skall söka arbeta.

Den 12. Måndag. I dag mot qvällen hunno vi fram. Det förtretade mig ej litet, att vid min ankomst få höra, att jag ännu en månad kunnat dröja på landet.

Den 13. Tisdag. Jag geck till Cantzliet att se Gref Ekeblads inträde till Presidents ämbetet, som han efter 4 års förtryck änteligen återfått. Men under det att jag skref i mitt Expeditionsrum, skedde hela Ceremonien mig ovetande och den gamla Nestius glömde att säga mig till som han hade lofvat.

Den 14. Onsdag. Min Morbror presenterade mig för den nya CantzliPresidenten.

Äntligen har jag i dag fått se en journal, hållen på samma sätt som denna, af en Casseur vid namn Stjernhof. Jag såg att andra äfven fallit på samma idé, hvilken jag trodde i verden endast tillhöra mig. Af Hans journal som föreföll mig ganska ängslig, kan jag dömma huru ledsam denna skulle vara för andra, ock att det som gjordt mitt nöje, skulle söfva dem, men jag hoppas att han aldrig skall ses af någon. Om nånsin någon af en händelse skulle komma att läsa i dessa papper, gör jag ett löfte att genast kasta dem på elden. Jag skulle göra det straxt, om jag kunde tro att de innehålla så många dumheter som Stjernhofs.

Lieutenant Gerner tillböd mig i afton att fara med honom på landet till hans gård Billstad och jag tog emot hans tillbud med stort nöje.

Den 15. Torsdag. Jag reste med honom kl. 6 om aftonen i dag. Efter 2 mils resa, som vagnen måste stadna i en gästgifvaregård att vänta på hästar, gingo vi förut till fots. Under vår promenade hant StatsCommissarien oss i en liten Chaise. Gerner satte sig deruti, jag uti hans knä att köra och Adlerborg bakpå. På detta sättet hunno vi fram till Lindholmen, en gård som Adlerborg arrenderar. Jag såg där Ruinerna af det hus, där Konung Gustaf den I är född. Vid Lindholmen gaf oss Adlerborg en aftonmåltid, som tycktes bevisa ärligheten af hans cessio bonorum.

Den 16. Vi hunno änteligen fram till Billstad klockan 4 om morgonen, och förnötte den öfriga delen af morgonen att gå i trädgården, ett ställe som jag ännu ej viste huru kärt det skulle blifva för mig en stund derefter.

Tante Gerner vid sin återkomst från kyrkan hade med sig en gammal Fru Teel, som hade en dotter af en gudaskönhet. Jag blef så kär i henne som det var möjligt att blifva, och var så lycklig att jag om eftermiddagen feck ensam följa henne. Jungen Roman har sagt mera declarationer än jag gjorde, ock jag såg, att hon ej tog illa up min ömhet. Hennes syster ful, halt, döf ock koppärrig skall bli gift, ock Ulla så skön som Venus valdes ej af den orörliga människjan, som kunnat utan tvifvel få hvilkendera han begärt. Något mera penningar som följde den äldsta systemen hafva dragit denna dumma friares hjerta, och tillslutit hans ögon öfver hennes stygghet. Jag frågade min Ulla, huru någon kunde välja så illa, som sedt henne, men hon svarade mig, att hennes systers tillkommande man var ganska dum ock likså ful sjelf som hans fästmö. Under* — — — — —

Söndag. — — — Jag låg om natten hos Gerner för att ej komma hem för sent.

Den 19. Måndag. Var en af de ljufliga ock sällsynta dagar, på hvilken jag hade intet att göra.

Den 20. Tisdag. Jag gjorde en promenade till Mosebacke med min Tante ock fröknarne Stockenström.

Den 21. Onsdag. I dag blef jag änteligen intagen uti Mindre Secreta Deputation, sedan jag gjort ed. Gref Barck som förde ordet uti Deputationen sade mig likväl, att jag ej får någon lön. Det blir mitt öde, som domestiquer säga, att tjäna på recommendation.

Det var ej utan en hemlig förskräckelse som jag med fingrarne på bibeln aflade min stränga tysthetsed, ej af fruktan att icke kunna hålla henne, men af vördnad för den öfvermägt som jag så heligt kallade till vitne af mina gerningar. Jag tror likväl att detta sätt att förbinda sig till sina plikter ej uträttar alt hvad man påsyftar dermed. En ed tyckes mig vara lika öfverflödig för den som äger någon heder ock något begrepp om dygd, som hon är fåfång att tvinga ett förderfvadt hjerta till en ärlighet, som det ej känner.

Den 22. Torsdag. Var min första arbetsdag i Deputationen.

* Afbrutet, följande blad tomt.

Den 23. Fredag. Förgäfves äga vi nu den vackraste sommar man kan se, jag har ingen glädje deraf. Jag får arbeta hela dagen ock ej mera tänka på landet. Att gå på gator antingen orena eller torra som en klippa, att andas en förgiftig luft, kan nog komma mig att sakna de nöjen jag lämnat på Skenäs. Det är ej här den ljufliga värma, som ger lifvet åt naturen, man känner en brännande låga som stänges inom trånga gator, ock förökas af återsken från kala murar. Nej, jag kan aldrig komma att finna mig lycklig i staden. Förnuftet kan tvinga mig att anse det för min nytta, men min böjelse allena kan säga hvad som utgör mitt nöje.

Den 24. Lördag. Uti ett stort sällskap var jag i dag på Djurgården, som jag tror säkert ett af de vackraste ställen i världen. Jag gjorde der bekantskap med Baronerne Stackelberg. Jag kan ej förstå, huru den äldsta af dem, som ej äger annat slags förstånd än det att tala om hästar, ock som tyckes vara död så snart han kommer ur stallet, har kunnat få en så aimable hustru som fru Carlsköld. Vi åto aftonmåltid tillhopa.

Den 25. Söndag. Jag var i Carlbergs trädgård och sedan på några visiter. Derifrån gick jag att bese en äreport som borgerskapet här i staden uprest för konungen till hans återkomst från Norrköping, som skall ske i morgon. Han är ganska vacker och i Corinthiska orden. Bland många inscriptioner fant jag ej flera än en enda som jag tyckte något om, han var sålunda: Letamini, Cives, letamini orbi, Titus noster redit, ett namn som vår kung förtjent, när han vågat sin krona att göra sitt folks lycka. Äreporten som såg präktig ut på 2 sidor var ganska ful på de 2 som voro bortvända ifrån gatan. Där syntes endast en naken ställning af spiälar och virke som tyckes hopkastadt utan all ordning. En sann målning af de största hjältar bland menniskjor. Då man ser dem på en viss sida är alt stort och gudomligt, då man ser dem på en annan, är det ej annat än uselhet och svaghet.

Den 26. Måndag. Änteligen kom den dagen, på hvilken konungen höll sitt intåg, på hvilken han som en ny Crassus hölt sin triumph, sedan han segrat i kriget mot trälarna. Jag tviflar om att han, då han första gången kom bland sitt folk emottogs med en så allmän kärlek, som nu då han återkom att gläda dem med sin åsyn. Huru ömt lönas icke hans mildhet för dem, ock med hvad glädje lærer han icke å nyo bära en krona, som han återfått med sina undersåters hjertan. Jag har oftat tackat mitt öde, som ej lätit mig födas till kung, då jag sett dem göra mensklighetens

plåga, nu afundas jag på deras lott, då jag ser dem bereda sitt folks sällhet och kunna tillbedjas af otaliga släkter.

Om qvällen äfven som, om middager var Cour på slottet samt fyrverkeri på Strömsborg, som de kungelige gingo till fots att bese klockan $\frac{1}{2}$ 2 om natten.

Den 27. Tisdag. Jag var på Djurgården hela dagen.

Vid min återkomst om aftonen, feck jag på gatan en ganska häftig näsblod, som ådrog omkring mig en hel hop folk och i synnerhet pigor, hvilka trodde att jag var slagen, och ömkade mig med ett förargeligt medlidande. Somliga bådo mig lägga papper i munnen, en annan ville att jag skulle doppa det i bläck förut. utan tvifvel i tanka att mitt element skulle ock tjäna mig till medecin. Den tredje ville ge mig en förlofningsring att lägga under tungan, till dess änteligen den sista mera klok än de andra geck att skaffa mig ätticka. Jag fant hos dem en besynnerlig välvilja att hjälpa mig. Ändtligen slapp jag efter en hel timmas blödande mitt onda och mina doktorer båda lika förargeliga.

Den 28. Onsdag. På kongl. Secreteraren Stenhagens begäran notificerade jag för ganska många hans Tantes, en gammal Fröken Stenhagens dödsfall.

I afton var jag på klubben, ett ställe som jag förr ej sedt, men som förtjenar att betraktas för att kunna dömma om det folk som styr vårt rike. Här ser man kring om många bord, en hop folk syslosatta att spela och svärja. I den enas ögon målas harm och raseri och i den andras glädjen öfver en lycklig vinst. Utur dessa kretsar uppstiga tjocka dustar af en svart tobaksrök, likasom ifrån spetsen af ett eldsprutande berg. Här rinna strömmar af dricka från en kullslagen bouteille bland skärfvor af sönderslagna tobakspipor. Än krossas glas mot väggarne, än ser man golfvet öfverströs med sönderslitna kort, oskyldiga offer för en förargad spelare. Längre bort hör man halfva ord af Politique och Riksdagsgräl. På detta ställe bo alla fåfånga förslager, ostadiga lagar, bestickningar, falska rykten och skalder som göra smädeskrifter åt den mästbjudande. Satser försvaras och bestridas med lika okunnighet och lika envishet. Dårskap och fylleri taga hvarannan i famn och det lilla förstånd en adelsman har dränker han här i floder af pounsch. Han tycker sig hafva försvarat friheten, när ingen kan hindra honom att dricka så många glas han behagar. En annan lofvar med högra handen sin ära ock sin tro, och tager bak om ryggen mutor för nästa votering med den vänstra. Man gör heliga löften och skrattar

åt att man beslutit att ej hålla dem. En partichef kommer in, han börjar tala från ett bord hvarpå han stiger, hans starka röst tjänar till skäl, han blir trodd i samma mån som han skriker. Han svaras med ett skrålande af ja. Sedan förbinder man sig med glaset i hand att votera rätt, ock ej svika. Man dricker kungs, lags och frihetsskål, ock raglar i fylleri af bara kärlek till fäderneslandet.

Jag hade så när råkat att få Duell med en Auctor vid aftonmåltiden på klubben, om hvars vers jag ovetande i hans egen närvaro sade, att han var dum. Denne Auctor var Capitain Sparsköld, en man som uti Politiska saker aldrig handlar efter annat än förtjusning. Han är ej så liflig i vers och jag vet åtminstone att mitt omdöme var sant. För att slippa hädanefter sådana sjelfkära menniskor skall jag berömma ända till hvad Herr Simming skrifver. Auctorer äro ett farligt folk. Man bör offra åt dem, som Indianerne åt den onde, på det de ej må göra oss illa.

Den 29. Torsdag.

Den 30. Fredag.

Julii.

Den 1. Lördag. Jag gjorde bekantskap med unga Snoilsky, med hvilken jag är litet släkt. Hans qvickhet och hans upsyn som röjer godhet och uprigtighet, försäkrar mig att han skall bli min vän.

Den 2. Söndag. Jag har varit i kungsträgården bland ett stort sällskap. Men dessa allmänna promenader roa mig ej stort. Beständigt omgifven af folk och bekanta, som tala till mig, ock med hvilka jag måste tala tillbakars, saknar jag likväl alltid bland dessa nöjen, min frihet. Skenäs och Sundängen.

Den 3. Måndag.

Den 4. Tisdag.

Den 5. Onsdag.

Den 6. Torsdag. Bland åtskilliga bref från Skenäs, undrar jag, att jag ej feck något från Magister Dubb, men jag mins, att han var ond på mig då jag for, ock en månad är för kort att blidka hans långsamma sinne. Det kan väl vara mig lika mycket, lycklig om förlusten af hans vänskap vore den största olycka ödet ärnar mig, men emellertid är det ett förhatligt sinnelag, att så länge fortfarande i ondska. Det är då bättre att vara litet flyktig, och lätt kunna röras, än att ega en stadighet som endast består i att kunna länge vara arg.

Åskan geck ganska häftigt i dag och slog ner på 3 ställen i staden. Åsynen deraf har gifvit mig ämne till en Poeme öfver åskan.

Den 7. Fredag. Jag var hos unga Baron Tilas att underrätta honom om några saker rörande hans ansökning att blifva antagen i Handels och Manufactur Deputationen till Protocollist, i hvilken Deputation Morbror Gustaf Fredrik som har min Fars fullmakt är ordförande.

En löjlig sak hände mig i eftermiddag. Jag råkade en Åkerhjälm, som var bror till en af samma namn som varit min vän i Upsala. Jag trodde att det nu var den samma och i tankan begyndte jag att kalla honom du och tala en hel hop galenskap. Han blef hel förundrad vid så mycken familiarité af en människja som han ej sedt, till dess änteligen Carl Silfverstråle hant upplysa oss bägge, då jag ej hade svårt att ursäktat mig. Jag hade kunnat haft skäl att fråga som General Dideron åt en som han trodde sig känna är det ni eller är det er bror.

Den 8. Lördag.

Den 9. Söndag. Jag gjorde visiter på åtskilliga ställen, och jag såg fru Stackelberg, Commendeur Capitain Tersmeden, den största människja till kroppen som jag någonsin sedt. Ehuru jag väl är lång, var jag dock bortskymd af honom som af en skärm. Alt ifrån stamfadern, som på sina Estamper har litet af Dominus in Larsbo, han som aldrig kunde sitta annat än på 2 stolar, och som tryckte ryggen af den starkaste ryttarehäst, hafva alla af denna släkt varit större än andra människjor. Man är lång, då man räcker någon af detta namn till axlarna, och tjockleken af en Tersmedisk hals är vanligen måttet af en karls tjocklek. Gud uppehåller dem alltid vid denna storlek, för att visa att ingenting är honom omöjligt, ock för att låta oss människjor se huru små och svaga varelser vi äro, låter han Tersmedar uppenbaras.

Den 10. Måndag.

Den 11. Tisdag.

Den 12. Onsdag. På Herr Simmings, den Poetens inrådan geck jag till Aessor Gjörvell, hvarest jag vid ankomsten fann en bal masqué, som hans släkt anställt att fira hans Frus namnsdag. Jag roade mig där och åt qvar, sedan jag dansat länge.

Den 13. Torsdag. Uti ett bref feck jag 5 plåtar af min Far på min begäran om understöd i mina svaga Financer, en summa som ehuru liten, likväl i anseende till mina behof glädde mig mera än 1000 plåtar glädt Lohn.

Den 14. Fredag. Jag har hela natten drömt om Min Mors död, en dröm som nästan hvar natt förföljer mig. Efter ingenting kunde hända mig bedröfligare, så skall jag alltid plågas af en slik fruktan, hvilken aning ängslar hjertat så mycket mera i sömnen, som jag ej sätter tro till honom, då jag är vaken.

Den 15. Lördag. För min Deputations skuld feck jag ej resa till Venngarn, dit jag var buden med Min Morbror. Jag var hemma hela eftermiddagen och firade i enslighet min nittonde födelsedag, och början af mitt 20 år.

Den 16. Söndag. I ett bref till Magister Hambn gaf jag honom i Commission att låta göra nya dåckor till min svarfstol, och lade till vid slutet af brefvet denna vers på salig Gubbens vis.

Nu slutar jag detta mitt enfaldiga bref.
 Som jag i storan hast sammanskref,
 Och måste mig ipsum svåra condolera
 Att jag mig ej får hos eder presentera
 Och äta vid Skenäs både mjölk och bär,
 Ty soppan mände mig för ögonen sväfva
 Och jag med stor rök till taket upphäfver
 Vos Ambo Domini Baccalaureati,
 Med lärdom et Testimoniis perquam ornat
 Jag eder härmed informera skall,
 Att Jag har fått ett mäktigt förfall
 Att stora smultronhöggar äta,
 Ty pungen vill thy allsintet tillåta
 Men blott så nått som en brud gör sig till
 När hon sin brudgumma charmera vill.
 Emedlertid så gläder det mig,
 Att mina fratres få dock frossa så rundelig,
 Att de få contenterna sina glupande magar
 Och mina Helluoner, edra Christvördiga kragar,
 Hvarpå jag här mände lida stor nöd och brist,
 Qvod doleo fast svåra förvist,
 Emedlertid mina vota till Himlen upsänder
 Pro salute vestra till min lefnads ände.

Den 17. Måndag.

Den 18. Tisdag.

Den 19. Onsdag. Sedan jag arbetat dessa två dagar, var jag fri i dag, och gjorde med Assessor Görvell och hans Fru en liten

täck människja, en promenad till kl. half 12 om qvällen i den vackra skogen omkring Solna och Carlberg.

Den 20. Torsdag. Herr Simming bød mig på smultron, hvilket jag emottog med glädje. Jag förlåter honom hans versar för hans bär.

Den 21. Fredag. Lyckligt slapp jag i dag att gå opp uti Deputationen, där min sysla är att åhöra de nya galenskaper, hvar med man hoppas bota de gamla.

Den 22. Lördag. Assessor Gjörvell bød mig med en billet att komma med honom i morgon på Landet. Hans bref var så sirligt, där taltes i så höga ord om Naturens fågring, landtbygdens oskuld, vänskapens ljufligaste känslor, hjertats ömmaste rörelser, och tankans förtjusning, att jag trodde mig läsa ett stycke af hans öfversättningar i sin Mercurius utaf v. Kleist. Sådana talesätt passa i en poési, men visa affectation, då de komma i den familiera stylen. Jag svarade mera enfaldigt, att jag ej kunde hafva den äran.

Den 23. Söndag. Casseur Gottsman bød mig ut till ett torp, som han arrenderade utanför staden. Det är ett ganska fult ställe, och underlig i alla sina tycken är han det äfven i valet af sin landtbygd.

Den 24. Måndag.

Den 25. Tisdag.

Den 26. Onsdag. Jag slöt mitt Poeme öfver åskan, ett arbete som jag ännu finner ganska härligt, men som jag ej än ärnar visa åt någon för att ej hafva den förtret att finna mig allena i mitt tycke.

Den 27. Torsdag.

Den 28. Fredag. Jag fördref förmiddagen i Deputationen, och eftermiddagen hemma. Ingen människa i verlden kan hafva en mera jämn lefnad än jag. Jag är i stånd, det så få kunna, att om morgonen säga förut hvad som skall ske mig om dagen, ty af en gammal förfarenhet har jag nu sedt, att mina dagar äro alltid desamma och likså oombytliga som Casseur Gottsmans surtout.

Den 29. Lördag. En grufvelig eld kom lös i eftermiddag vid järntorget, ock lade 40 hus i aska på 3 timmar. Jag såg i dag i stort, hvad jag till förne såg i smärre vid eldsvådan på Ske-näs. Hvad grufvelig åsyn, de uslas rop, deras förvisning, hus som ramla ikull, svarta lågor, klämtning och skott, ett dån som uppfyller luften ock tyckes liksom förkunna verldens slut. Alla Ministrarna

sände sina rustvagnar till de olyckligas hjälp, utom Osterman och Goodricke, våra förre skydsgudar, hvilka långtifrån att vilja hjälpa någon svensk skulle önskat se hela staden brinna. Jag tror ock, att jag sjelf kunnat trösta mig öfver en så stor olycka, om jag feck se dem och Peklin, omgifna af alla mössor, innerst i lågan. Elden blef ej släckt för än klockan 7 om qvällen.

Den 30. Söndag. Jag var hos unga baron Tilas, hvarest jag såg många versar. Ibland mycket odugligt, voro likväl några mästestycken. Han lyckas bäst i det som är Burlesquet ock ett project till Psalmbok som han gjort var mera qvickt ock mera roligt än jag kan begripa. Han bad mig komma in i Orden Utile Dulci ock jag samtyckte dertill, om jag kan få det utan omkostnad, ty då har jag ej råd dertill. I eftermiddags var jag på Presidentskan Gyllenborgs begrafning, som ej geck mycket ordentligt till.

Den 31. Måndag. Magister Bergklint betalte mig litet penningar, som han lånt för en tid sedan. Men han gjorde mig ledsen, derigenom att han sade att han ville låta trycka den lyckönskan han gjorde åt mig, då jag blef Hofjunkare. Det är sant, att detta vackra arbete kunde hedra honom, men mig som aldrig kan bli i stånd att upfylla alt hvad det innehåller, gör det mera skam än heder. Mitt öde som endast lätit mig födas att skrifva rent lærer aldrig gifva mig styrka tid eller snille att sätta i verket de lärdomar som där innefattas.

Augusti.

Den 1. Tisdag. Jag skref till Skenäs.

Den 2. Onsdag. Och i dag i min Deputation.

Den 3. Torsdag. På Gjörvells begäran, som änteligen vill låta trycka Poemen öfver mig har jag omsider samtyckt dertill, ej af håg att se mitt namn tryckt men på hans försäkran att det kunde vara Auctorn sjelf till någon nytta: att hans snille derigenom skulle blifva mera känt, och det kunna lända honom till någon befordran. För att ej hafva att förebrå mig att jag på något sätt hindrat min väns lycka, må då denna skrift bli bekant, det vore mig kärt, om han hade något gagn deraf, men jag känner för väl våra tänkesätt för att ej vara försäkrad, att ingen frågar derefter. Om det i Sverge vore brukeligt att belöna förtjenst ock snille, har han visat, att han äger dem båda långt förut, och behöfde ej ge nya prof af sin styrka, men i ett land, där Talet öf-

ver Riksrådet Bjelke ej vunnit belöning, söker man honom ock fåfängt i någon annan Poeme. Här utgör ett magert tal i ett stånd eller en ängslig afhandling om vixel Coursen, som begrips hvarken af Auctoren eller Läsaren, all våra Skribenters vältalighet. Att skrifva något högre och ädlare är hos oss en förlorad möda, det är att göra vackra gåtor som ingen kan förstå ock att sjunga för döfva.

Den 4. Fredag.

Den 5. Lördag. Emot min förmodan har jag i år än kommit på landet. Jag for med M[orbror] Gust. ut till Näringsbärg.

Den 6. Söndag. Jag har roat mig rätt väl derute. Där var mera sällskap och allt ganska gladt. Vi gingo omkring uti de aldravakraste ängar och jag var opp på spetsen af ett berg som Riksrådet Gyllenborg kallar Olympen och som ligger midt emot hans fönster. Man har från denna högd en vidsträckt utsigt öfver falt skogar och hafvet. Jag såg åtskilliga segel flyga förbi med ett starkt väder. Vi kommo sedan ner till en äng, ifrån hvilken en liten halfö geck ut i hafvet. Den smala stig hvarmed hon satt fast vid landet var satt med höga lindar på bägge sidor. Sjelfva ön var omgifven med sina stränder med en tät löfskog ock midt på var ett litet hus hvarest vi funno ett bord med gäsmjolk och bär. Rundt omkring såg jag de vakraste stränder och små holmar strödda i hafvet. Det var allt det vakra förenat på ett ställe som man kunde uptänka och en Heremit vore nog lycklig, som på denna vackra holme finge välja sin boning. Jag kunde ej öfvertala någon att med mig fara ut till de andra holmarna, Alla fruktade att fara på sjön, ehuru det ej var storm och vi hade ganska stora båtar.

Den 7. Måndag. Klockan 3 i morgse var jag ute för att gå omkring. Jag undrar ej att jag redan i vintras tykte så mycket om Näringsberg; det är det täckaste ställe som kan finnas, så mycket mera behageligt som ingen ting är gjordt med konst. Inga ritningar, konstiga alleer, klypta trän eller dylikt, som skämmer bort Naturen, då det skall pryda henne.

Om qvällen foro vi åter till Stockholm. Jag följde ej deruti min böjelse. Nog kan man tänka hvad som är roligare, att äta frukter ock leka eller skrifva rent.

Den 8. Tisdag. Gud ske lof, jag är åter i Stockholm. Farväl i 2 glada dagar, alldrakärast för det att jag på er hade intet att göra. Min Deputation går sin vanliga gång och den varma soppan

har åter kommit till sina rättigheter. I tid rykt från landet, har jag kanske likväl sluppit en sjukdom, som min glupskhet väl hade förtjent till straff. På dessa 2 dagar har jag ätit så mycket bär, att jag nu mår illa. Om det blir värre, ock jag skulle dö af indigestion, så må man rista detta minne på min graf.

Här. under. förvaras.

de. jordiska. öfverlefvor. af.

En. Ätare.

Han.

ät. ej. att. lefva. men. lefde.

att. äta.

ock. dog. af. nit. i. det. kall.

hvertill

Försynen. honom. ämnat.

Här.

hafva. de. händer. tröttnat.

Som. aldrig. tröttnade.

att. taga. efter. frukter.

Här.

hvila. de. tänder.

som. aldrig. hvilat.

Vandringsman.

Eho. du. är.

Sök. hans. förtjenster. att. vinna. hans. ära.

men

förr. än. du. går. bort.

töm.

Åt. hans. hungriga. skugga.

En. skeppa. smultron.

På. grafven.

Den 9. Onsdag. Jag mår änteligen bättre i dag ock slipper väl denna gången att få mitt Epitaphium öfver mig.

Den 10. Torsdag. Riksrådet Gyllenborg kom till staden ock jag nödgades gifva honom åter min kammare, samt åter fly in i Garderoben. Liksom i vintras har han sagt, att han ej mer än 8 dagar blir kvar, men liksom i vintras, lär jag ännu ligga i skrubben den fjortonde dagen.

Den 11. Fredag. Här var något främmande ock jag gick med unga Carlsköld uti Kongsträgården ock på Mosebacke.

Den 12. Lördag. I dag tillstötte mig den olyckan att min Deputation befalle mig att göra till öfvermorgon färdig en skrift, som jag likväl ej själf har sammansatt, (Gud bärom oss armom smålanningom så vist) utan endast får den hedern att skrifva rent ock efter den betan, kom jag i dag ej af min stol.

Den 13. Söndag. Sedan jag skrivit alt till klockan 9 om qvällen, gick jag ut ock råkade BancoCommissarien DeBesche tillika med unga Carlsköld. Vi åto aftonmåltid hos Morbror Jacob ock gingo derifrån till Kongsträgården, hvarest vi bägge, tillika med några andra alfvarsamma män af 18 och 19 år, började att springa kapp. En trädgårdsdräng som såg oss alla fara undan på en gång ock så hastigt tog oss för något osäkert folk och kom efter springandes med en stor spade att fråga om vi ej voro tjufvar. Då han änteligen kom till oss, skändes han för sin fråga och bad oss ödmjukunderdånigt, att hafva den äran att ej misstycka att han så näsvist hade dristat att våga understå sig att taga sig den friheten att vilja efterse hvilka Herrarna voro. Uti vårt kappprännande vant jag altid ock tog den utsatta belöningen, i skålpund Confect och ett glas mandelmjölk.

Den 14. Måndag. Jag läste uti La Nouvelle Heloise. Hon är af alt hvad jag läst i detta slag det vakraste, det ömaste och det som aldrast mest röjer sanning af den som skrivit henne, då så många skrifter i detta ämne äro skrifne utan några känslor eller utan att röra. Ack Gudar, hvar är den tid då jag själf kunde hafva varit ämne till denna bok. Jag har ock en gång i verlden kunnat säga: O! Mourons ma douce amie, mourons la bienaimée de mon coeur, que faire désormais d'une jeunesse insipide dont nous avons épuisé toutes les douceurs.

Vi voro återigen i qväll i Kongsträgården: Jag vet ej huru det kom till att jag som var en sådan hjälte i går ej kunde vinna i dag ock såg Carlsköld hinna för mig till målet. Denna Carlsköld som jag har ofta nämt är son af den vakra Fru Carlsköld, hon som nu är gift med HästStackelberg.

Messapus equum domitor.

Den 15. Tisdag. Jag skref några bref till Skenäs ock i ett till Magister Dubb lade jag följande lyckönskan till Cousin Jan Henning, som jag bad honom gifva fram på dess födelsedag, den 24 Augusti. De små malicer som jag där säger om honom betyda

ingen ting. Ehuru de nu äro sanna, bör min Hjelte dock ej dömmas efter den målning jag gifvit på honom. Han har sina små fel, men af naturen ett fromt sinne, ock som gläds att göra godt. Efter detta företal kan jag nu sätta in min vers.

När jag hela Skenäs gläder,
Fröjd och lek i taket står;
Undra ej om jag ock qväder:
Det är alt hvad jag förmår.
Bör min vänskap sig ej fägna,
När den dag blir åter ny,
Då Medailler på dig rägnas
Utur lyckans gyllne sky:
När alt om vår fågnad talar
Ock du ledig från besvär —
Värens friska kransar bär:
När man plundrar Floras dalar,
Ock dess Thron dig gifven är. —

Med en rik och bättre håfva
Borde utan tvifvel jag
Än med en Poetisk gåfva
Fira en så älskad dag,
Om mitt öde ville laga,
Att jag lyckans ynnest vant
Ock som du hvart är feck taga
Af dess hugkomst säker pant.
Fast altså på denna dagen
Du har rätt att vänta mer
Än den magra vers du ser,
Följer jag dock skrifvarlagen
Och dig blott ett qvåde ger.

Himlen låte dig få njuta
Hälsa, glädje, lof ock mynt,
Ock ditt år så lyckligt sluta
Som du det har sällt begynt.
Lyckan värdes för dig råda,
Att du må i år bli fri
Från all grufflig olyksvåda

Utaf Getingar ock Bi.
Han som styr Naturens lagar
Och dig skapt så späd ok klen
Kläde nu från dessa dagar
Något kött på dina ben.
Ack att åren måtte stärka
Svaga krafter som du har,
Att man en gång måtte märka
Att du ämnad är till kar.
Blott din onska skrankor finner
Ock förnuftet lyckligt hinner,
Tygla då ditt vilda mod.
Om du mera krafter vinner,
Blif för Guds skull mera god.
Himlen gifve dig ett hjerta
Som kan känna mensklighet,
Som kan dela uslas smärta
Ock för vänskap ömma vet. —

Plutus lofvar att ej glömma
Visa dig sin vänlighet,
Han som uti jordens gömma
Alla dolda skatter vet,
Hälsa säger han min Henning
Säg att som bland vänner mäst
Han har mig sin kärlek fäst,
Ty skall ock min helga penning
Alltid bli hans ljufva gäst. —

När kring dig Riksdalrar skramla
Mellan posar utaf gull,
När de digra plåtar ramla
I en bod som proppas full:
När ditt skepp med spända vingar
Öfver böljans öknar far,
Ock till Magazinet bringar
Indiens skatter i förvar:
När du VäxelCoursen drifver
Up till högden på din Börs,
Då uppå den lag du gifver

Ingen köpman klandra törs;
 När du denna högd fått hinna,
 Se då kring på lägre håll,
 Då lär du en usling finna
 Vid ett möjligt Protocoll,
 Arm, ock föga värd att känna:
 Det är jag som denna är,
 Likså utnött som den penna
 Jag i trötta handen bär.
 Bland den rikdom ock den ära
 Som dig då vår acktning ger,
 Låt en ringa Små Secter
 Dig med vördnad komma nära:
 Mins att du mig fordom känt,
 Ock för denna vers jag sänt
 Att mitt armod ädelt tjäna,
 Låt mig liten Summa läna
 Men af nåd till tolf Procent*.

— — — — —
Tisdag. — — — — —

— — — — — ras med en fager ock välpudrad Secreterare, hvilken från Comedien följde med en flicka som han ej kände till Ladugårdslandet, hvarets hon, sedan hon narrat honom opp uti sina rum, lät genom förklädda karlar plundra af honom alt hvad han hade på sig. Denna sak blef en tid efter röjd ock hon straffad. Mitt efterapande af Bibeln lyckades mig rätt väl. Jag kan ej förebrå mig någon synd i detta, ty jag har ej lekt med Bibeln, med sjelfva saken, utan endast med stilen. Mitt hjerta säger mig hvad vördnad jag är skyldig åt det förra, men det senare måste man bekänna är ibland löjligt för dem som ej hafva den äran att känna Grundspråket eller att vara födde bland det så kallade Guds folk.

Jag skickade Bergklint en liten ring uti hvilken jag låtit gravera dessa ord: Amicitiae Sacrum. I. G. O. 1769.

Den 23. Onsdag.

Den 24. Torsdag.

Den 25. Fredag.

Den 26. Lördag. Efter att hafva arbetat dessa dagar var jag i dag hos Gjörvell till middagen tillika med Landshöfding Tilas ock Cammarherrn Lejonhufvud. Vi gingo om eftermiddagen ut omkring

* 3 sidor tomma.

Carlberg och utmed Sjöstranden som äger den aldravakraste utsigt i Naturen, ock jag kom ej hem förr än $\frac{1}{2}$ 2 om natten.

Den 27. Söndag. Jag skref om åt Herr Simming en Grafskrift som han hade gjort öfver en liten Fröken Haj, ett arbete som jag ej påtagit mig, om jag ej funnit mig smickrad af att få en vers under mitt förbättrande, en heder som ej händt mig förut, ock som jag tyckte var af värde.

Den 28. Måndag. Om jag fådt något hvila mig en dag från min Deputation, så har jag nu fådt det så mycket värre. Jag har fådt ett betänkande att skrifva rent, som likt den osälla evigheten har början men intet slut. Styrk mig, o du Copisters anda, och gif mig till detta arbete den kraft att sittja, som utgör själen af en rätt-skaffens skrifvare, ock min hand den härdighet ock tålmod, hvarmed Baron Köhler förnött sin sinrika listid att i 15 år draga Columnner till Register. Detta oändeliga betänkande, är af alt hvad nånsin i Deputationsrummet varit sedt det aldralängsta, sjelfva General Wallenstjernas näsa ej undantagen.

Den 29. Tisdag. O hvad skrifning väntar mig och huru litet villja 6 ark betyda som jag fådt färdiga mot alt hvad jag än har öfrigt.

Den 30. Onsdag.

Den 31. Torsdag. I dag blef jag varse af min kära Deputation en orätt som förargade mig, i det man vägrade att gifva åt ett gammalt Regeringsråd Lepel i Pommern en lön på Extra stat efter Riksrådet Schwerin, ock i grunden ej för annat, än att han ej var adelsman. Jag ser således, att, i mina Herrar, kunna ock vara obillige, att man kan göra orätt fast man är Hatt, ock att de heliga hönsen ock värpa i näslorna.

Fredrik Carlsköld gjorde mig på Corps de Gardet, där jag var hos honom, en beskrifning på huru ledsamt det var att vara soldat, hvilket jag så ofta förebrått mig att jag ej blifvit. Rätt nu börjar jag tro, att ingen människja finnes lycklig för sig sjelf, och som ej anses lyckligare än han är, af andra. Carlsköld ville bli skrifvare ock jag knekt, endast för att vi äro motsatsen. Jag hade många djupa betraktelser att göra öfver människjans oförnöjsamhet i verden, många lärda Citationer att bestyrka dem med, men sömnen tar öfverhand, ock jag ärnar drömma det öfriga af mina moraliska tankar.

September.

Den 1. Fredag. Jag skref hela dagen. Detta arbete är upsatt till Cantzlrådernes försvar ock jag önskar att det måtte gagna dem så mycket som det plågar mig.

Det är rätt roligt att om eftermiddagarna arbeta helt allena i min Deputation. Jag har där en stillhet ock en tystnad som roa mig. Jag gör i enslighet mina små reflexioner ock omdömen vid hvar stol, ock stundom falla mig in ganska näsvisa tankar vid mina förmäns Throner. På Landsh. Segebadens stol sätter jag alltid min Parapluje, eller då jag ej har den med mig, ett vedträ.

Jag har hört talas om en skrift, kallad det andeliga Stockholm. Det lär ges ännu en annan stad af detta namn, ty säkert lär Auctorn ej mena denna.

Den 2. Lördag. Jag har ej annat gjort än skrifva.

Den 3. Söndag. I finska kyrkan har jag af en präst hört sägas att det är synd ock Gud emot att bry sig om något af detta jordiska. Det kan gå an för dem som kunna lefva af det manna som kommer ofvan efter, men för oss andra oheliga Lekmän kommer ej födan så lätt. Vi få inga tiender ock för oss hafva Eliæ korpar upphört att flyga.

Den 4. Måndag. Med posten feck jag den sorgsna tidning, att min Mormor är sjuk, en nyhet som oroar mig på det högsta, i anseende till hennes höga ålder. Jag har hela dagen sört deröfver. Ack allmakt, om böner ock tårar kunna röra dig, så ömma för min klagan ock oaktadt åren, uppehåll ännu ett så älskadt lif

Den 5. Tisdag. Jag skref till min Far ock med tårar till min Mormor. I den stund då jag kanske förlorar henne, eller då jag torde hända redan borde gråta hennes minne.

Den 6. Onsdag. I natt ända till klockan 3 var jag oppe att se på en Comet, hvars långa svans säkert kostat många käringar förskräckelse, ock spådomar om hunger ock Ryssfejd.

Den 7. Torsdag. Båltorps hustrun var med ett bud oppe till Stockholm, ock med henne feck jag veta, att min Mormors sjukdom är ganska farlig. Ack i fall hon ännu lefver, om hon då åtminstone kunde veta min sorg, min ärkänsla för hennes ömhet, min oro ock mina tårar.

Den 8. Fredag. Vid återkomsten från Deputationen, råkade jag Secreter Forsslund, ock gjordes med honom en gång ut till Kongsholmen, hvarest vi sågo Mörkens klädesfabrique. Sedan var

jag på klubben ock talte mycken stadsklokhed med Baron Mauritz Posse.

Den 9. Lördag. Jag geck med min Morbror som anförde Handels ock Manufactur Deputation på de visitationer de gjorde på några fabriquer, vid hvilket tillfälle jag, efter min afsikt, feck se många obekanta saker ock inrättningar, hvilka alla ehuru mer eller mindre känna de svåra följder af den bistra 1765 års Riksdag, hvilken på en gång kastade omkull alt hvad man förut i 40 år med så stor kostnad ock omsorg hade uprättat. Det är åtminstone min släkts heder att i Gref Carl Gyllenborg äga den som först anlagt hos oss de värk som redan hade hunnit en så vacker högd ock den som först sökt att göra oss till ett handlande folk hvilket i stillhet skulle lefva af sin flit, då vår styrka ock än mer vår oenighet ej mera medgaf oss att vara krigande ock våga oss hop med de makter dem vi tillförene öfvervunnit.

Den 10. Söndag. Jag var hos Gjörvell och åt päron i hans trädgård dem jag sjelf skakade ner från toppen af trädet hvaruti jag var upklifven. Under det att jag var sysslosatt i trädet, sade de andra, Nu är Grefvens tid, ett gammalt ordspråk vid detta tillfälle så väl brukadt, att jag aldrig mer kunde förmås att skaka ner ett Päron, af harm öfver att man skrattar åt min snällhet.

Den 11. Måndag. Änteligen har jag emot all förmodan fådt höra, att min Mormor mår bättre ock är utom all fara. Jag har känt deraf den fägnad som svarar emot den årkänsla jag bär för hennes omvårdnad och kärlek för mig.

Att förmå Mag. Dubb att skrifva mig till har jag i dag hotat honom att som Riksdagsman låta förbjuda honom hans granna Peruk och låta jaga min Theologiska Adonis in i en svart skinCallot till ett straff för hans ohörsamhet och hans lättja. Detta tör kanske bringa honom till omvändelse.

Den 12. Tisdag.

Den 13. Onsdag. Min Hjelte, Landshöfdinge Segebaden råkade i dag i ett papper han skulle uppläsa, af ett Guds straff, en lång rad Latin, som han bråkade så ymkeligt till vägs, att jag med all föresats i verlden ej rådde före, att jag gaf till ett skratt. Gref Fersen som var närvarande skrattade äfven. Segebaden är vår vanliga Anagnost ock på det man mindre måtte märka, att han aldrig talar sjelf, så läser han beständigt.

Den 14. Torsdag. Man har i dag föresatt sig att förbjuda bränvinet, ehuru man vet af gammal erfarenhet att ingen ärnar lyda

det. Man må säga hvad man vill att bevisa nyttan af detta förbud för Riket, så bevisar det dock ett invärtes elände, så snart man vill borttaga något af sådana saker, som höra antingen till kläder eller till uppehållet.

I följe af detta förbud, ärnar jag med det första utgifva en grundlig bok, uti hvilken jag skall med oförgripeliga skäl bevisa att lättaste sättet att vinna mästa besparingen ock göra Sverge sällast, är att befalla alla att gå nakna, och förbjuda både mat och dricka.

Jag var i Kongsträdgården och hos Fru Gyllencreutz en af min Mors gamla vänner.

Den 15. Fredag. Jag blef bekant med en ung Gref Ekeblad. I dag skref jag till Adelsvärd, sedan vår brefväxling, tillförene så flitig, varit afbruten på halftannat år. Jag har för denna vän en ömhet som jag knapt kan utsäga, och som jag nu känner så mycket mera i fruktan att mista honom. Adelsvärd är sjuk i Norrköping af lungsot, som han vid denna Riksdagens början feck genom en förkylning. Jag vet att man i våra år nästan aldrig botas derifrån; kan hända jag äfven mig ovetande skrifver min egen dom, ty ifrån att jag var helt liten hafva många spådt mig, att jag skulle dö deraf; men jag skall anropa Himlen. Jag skall ge honom tårar och böner för min väns lif. Jag skall söka röra en mild allmakt till medömkan, ock förmå honom att göra ett undantag för mig.

Den 16. Lördag. Nej, nej, mina kära Landsmän, jag känner er för väl, för att ej vist veta, att ni ej skulle vara menniskjor att afstå från ert kära bränvin, men jag var försäkrad att ehuru det ej skulle gå igenom bondeståndet eller tiondegudarna skulle likväl Adelen samtycka till ett Project, som man tänkte skulle lända riket till en besynnerlig nytta. Mitt hopp har blifvit bedragit, och bränvinet frigifvit att brännas 5 månader om året, sedan Adelen, hvars ridderliga nit för dess bibehållande aldrig nog kan prisas, genom sin tappra ståndaktighet gifvit tillkänna, huru mån den är om vår frihet. Njuten då, mina vördnadsvärda medbröder, i frid, edra krogar, sugen i säkerhet edra brännvinspannor. De anstå många af eder bättre än edra anor.

Jag såg hos en Jouveler som het Nisser de aldravakraste arbeten af jouveler, men måste med sorg höra, att denna konstnär ärnar gå bort till Italien, och lemna ett land, hvarest man sysslosatt endast med att träta, att muta andra eller låta muta sig sjelf, hvarken har tid, vilja eller förmåga att tänka på upmuntrandet af dem som idka

konster. Jag bör som svensk ej finna nöje i att tala illa om Sverige. Min ålder och mina kundskaper som båda ej hunnit någon stadga tillåta mig ej heller att säga mycket i statsämnen, men så mycket kan jag likväl se, huru oändeligen felar oss, innan vi kunna börja att likna något annat folkslag i Europa utom Polen, och huru oändeligen litet vi göra för att hinna dertill.

Den 17. Söndag. Jag var hos Fru Klintin, hvarest jag såg Cousin Anna Sophia Carlsköld som nyss kommit i staden ock hvilken jag ej sedt på några år, då hon helt liten for till Finland med sin Mor. Hon är mer än vacker. Ögon, hår, mun, växt, alla hennes anletsstreck äro af den största skönhet, men hon har svag hälsa, en sjuklig färg, ock tyckes vara en af de 3 TäckhetsNympherna som legat i en sjukdom.

Den 18. Måndag. Jag var hos RiksRådet Snoilsky, som nyss fådt denna värdighet, att gratulera, en vanlig formalitet vid detta tillfälle. Denna Herre, oaktadt all sin möda och sin åstundan att få lefva i stillhet, har likväl nödgats att om 3 år se sig afsatt.

Den 19. Tisdag. Bergklint som kom från HagbyBerga att emottaga en annan condition hos President Höpken, ty annat än conditioner unnar ej lyckan honom, har skänkt mig 15 goda svarfjärn, som skola blifva mig till mycken ro, om jag åter får komma på landet. Hvar gång jag tänker på, att jag ej kan vänta denna sällhet förr än 7 månader tycker jag, att ett helt berg faller på mitt hjerta. Bergklint har sagt, att jag skall komma in uti Orden Utile Dulci med någon vers utan omkostnad, ett sätt att betala, som kanske tör göra min reception ännu svårare än om han skulle köpas med penningar.

Den 20. Onsdag. När man vid 19 år får klaga redan öfver prejudice, hvad må man ej då göra vid 40. Unga ok tjocka Gref Adolph Piper har i dag blifvit Cantzlijunkare som dock är yngre än jag i Cantzliet. Vid någon ledig CommissionsSecreterare sysslas uppslukande är han nu alltid för mig. Jag hoppas likväl, att också snart få den värdighet, som han fådt. Si, Gref Ekeblad, jag är i dina händer, gör mig som dig tackes. Förbarma tig öfver oss, så skall ock öfver tig förbarmat varda. Se till mig, och var tino tjenare nådelig. Sela!

Den 21. Torsdag. Jag vet ej hvad det var i dag, som passerade i Deputationen eller hvad Landshöfding Rappe sade som gjorde mig så ledsen, att jag ej kunde finna mig på en lång stund. Jag tykte uti det ämnet som det angeck, att man gjorde en orätt som jag gjorde mig samvete öfver att hafva åhört.

Jag finner mig med mina höga tankar om Lag och dygd och den unga Lisidors 3 gamla ord*, alt det samma som han var.

Den 22. Fredag. Jag var i Humlegården helt allena. Där är ännu vakert, och årstiden är ännu ganska blid.

Du lund, som jag vid staden funnit,
Du målar mig en saknad bygd,
Den fröjd som från mitt bröst försvunnit
Förnyas i ditt ljufva skygd.
När konst ock list i orons lågor
Emot mitt hjerta väpna sig,
Hos dig jag än en tillflykt äger
Där ledsnan icke hinner mig.

Du får den hop ej ofta sluta,
Som blott vid yra nöjen ler;
En lättsint flock förstår ej njuta,
Där han Naturen ensam ser.
Han kan ej om den sällhet dömma
Som ensligheten mig beskär,
Han mägtar ej för enfald ömma,
Han känner blott hvad konstens är.

Här får mitt hjerta stillhet finna
Och lugn ock tystnad hölja mig.
Min Enslighet min skydsgudinna,
Här får jag lyckligt möta dig.
Af skaldens Gud i dina lunder
Jag stundom gylldne Harpan får
Ock glömmar qual ock bittra stunder
När jag på hennes strängar slår.

Som jag i dag befunnit mig i mitt onda lynne, hvilket stundom kommer åt mig, har detta föregående råkat att bli i en så öfvermåttan ärbar ton. Det är endast under dessa stunder som jag finner Stockholm så odrägeligt, annars kan man roa sig här som på landet

* På torget talte han om *samvet*, *dygd* ock *mod*
3 gamla Göthska ord de ingen mer förstod.

Verdsföraktaren.

ock leds på landet så väl som här, men i mina ögnableck af ledsnad är jag en Democritus, en däre, som en stund efter nödgas skratta åt mig sjelf.

Den 23. Lördag. Jag var på ett litet Calas med Bergklint ock Tilas. Detta var af naturen ämnat att bli vers, prof af att jag varit i sällskap med två Poeter och blef bror med bägge. Bägge drucko ock bägge förmycket. Jag värderar ganska högt Baron Tilas' bekantskap. Ingen ting är angenämare än en qvick vän, som ej är elak. Jag förlåter honom gärna små infall, om de än skulle vara emot mig sjelf, än att hafva en, som menar väl ock tiger.

Den 24. Söndag. Till mitt intagande i Orden håller jag på med en Poeme, som jag kallar Natten. Det är ängsligt att skriva till en viss tid, ock jag finner mig på vist sätt härutinnan en handtvärkare. Det vore artigt. om man på Banquen äfven finge gå att låna Poemer vid nödiga tillfällen.

Den 25. Måndag.

Den 26. Tisdag.

Den 27. Onsdag. Nu bekänner jag, att jag ledsnar vid ett arbete som dageligen i Deputationen tilltager för mig, utan att jag har det minsta derföre, då mina camerater göra nästan intet för 60 plåtar i månaden.

Min Tante blef i afton klockan half 11 förlöst med en Son. Nyfiken på alt, var jag det äfven vid detta tillfälle och stal mig att se hennes barn straxt efter att det var födt. Min Morbror hade väl fördt mig in till Grefvinnan, så snart hon var i sin säng, men jag nyttjade detta tillfälle att se mera än han hade tänkt. Jag blef straffad för min nyfikenhet med den farligaste af alla åsyner.

Du jordens stolta Son! du kung för Creaturen!
 Betrakta här din högd, ditt intåg i naturen,
 Hör med hvad prägtigt ljud din ankomst firad är!
 Ditt första grymhetsprof du vid din födsel gifver,
 Då du med blodig hand det sköte sönderrifver,
 som dig med ömhet bär *

Ack emellan all möjlig prakt, på sjelfva KungaThronen, omgifven af ära, lycka ock en tillbedjande verld, kan ännu åsynen af vår födsel och af vår graf, åtankan af vår ingång i verlden och vår utgång derifrån, nogsamta visa oss vår uselhet, ock menniskjan sådan som hon är.

* Vitterhetsarbeten af G. F. Gyllenborg, andra strofen af »Människans elände».

Den 28. Torsdag.

Den 29. Fredag. I dag döptes min lilla Cousin, till hvilken jag ock stod fadder ock hade till min make till ungkarlsfadder fröken Anna Sophia Swab. Detta är det femte barnet ur hvilket jag är vitne, att den onda andan är drifven, ty alla barn äro födde under vredens tillstånd, de äro förbannade, innan de ännu kunnat synda, de äro alla besatta af Naturen ock tillhöra djefvulen i arf; ej en gång våra Presters barn undantagna, till hvilka jag dock snarare tror att Satan kunde hafva någon mera rätt, emedan han vanligen rår om deras föräldrar.

Den 30. Lördag. Jag läste i dag La Nouvelle Heloise. Huru rätt har ej Rousseau, då han säger, att han ej skulle kunna älska den människja, som kunde läsa utan rörelse denna bok. Jag har läst henne med ömhet, jag har tagit del i deras öden som där nämnas, ock jag har storgriat vid Juhes död. Jag skulle vara rädd att hafva att göra med en människja som jag såg läsa i denna brefsamling med köld.

October.

Den 1. Söndag. Jag åt aftonmåltid hos Kgl. Secreteraren Wallensträle ock spelte l'hombre med Fröken Körning ock unga Baron Hermelin.

Den 2. Måndag.

Den 3. Tisdag. När jag skulle gå till Cantzliet, fant jag en dörr öppen, utmed den hvarigenom jag skulle gå in, ock geck af nyfikenhet in genom den obekanta, ifrån hvilken jag efter en lång trappa kom änteligen ner i ett stort hvalf som jag fant vara Archivet. Jag trodde mig i början komma ner i en graf. Under det att jag geck allena omkring ner uti detta ohyggeliga rum, hörde jag att någon geck i trappan. Jag skyndade upp att ej blifva instängd. Det hade händt mig, om jag kommit ett ögnableck sednare.

Den 4. Onsdag.

Den 5. Torsdag. Morbror Jacob kom hem från Skenäs från en resa af 36 mil, gjord utan Commissarien DeBesche.

Den 6. Fredag. Jag råkade hos Morbror Jacob, Gref Carl Jan som tillböd mig att fara med honom ut till Näringsberg. Vi läste under vägen en bok kallad Les Ridicules des Nations, ett ämne som tyckes vara ganska djerft, ock som om det skall kunna tålas fordrar åtminstone en besynnerlig qvickhet ock Satyrisk eld, men denna bok var matt och dålig, ock dess författare hade bordt lägga

till ett annat Capitel, des ridicules de l'Auteur. Vi kommo fram till Näringsberg klockan 7 om afton.

Du sjette October, det är ej utan rörelse som jag skrifver dig. Minnet af de nöjen du fordom skänkte mig, gör ännu min glädje ock min oro. I min sednaste ålder skall jag bevara deras ljufva hugkomst. I min sednaste ålder skall jag ännu på denna dagen begråta slutet af min sällhet: en försvunnen tid, min fordna ro, mina gudanöjen, min ändade vällust, min kärlek, Themir.

Den 7. Lördag. Det är ännu så vackert att jag kunde gå hela dagen ute att spasera. Detta är den skönaste höst jag mins.

Den 8. Söndag. I förmiddags läste jag Popes Dunciade, som är väl af alla satyrer i verden den bittraste. Och sedan reste jag från Näringsberg. Jag har lånt af Cousin Carl Johan Lettres de Barnevelt à Truman, et de Zeila à Valcourt, som han aldrig får igen.

Den 9. Måndag.

Den 10. Tisdag.

Den 11. Onsdag.

Den 12. Torsdag.

Den 13. Fredag.

Den 14. Lördag.

Den 15. Söndag. Sedan jag hade använt hela den förledna veckan till fäderneslandets tjänst, var jag nu änteligen i dag fri, ock gjorde några visiter bland andra äfven hos Stapelmohr, hvarest jag efter vanan hörde fröken Stapelmohr tala illa om alla människjor. Hon kan ej öppna munnen för annat än att säga andras fel. Ensam äger hon all fullkomlighet, alla dygder, hvaraf als intet finnes hos andra. Både uti Svenskan ock i sin malice, talar hon lika sitt modersmål.

Den 16. Måndag. Borgmästar Gother bød mig till middagen. Om Horatius varit vid denna måltid, hade han funnit sin aurea mediocritas som han tyktes skatta så högt, emellan att han söp sig full af Cæcubum ock Falernum.

Jag skref till Mag. Dubb ett ganska ovetligt bref. Efter han vill mundhuggas och sjelf gjort början dermed, så skall det ej heller fela på min sida. Jag har mäktat träta med Fröken Stapelmohr, han skall ej öfvervinna mig.

I dag har jag fört Protocoll för första gången, och nu var det ganska lätt, ty alt geck ganska tyst till. Det blir väl värre, när hvar och en kommer med sina särskilda tankar, och när Ben-

zelstjerna börjar att tala, med tijo paranteser och undantag in uti hvarandra, likasom Dalkarlarnes askar.

Den 17. Tisdag. Jag skref till Adelsvärd, ett bref, som jag för att roa honom uppfyllt med de nyheter jag kunnat få tillsammans. Min bäste vän, jag önskar att mitt bref måtte blifva dig så kärkommet, som det varit mig kärt att skrifva det till dig.

Den 18. Onsdag.

Den 19. Torsdag. Jag har i dessa 3 dagar fört protocoll. Secreter Enander har den vänskapen för mig att rätta dessa mina första protocoller. De äro väl riktiga i sjelfva saken, men fela ännu i sjelfva sammansättningen, och en viss tröghet i skrifarten som heter Stylus Curiae, hvilken han har lofvat att lära mig, och hvilken jag med skäl hoppas att kunna vinna af honom.

Altsedan jag i sommars en gång hörde Olson spela på Cittra. föll det mig in, att jag skulle lära derpå, men som jag ej kunnat få hans undervisning, beslöt jag i dag att det skulle bli på Luta i stället. Med mycken möda har jag änteligen fådt höra att en Hof-Trumpetare Kulau skulle ensam i Stockholm kunna detta instrument. Jag var hos honom i qväll att få höra honom spela och att få komma öfverens med honom. O Gudar, hvad detta spel är behageligt och ljufligt. Antingen är det öfvernaturligt, eller var jag förtjust af den inbillning jag hade fattat derom men jag fann mig utom mig. Det är ej första gången som mina häftiga böjelser satt mig i detta tillstånd.

Mitt öra tjustes bort af denna söta lek, jag var ännu så upfylld deraf när jag kom hem, att jag, då jag skulle spela Piquet med min Morbror, kastade mina kungar på hans äss, och var ej i stånd att se mina egna kort. Han började att anse mig såsom galen ock sörjde redan som förlorad all den möda han haft för min upfostran.

Kulau vill hafva 8 plätar i månaden ock 22 för en luta. Jag ser nog huru svårt detta lärar blifva för mig, men jag skall för denna lusta pantsätta allt hvad jag äger. Då mina likar äga tusendtals nöjen, skådespel, dansar, piqueniker och annat, så må jag ock i verlden äga ett emot alla dessa. Innan jag dör, vill jag åtminstone kunna säga, att jag sedt uppfyllas ett af mina begär, jag har haft så många förgäfves.

Den 20. Fredag. Är det möjligt att man kan vara så häftigt intagen af en lusta. Hela natten var det mig ej möjligt att sofva och så snart jag litet slumrade in drömde jag blott om hvad jag hade hört. Jag såg i mina tankar ej annat än Lutor, allt hvad som

omgaf mig var Lutor och jag tyckte mig snart sagt vara en luta själf. Om jag med så häftiga sinnesböjelser råkar åter att bli kär, så är jag förlorad. Jag blir utom mig, jag råkar i raseri och mister allt tecken af förnuft.

Den 21. Lördag. Jag väntade efter Kulau med en oro, den där endast kan förlikas med en fånges, som uti sitt häkte väntar att få tillgift för sitt brott.

Om qvällen var jag hos Fru Klintin, hvarest jag har ibland mina roligaste stunder. Hon har lika godt hjerta som förstånd, och för henne allena i verden går jag att uppläsa mina verser, en sak som jag aldrig vågat att göra för någon annan. Men under det jag satt och pladdrade i dessa ämnen så angenäma för mig, kom Klintin in och en gammal Fru tillika, och Gud vet huru det kom sig, men förr än jag visste ordet af, var jag med dem båda inne uti samtal om själarnes tillstånd efter döden. Till lycka kom matbudet ock frälste mig ifrån att plågas af Klintins oändeligen dumma tal. Om jag för honom talt om Metemphsycosis, så hade han väl funnit det underligt; men om honom tror jag nog sanningen af denna Philosophiska sats, ty hans tunga själ går antingen efter döden in i en oxe, eller kom vid hans födsel derifrån.

Den 22. Söndag. Min Luta kom änteligen i dag, och jag var fordom ej mera glad då Th. kom in i mitt rum, än vid detta tillfalle. Men de penningar hon kostat satte mig i en oro som jag ej mägtar beskrifva.

Det tillhör mig här att bevara hågkomsten af ett vänskapsprof, kanske sällsynt nog i våra tider. Bergklint själf i de mäst knappa villkor, har, för att sätta mig i stånd att få detta nöje som jag så ifrigt önskade, så godt som tvingat mig att af honom emottaga 100 daler, med det enda villkor att betala dem om jag kan, eller annars anse dem som en skänk. Det är aldrig min tanka att taga dem på det senare sättet, men det visar dens ömhet som gjort mig ett slikt tillbud, och lär mig ännu närmare att skatta ett hjerta, hvars like sällan finnes, samt en vän, hvilken endast förmågan felar att göra mig lycklig. Det är det minsta, det är viljan som sätter värdet på allt. Hon gör, att den kan taga del i en annans väl, som han ej är i stånd att tjena: Hon ger hvar och en förmåga att uppfylla sin mensklighets pligt emot andra: hon ensam gör, att vi kunna glädjas åt våra likars sällhet, och njuta deras lycka likasom vi själfva hade kunnat bereda henne.

Den 23. Måndag. Kulau kom i dag och för första gången rörde jag, ock med en hemlig vällust, det spel hvaraf jag är så intagen. I dag har Jag lärt mig Scalan riktigt.

Den 24. Tisdag. Ingen[ting] annat gjorde jag, eller hade jag varit i stånd att göra, än att spela. Det skall nu bli mig en så vanlig syssla, att jag ej mera skall dagligen skrifva derom.

Den 25. Onsdag. Alt vore godt, om ej Kulau fordrade penningar. Detta gör mig ibland aldeles förtviflad.

Den 26. Torsdag.

Den 27. Fredag. Jag var hos BancoCommissarien DeBesche att af honom få låna 5 plåtar att betala det öfriga på min Luta, men han kunde ej hjälpa mig. Jag är så mycket mera olyckelig som jag ock skall betala en Concert billet hvilken kostar 8 plåtar, en omkostnad som min dårskap företog och som jag af hjertat ångrar. Mina svåra penningeomständigheter förtaga mig all glädje. De nödga mig att sakna alla nöjen och kasta på mitt lif en bitterhet och en ledsnad som jag knapt mägtar uthärda. Ack manne nu mera inga Feer gifvas som kunna höra böner. Jag skulle ej begära mera än 20 plåtar. 20 plåtar skulle göra mig lycklig ock uppfylla alla mina begär.

Den 28. Lördag. Jag feck från Bergklint på Sturehåf ett bref, hvaruti han gör en obarmhertig Satyr öfver några unga Herrar som varit därute, och i jämförelse mot hvilka han berömmar mig med utsökta ord, dem jag lika så litet kan tro som anföra. Det känner jag likväl nogsam, att om jag hade all verdens qvickhet, och snille, förmåner för dem, när de deremot fått alla lyckans skänker på sin lott; så har likväl den magraste delen blifvit mig lämnad. Låt vara att jag är, som Bergklint orätt säger, kunde bli den skickligaste skald, hvad gagnar det mig till annat än att kanske framdeles kunna skrifva lyckönskningar åt dem.

Den 29. Söndag. Åter har Kulau fordrat mig ock att vinna tid har jag sagt, att jag i öfvermorgon skall betala honom.

Den 30. Måndag. Med böner, trug och tusend konster har jag i dag här ock där skrapat hop penningar åt Kulau. Mitt dåliga Financevärk försätter mig ofta i en ängslan, som jag med möda är i stånd att dölja. Då man i sjelfva glädjens ålder ser en yngling sorgsen och njältsjuk, kan man visst veta, att det är antingen af kärlek eller af brist på penningar. Andra saker mäktar ej förtaga hos oss den glädje och det lugn som vi äga af Naturen. Jag är i

ett tillstånd som utestänger alla nöjen, ock har ömsom varit förtryckt af de två orosämnena, som jag har omtalt. Jag har först sörgt de nöjen jag ägde och sedan för andra dem jag ej kan äga.

Den 31. Tisdag. Unga Gothen var hos mig. Han är en af de bekantskaper som jag håller af altifrån Upsala tiden, De vänner man der vinner, under lek och alfvarsamma syslor, blifva vänner för hela ens lifstid. Man älskar dem sedan, för att man har älskat dem där, ock behåller i dem ett gladt minne af den roligaste ock mäst sorgfria tiden man kan äga.

Klockan 7 for jag på Couren.

November.

Den 1. Onsdag.

Den 2. Torsdag. Uti sitt Plenum i dag hade Adelen sä när kommit att slåss endast om den frågan, hvilket först skulle företagas i financesystemet eller Constitutionssaken. Många Dueller hafva sedermera skedt i dag. Ibland så många stridigheter geck jag hem att spela på min Luta.

Den 3. Fredag. På klubben blef jag bekant med en Capitain Lohe, en ung kar, men som med sin skicklighet och sina egenskaper förtjent att vid 21 år vara Svärdsordens Riddare. Det var på klubben ett supande, hvars like jag aldrig sedt. Adeln sågs omkring rökande Pnnschbålar förnya med en hes röst sin trohets ed, och svärja på att försvara lag, fädernesland och frihet i samma stund, då han tycktes afsvärja sundt förnuft. Det är olyckligt att en sådan blind menighet skall kunna drömma att vår välfärd skall stå i dårars eller förtjusta människors händer ock att en som ledamot af den skock man kallar ständer skall få ostraffadt göra all den orätt, för hvilken han som dommare miste sin ära och sitt ämbete; men det är ännu olyckligare, att så många, obekymrade öfver en slik oreda, ändå sätta sig emot Constitutions saken, hvars vidtagande likväl voro det enda sätt att gifva Regeringen styrka, att bringa Ständerna inom gränсор, att gifva kraft åt lagen den de fritt kunna öfverträda, att kunna göra våra underhandlingar med andra riken varaktiga ock skaffa Riket, som nu af alla andra makter anses med ömkan eller förakt, den ära ock det anseende tillbakars som det har fordom ägt, som det nu har förlorat.

Buden af Gjörvell till afton nödgade han mig att dricka mera vin än jag plär. Jag mädde ej väl deraf, jag feck ondt i hufvudet, dock var jag ej skickelig att votera, ty jag var ej full.

Den 4. Lördag.

Den 5. Söndag.

Den 6. Måndag. Jag var i Deputationen.

Den 7. Tisdag. Jag feck bref från Adelsvärd och skref honom ett till, hvaruti jag skickade honom en hop vers, i hopp att om de ej kunna roa honom, han dock åtminstone deraf måtte se, huru gärna jag ville bidraga till hans nöje. Hans tillstånd efter hans egen beskrifning är ganska svagt, han säger sig känna att det enda ögnablecket väntar honom, då hans vänskap för mig skall upphöra. Himmel, du har då utsagt din dom öfver hans dagar, det är din vilje, att jag skall begråta den jag älskade så ömt. O Gud, jag begärde aldrig af dig, många vänner, skall du likväl vägra mig att behålla den käraste af de få jag äger.

Den 8. Onsdag.

Den 9. Torsdag. Bergklint berättade mig, att jag blifvit kallad till ledamot i Vitterhets sällskapet Utile Dulci ock det för en Poeme öfver Natten som jag gifvit dem. Detta hade kunnat vid andra tillfällen föga mig, men ett hjerta som blöder för en vän är föga i stånd att smaka nöjen.

Den 10. Fredag. Herr Simming den Poeten blef utmant på Duell i afton på klubben. Poeter pläga sällan vara tappra, jag väntar att höra huru han fått stryk, och huru han i rim gjort sin afbön.

Den 11. Lördag.

Den 13. Måndag.

Den 14. Tisdag. Landshöfding Rappe kunde i dag för sin del ej tillstyrka att Baron Sparre som i 8 år varit utan lön, sedan han upphört att vara Cavailler hos KronPrinsen skulle huggas med CantzliRåds Character, emedan han kände huru ömtålig Nationen är vid sådana avancementer ock vid ett vanligt bortgifvande af någon syssla. Han kan äga förfarenhet deruti, sedan han varit vittne till huru förargad man blef, då han emot alt bruk utom förslag blef Landshöfdinge. Baron Sparres sak gick igenom hans motstånd, tillbaka, för denna gången. Så talar ett ädelt sinne för Nationen, sedan man sjelf emot dess vilja blifvit upphöjd, och så försvarar man afund mot andras lycka, de samma lagar, som man sjelf öfverträd att ernå sin egen.

Den 15. Onsdag. Nej, vi hafva tappat: vårt usla land är dömt att aldrig få resa sig ur sitt förfall. Det stora förslag om lagar-

nas förbättring har hos Adeln i dag blifvit genom omröstning för kastadt. Man vill då således att riket och vår Ministere ej skall vinna någon styrka: man vill ej här ega någon säkerhet för sin egendom ock sin välfärd. Under eviga Riksdagar där man endast är syslosatt att rikta sig sjelf ock att skrapa ihop hvad man skall lefva utaf till den nästa, under hvilka Regeringen uphör ock sitter som åskådarena vid Theater; skall på detta sätt en beständig corruption födas, ock den falhet underhållas som omsidor gör, att vi sälja oss helt ock hållit åt den makt som bjuder mäst. Ett Råd som dock likafult hade stådt under ansvar ock lag, är nödsakat att följa någon billighet åtminstone, i sina utslag. De äga kunskap och insigt uti de saker öfver hvilka de hafva omsorg, då deremot nu i evighet en skockad hop af menniskjor skola besluta om vår välfärd, utan att en stor del af dem en gång läst vår lag; ock dömma om våra Aliancer ock förbund utan att en gång veta hvarest de riken ligga på Chartan om hvilka de tala. Här skall nu ingen vara säker om hvad han äger, man skall frukta som ett krig sina egna landsmäns sammankallande: alt skall förblifva i ständig ovisshet, en Riksdag kullkasta hvad en annan bygt opp, riket sönderslitas af sina egna barn ock Ständer förderfva alt, då de uti alt skola delta. Det är väl möjligt att jag, oförfaren i dessa höga ämnen, bedrager mig i mitt omdöme, men så vet jag likväl, att jag ej irrar mig allena. Alla som jag vet mena fäderneslandet väl äga den tanka som jag här yttrat, ock hon är värd att älskas om hon är felande i något. Jag har här talt i Plurali, Jag har sagt *vi*, ehuru dessa saker ännu ej angå mig egentligen. Men jag bör som svensk ömma för Sveriges öden, jag får en gång rätt att delta i dess styrsel. Ehuru jag är ung, är jag dock medborgare och bör redan känna den plikten att vara mån om dess välfärd, i väntan att ödet en gång unnar mig den sällhet att på något sätt få bidraga dertill.

Jag kan äfven så litet afmåla den häpenhet som följde bland Hattarna efter förlusten af denna Hufvudaction, som den säkerhet de förut trodde sig äga att vinna honom. Man hade velat slå vad med mig, att de skulle vinna på 50 eller 89, men bedragare gifvas som taga penningar och likväl ej hålla hvad de lofvat. Gud vet hvarmed nu en Riksdagsmans tro skall försäkras, när ej penningar kunna fästa henne. Förr var man dock åtminstone det, hvad man låtit köpa sig till, men Peklin har lärt vår nation en högre ock finare art af nedrighet, den att taga penningar ock bedraga likafullt.

Om jag vågade, skulle jag med många andra undra på, hvarföre intet Landtmarskalken och de mäktiga redan i Norrköping framtogo detta vigtiga ämne, där de under sinnenas första stälning kunnat räkna på pluralitet. Denna sak hade tillika med Finance Systemet efter mitt tycke bort vara i hemlighet utarbetad för riksdagen att läggas straxt under Ständernas ögon. Men man tycker sig kunna dömma, att ingen plan var utstakad för deras göromål, af den oversamhet som ännu räcker. En riksdag kallas ihop, riket förklaras vara i ett tillstånd som fordrar Ständernas aldra skyndsammaste hjälp, de komma tillsammans och efter 7 månader hör man ej ännu, att de gjort annat än att sätta af några Riksråder, tills nu änteligen man tycker liksom af en händelse, och quid fecisse videamur komma fram med ett ämne som man antingen bort straxt i början göra till det första och vigtigaste, eller ej nämna derom på en tid, då man kunde frukta att utställa det för ett afslag.

Det är endast för dig min dagbok, du gamla förtrogna af mina tankar, som jag vågar säga detta. Det är långt ifrån mig att med en okunnig dristighet i andras närvaro klandra de Herrars göromål hvars insikter mig ännu tillkommer att vörda. Jag har endast här velat förvara mina nuvarande tankar i detta ämne. Kanske att jag en gång mera uplyst kan finna dem oriktiga, men åtminstone, i fall jag är i irring, är det dock ingen villfarelse, för hvilken jag någonsin behöfver att blygas.

Hattarna bestörta öfver sin motgång försvunno straxt, de syntes ej stort, och de få som kommo up på deras klubb blefvo där af Landshöfdingen Baron Sparre utskämde uti ett tal det aldrahårdaste i verden. Utan elaka samveten hade ingen bort tåla sådana ord som han fällte. Myssorna deremot höllo stora måltider i afton, de supa än i sin glädje och helga åt Ryssland som ett offer det onda de tillfogat sitt fädernesland. De visa öfver hela rikets olycka en fröjd lika så oanständig, så nedrig och så förrädisk som om en Romare tackat Gudarna för nederlaget vid Cannæ,

Den 16. Torsdag. Jag var till qvällen på ett värdshus som kallas Dufvan i sällskap med Professor Ferner, Cousin Strokirch Baron Sjöblad och Kexel. Vi skildes ej åt förr än klock. 12.

Den 18. Lördag. Olof Håkanson Bondeståndets taleman dog i dag bittida. Han har varit vid 11 Riksdagar ock fört ordet i 8. Vid sin död, var han ej mera hvad han varit. Han hade redan öfverlevat sig sjelf, liksom hans förra ära skall öfverleva honom. Han

hade dock ännu styrka qvar att leda sitt stånd, som ännu lydde honom af gammal vana. Han var värtalig, slug och försigtig, men föga kär för andra än sina arfvingar, åt hvilka han lemnat rikedommar samlade på alla sätt. Ehuru han föga mera kunde tjäna sitt parti, var han dock oundgängelig för detsamma att hålla tillhopa sinnen, som nu torde förskingras. Han har dödt på en tid, då han ännu behöfdes mera nödvändig än nyttig, mera saknad än älskad, sörjer man hans snille och ej honom sjelf.

Jag geck ut i dag för att beställa åt min Tante ett litet saxfoder ock glömde saxen, vanligt prof af min slurfvighet, ock ehuru en sak af föga betydighet, dock ett tecken till min ringa eftertanka. När skall då en gång den dagen komma då jag vaknar ur den yra hvori jag löper; när skall den dagen komma, då jag begynner att få förnuft

Den 19. Söndag. Jag var i dag på Cavaillers Concerten så kallad, emedan han endast upføres af musikälskare och ej af någon af Capellet. Fru Olin söng dervid. Jag tror knapt att Italien har något ljufligare röst. Oviss om man mera skall älska henne för hennes fågring, eller för hennes gudaröst, vinner hon på en gång kärlek och förundran.

Det är din lott att segrar finna,
 Vår undran, våra hjertan vinna;
 Som skönhets ock som Sång Gudinna
 Få Tempel ock ett dyrkadt namn;
 Sjelf tjust att dina qväden höra
 Ej Astrild mäktar bågen föra,
 Han glömmet sina vingar röra
 Och faller fångslad i din famn.

Von Qvanten Öfverste Lieutenant i Brunsviks tjenst spelte på Fleut Travers. Att berömma honom behöfves ej mer än att säga, att han är värd att accompagnera Fru Olins sång.

Ifrån Concerten for jag till Landshöfding Boije ock under 3 timmar som jag var där hade jag leds ihjäl, om jag ej af en händelse funnit en bok, en ovan sak på ett ställe, där alla sällskap endast mätas efter tretal, ock dagen ej tjänar till annat än att uplysa Betar ock Matadorer. Där var Directeuren Ehrenpreuss som ehuru han har alltid Colique då han spelar l'hombre, underkastar sig denna

sjukdom från morgon till qvällen. Hans son var äfven där. Han stammar, läspar, talar i näsan ock har alla möjliga fel på tungan, utom det som vore för honom ock andra aldralyckligast, det att vara aldeles dumbe, ty de få ord han hackar fram äro gärna sagde på någons bekostnad. Där var äfven Gref Lejonstedt som blandade sin statsklokhets uti talet om spelet. Ingen kan som han åtnjuta vällusten af en soffa. Hans kropp tyckes endast bestå af leder, och han faller efter alla skrynklor på dynan, emot hvilken han hvilar. Den lilla Lagman Falkenberg spelte ock här vid ett bord med de tjocka Landshöfdingarna Strömfeldt och Boije. Han tycktes genom jämförelsen med sin späda kropp ännu mera visa de andras ofantelighet ock satt mellan dem som en Duodes mellan två stora Folianter.

Den 20. Måndag.

Den 21. Jag var på Svenska Comedien med flera af mina bekanta. Man agerade där Barnevelt. Det ena var ömkligare än det andra, men ibland de aldrasämsta Acteurer var dock en ung gosse som af Naturen redan var nog skickelig och igenom konsten skulle hinna all möjlig höjd i Uttalskonsten. Jag vill ej begabba detta dåliga skådespel. Det vore bättre, att den allmänhet som nu gör narr deraf, gjorde något till dess uppmuntran; ock att öfverheten engång ville göra något för Nationen, sedan den budit till att allt göra för honom.

Den 22. Onsdag. Jag gjorde i dag bekantskap med en ung Baron Bengt Ribbing från Hagbyberga, för hvilken jag redan börjat att fatta vänskap. Han är oändeligen lång, ett hufvud längre än jag, ock har mycket förstånd, om Naturen gifvit honom en själ, i jämförelse emot det huset hon bebor. Jag brottades med honom ock fant honom oakadt sin storlek, likväl ej starkare än jag.

Den 23. Torsdag. Jag har hört i dag en Italienare, som med blotta munnen härmade alla möjliga foglaläten, och kunde äfven qvittra hela stycken. Han viste åt hvar ock en som af nyfikenhet såg derefter, att han ej hade någon pipa i munnen, ock det tyks ej möjligt, emedan han härmade både Korp och Näktergal, två röster, som ej väl tyckas gå tillhopa i en pipa. Den förunderliga likhet som var emellan hans röst ock alla möjliga foglars som man kan nämna, visar nogsamnt att det är knapt något som ej menniskjan är i stånd att göra, ock att ett väsende som ensamt förenar

nästan alla de andras fullkomligheter, är det största af Naturens mästerstycken.

Denna Italienaren som het Rossignol hade i följe med sig två andra, som söngo ock spelte på ett litet instrument kalladt mandolin, hvilket liknade luta, men var mindre, ock speltes med en penna, hvarmed knäpptes på dess mässingssträngar. Det är ej så behagligt som luta, ock utom Rossignols obegripeliga sång, dugde ej hela den öfriga musiquen.

Den 24. Fredag. I dag skulle Olof Håkansson begravas, ock jag var med all möda i verden ej i stånd att få mer än en billet till ingång i Riddarholmskyrkan, därest mycken vakt var stäld. Jag hade i följe med mig de unga Baronerna Höpken, Hofjunker Sparrsköld och Bergklint. Jag lämnade min billet åt den sednare, som liten ock svag ej kunde förmå att olagligt tränga sig in, men sjelf tvingade jag mig fram genom Musquetter som sattes i kors för mig, öfver hvilka jag hoppade, genom en stor trängsel af folk, som jag stötte, ock drog äfven med mig mitt öfriga följe. Igenom mitt mod segrade jag öfver alla svårigheter och stälte mig vid sjelfva det Castrum Doloris hvarest liket skulle sättas. Jag såg där hela Processionen som bestod af talemännerna, vissa valda af de 3 stånden, ock hela bondståndet. De hade med sig en myckenhet af lyktor, kyrkan var klädd med lampor utan tal och alt såg ganska präktigt ut. Under det hela sorgeskaran intog sina bänkar, utstod jag ledsamma stunder, emedan jag blef ständigt knuffad ock oroad, men hade likväl af den beständiga knuffningen den nyttan, att när en stötte mig från mitt ställe, stötte en annan mig genast dit igän.

Omsider kom den vördiga Schröder up på Predikstolen att göra en likpredikan, som i uselhet öfvervann alla de grafskrifter som denna dagen sedt födas. Han hade till text: *Ett godt rykte är bättre än goda salfvo*, och jag säger sant, då jag bedyrar, att han en half timma hölt på att efter språkets ordalydelse bevisa, att ett godt rykte är bättre än plåster. Utan att säga det minsta om den dödas lefnad, utan att nämna något nytt om honom, talte han öfver den namnkunnigaste bonde i hela verden, som han kunnat tala öfver den ringaste torpare. Olof Håkansson, ett snille af deras antal som sällan återfås, han som tagit del i de hemligaste handlingar, som hade så många stora egenskaper, så många fel, och som i 30 år varit bland Sverges mäktigaste Styresmän, blef här berömd ej för det hvaruti han förtjente loford, men för det där han aldränst

gjort sig värdig att få beröm, för den uppfostran han gifvit sina barn, ock för sin flitiga gång i kyrkan. Hvad för ett matt loford, ock huru föga svarande emot dens förtjenster som skulle berömmas, ock dens oförskylda rykte som berömde. Änteligen efter dessa uselheters slut gingo de 4 talemännerna tillika med Oratorn att jordfästa liket som bisattes i Gref Fersen graf. Min Schröder, den spade som jag där såg dig föra tyckes vara det, hvartill Naturen hade ämnat dig, ock ej att berömma snillen, hvars värde ock högd du ej mäftar att inse.

Sedan alt var ändadt i kyrkan, till ock med lamporna, geck jag bort till Bergklint, som jag redan fant hemma. Under vägen trodde jag 100 gånger, att jag skulle blifva ihjälklämd af vagnar ock trängsel. Jag geck up till Bergklint, som skulle föra mig up till Utile Dulci att där i afton intagas.

Jag hade där väntat en lång stund, under det att andra intogos, till dess änteligen hvarfvet kom till mig. Man hade fåfängt sökt skrämma mig, jag viste nog, att jag ej hade något att frukta. Med förbundna ögon leddes jag genom underliga ställen, ock med öppnade ögon lemnades jag allena på ännu underligare, men jag har lofvat tysthet, jag får ej säga mera, ock sörjer öfver att veta något, som jag ej kan anförtro åt en journal som roar mig så mycket, och för hvilken jag varit van att berätta hemligheter, som rört mig långt ömmare än dessa.

Af en besynnerlig vänskap af Orden har man i morgon beslutit att gifva mig den andra graden, ock låta mina barbariska ögon ännu litet närmare få uplysas af en stråle från vishetens ljus. Det har annars ingen fådt så snart en ny grad säger man, men man väntar sig mycken hjälp af mig uti deras vitterhets öfningar. Det är beklageligt att jag både i brist af tid ock förmåga kommer att bedraga den höga mening de i förtid fattat om mig.

Jag var med hela sällskapet till aftonmåltid ock kom ej hem förr än half tu om natten, full af konster, tecken ock Punsch.

Oaktadt min sena hemkomst, har jag dock ej sörgt en timma, som jag tog ifrån min sömn för att skrifva alt detta.

Den 25. Lördag. Efter löfte feck jag i qväll ännu en grad, hvarest skeddde mig en hop små skalkstycken, som roade mig ganska mycket. Jsynnerhet gladdes jag sedan godt derigenom att se en Officerares bekymmer dervid. Då jag ville gå hem, fant jag att någon dum broder tagit bort min kapprock. Det är således äfven

mitt öde att betala receptionspenningar. Jag tycker mig väl i anseende till stället, där jag förlorat min kappa, med skäl kunna hoppas att få henne tillbaka, men om det ock ej skulle hända mig, har jag dock häruti den trösten, att ibland så många dylika förluster som jag lidit, är detta den enda, till hvilken jag igenom min egen slarfvighet ej själf bidragit.

Den 26. Söndag. Concerter på Riddarhuset var i dag efter vanan vacker, Fru Olins röst gudomlig, men en Solo som Baptiste skulle spela på Violoncell var så konstig, så obegripelig och så ledsam, att jag gick ut derifrån. En musique bör af alla finnas vacker, naturligt ock lätt. Hvad gagnar mig en som med all konst ej behagar ock ej går till hjertat, ock är denna vettenskap lika med vältaligheten, hvilken, churu han är hög, bör begripas lika lätt af en okunnig som af en lärd, ock är ljuflig i samma mån som han är tydelig. Det är orätt då man säger, att en som ej är kännare, ej äger rätt att dömma öfver musiquen. Det är oss, han skall behaga, vi utgöra det största antalet, ock det är våra hjertan han bör röra, om han skall vara fullkomlig. Sådana saker endast uppfunna för att behaga, äro med skäl, underkastade våra omdömmen; deras minsta fullkomlighet är att vara inrättade efter alla regler, ock de nå endast sin höjd då de göra vårt nöje.

Den 27. Måndag. Baron Ribbing förmädde mig att gå på Comedien för att följa honom dit. Det var första gången han såg denna härlighet, ock jag påminde vid hans nöje dervid, den lifliga glädje jag som barn kände, när jag första gången såg Comedien. Jag trodde mig då komma in uti ett Paradis. Jag fant mig förtjust af undran, ock det oändeliga nöje jag då kände lämnade hos mig en så varaktig hugkomst, att jag ej ännu kunnat förgäta det. Man agerade La matinée à la mode, en qvick comedie, som visar deras löjlig[het] som skryta med kundskaper i alt, som tro sig om qvickhet ock egenskaper, dem de ej äga, ock mena sig i sin ringhet i stånd till alt. Unga Plomgren tycktes vara i qväll förestält på skådeplatsen.

Den 28. Tisdag. Jag skref till min Far ett ganska politiskt bref, uppfyllt med de mäst oförgripeliga tankar. Dessa bref med nyheter som jag ofta sände honom, äro en skatt som jag frambär åt — hans nyfikenhet af mina lata stunder. Jag har ätit aftonmältid hos Fru Stackelberg.

Sedan Hattarna den 15 hujus hade tappat en votering på 26 röster hos Adelen, vunno de i dag en på 130. Jag är ej så konstig,

att jag vet de dolda vägar man gådt, att på så kort tid bereda en så stor ändring, men det ser jag likväl, huru litet man bör lita på folk, som så lätt ombyta sina tankar, och följa vädret mera lätt än en flagga. Kanske Peklin nu åter har ändrat tänkesätt, kanske att han ej nu mera finner sin räkning att vara myssa, och vänder åter om till dem, som han nyss bedragit. Detta är åtminstone honom likt, det anstår hans sinnelag, och ett hjerta, som ändrar sina förbindelser lika som en rock, och nyttjar vänner lika som almanachor, så länge de äro gagneliga.

Den 29. Onsdag. Som det i dag i Mindre Secreta Deputationen med visshet försäkrades, att Riksdagen skulle slutas till jul, feck jag där ganska mycket att göra. Detta slut som sker så hastigt, att många mål komma att blifva oafgjorda är en följd af den olyckliga voteringen som tappades den 15 hujus.

Hoc fonte oriunda clades
In populum patriamque fluxit.

Man förebär fåfängt andra orsaker, denna är tillika med particcassans uttömda tillstånd den egentliga. Man voré eljest ganska gärna längre tillsammans. Men nu vill man häldre sluta alt, än att hafva ännu flera segrar att befara af ett bittert släkte som börjat repa sina krafter, och att se Hydran åter uppväxa, som man trodde sig hafva dödat.

Emedan således det är snart afgjort att riksdagen tager snart ände, och jag snart kommer att se mina ÖfverhetsPersoner skilda, min Deputation skingrad; så skall jag åtminstone till deras äminnelse, som utgjort honom, här förvara de tankar och de målningar jag tid efter annan kommit att göra öfver dessa ledamöter. Jag skall bevara minnet af deras lynnen, snillen ock hjertan, att ej förlora deras hugkomst, då jag mister deras åsyn. En del af dem som utgör denna Deputation äro de förnämsta bland partiet. I denna målning jag gör öfver dem, skall jag ej våga något, som jag ej vet är vist. Snillet ock quickheten är ödets skänk, dem kan ingen gifva sig sjelf, men sanningen kan hvar ock en känna, om han sträfvar derefter, ock hvart ärligt hjerta bör offra henne sin dyrkan.

— — — — —
— — — — —
Din ungdom, som i nöjen farit.
Har dig en tidig ålder gett
Du fordom frisk ock Cresus varit.
Jag har dig sjuk och skyldig sett.

Men snillet hos dig lika brinner,
 Det har ej åldrats med din kropp,
 I samqväm man dig yngling finner
 Du följs af skämt ock lekars tropp.
 Du något väl af Cronans skänker
 Och nog för sorglös än till mods
 Du likså fritt ock gifmildt tänker
 Om Riket som om dina gods;
 Men då jag här din svaghet säger,
 Jag ej ditt värda lof förtar,
 Mot hvad af fel dig gifvit var,
 Ditt ömma hjerta dubbelt väger,
 Om du för mycken godhet har,
 Blott dygden denna svaghet äger.

Hur jag om dig min tanka fattar,
 Lär jag likväl bedraga mig,
 Om du som Philosoph åt alt beständig skrattar
 Elf om det sker af hämd, ty alla le åt dig,
 Man vill din insigt ock berömma
 I byggnad som din hufvudsak
 Derom kan jag ej heller dömma,
 Men sjelf är du i Gotisk smak.

Du kunde till vårt väl de bästa rådslag ge,
 Du snille har ock vett att Rikets nytta se,
 Om ej en Lais bild ditt hjerta ständigt brydde,
 Om ej i Phrynors famn du ämbetsrummet flydde.

Jag kan ej nog förundra mig
 Att dig ännu så yr ok Kärlig veta
 Ock att så täta straff, så mången minnesbeta
 Ännu ej mäktat stadga dig.

När du för Pommerns bästa högde
 Din sträfva röst i detta lag,
 I skrifter ock i tal hos dig häpen röjde
 Ett vett som öktes dag från dag.
 Nu har din själ som tyktes vaknat
 För evigt somnat in igän,
 Men säg, fast vi din penna saknat

Hvi samma skrifart lefver än?
 Jo, snillet har från dig med Pommerns ärnder farit,
 Din Anda lämnar dig, du tystnar åter af,
 Men har en tid den bilden varit
 Hvarur Bjerkén oraclet gaf.

Till hvad för sak sig talet böjer,
 Så har du väl förfarenhet
 Ock för dig sjelf nog kundskap röjer
 Men ingen ting för andra vet.
 Som när ett agn af ilen röres,
 Det öfver berg ock skogar bär,
 Så vidsträkt kring din tanka föres
 Och i sin yra far, tills hon förvillad är.
 Än hon i sagor svept tyks all vår gissning veta,
 Än nödgas man din mening leta
 Bland tusen undantag ock parenteser snärd
 Ock när man sist får honom veta,
 Hur föga är han icke värd
 Att rådslag eller tanka heta,
 Hur föga blir man deraf lärd!
 Likså när man med möda hinner
 I Labyrinthen's irrgång ner,
 Man där ej några skatter finner
 Men blott ett missfödt under ser.

Mitt trötta öra du hugsvalar
 Som — — — sårat har,
 När han som ur en tunna talar
 Hvad förr af andra skrifvit var.
 Ditt ljufva tal som kälian flyter
 Hvars vågor mellan blomster fly,
 Dig alltid lik men alltid ny
 Dess fågring ämnet blott förbyter.
 Allena för att öfva godt
 Du kundskap, styrka, vett förenar,
 Den ömhet som ditt hjerta renar
 Har äfven till ditt snille gått.
 Du kan den stränga sanning pryda,
 Förent med dig hon segrar får,

Man glädes att din mening lyda,
 Der hon med dygd ock godhet rår.
 Hvi skall med en så upplyst själ
 Så mycken rädsla dig förvilla,
 Hvi räds du så att göra illa
 Att du knapt dristar göra väl?
 Där ingen annan faror funnit,
 Din tanka tusen spöken tar,
 Din like sällan skådad var,
 Som, förrn du ålderdommen hunnit,
 Dess ovisshet och fruktan har
 Ock sen du mannaåldren vunnit,
 Har ungdomsfjäskigheter qvar.

Uti en mattad kropp som jämt af plågor qväljes.
 Ock redan för sin död har ökat skuggors här
 Ett djupt ock vidsträckt vett, ett lifligt snille är
 Som i sin boning än fast bland Ruiner dväljes.
 Af alt hvarmed du förr vår vördnad vunnit har
 Din röst som blott tyks vara qvar
 Kan ensam än vår saknad fylla;
 Du är så skröplig som Sibylla
 Men ock som hon ger Gudasvar.

Din lefnad du med lystnad mäter
 Din stillhet undflyr alla kif.
 Blott när du säger ja ock när du socker äter,
 Man märka kan, att du har lif.

Om dig jag allenast förtäljer,
 Hur man dig i staden har känt;
 Det säges du rättvisan säljer,
 Ock lånar för femti proCent:
 Det säges du ömhet ej känner:
 Att aldrig, den nödstältas vän.
 Du andra har tjänat än vänner
 Som kunna dig tjäna igän.

Man såg dig den heder försaka
 Att följa den modiga tropp*.

* Collegierne 1768.

Hvars tro gaf åt Adolph tillbaka
Den spira han offrade opp;
Då sägs att en sjukdom har blifvit
Det skydd dit din räddhoga flytt.
Tills tusende plåtar dig gifvit
Ditt mod ock din hälsa på nytt. —
Jag sådant bekräfta ej ville;
Mer viss i ditt värda beröm,
Jag prisar din talkonst, ditt snille.
Din omsorg för Sverge så öm:
Om hatet dig söker förklena,
Hvem har all fullkomlighet fått!
Att dygder med svaghet förena
Det är ju vår mensklighets lått.

Man kan i dina ögon läsa
Hvad dumhet innanföre bor
Jag gör din målning, som jag tror
En menskjobild bakom en näsa

Du up till ära går med konst ock dolda sätt
Du mutor ger ock tar; du rår på lag och rätt
Men sen du nått din högd med djerfhet, list ock fara,
Den lag du trampat sjelf du låssar nu försvara.
Du honom hägna tycks, men utaf afund blott
Att stänga andra till den väg du sjelf har gått.
För Sverges välfärd kall, blott du din egen finner,
Du åt en plundring gläds hvari du byte vinner.
Ditt bröst, af grymhet närt, mot tårar härdat sig
Och om du ömhet känt, så är det blott för dig.
Af ärelystnad tjust, du andas att befalla,
Du ifrar andras fel, fast du dem äger alla;
I tal och skrifter stark, i seder sträng ock tvär
Du Cato likna vill, ock Catilina är.

Men då jag allas värde säger,
Förlåt, om dig vår fromma vän
Att jag så liten kundskap äger.
Ty du har aldrig talat än.

Om du af vett ock kundskap lyser,
 Du ock för mycken djerfhet hyser
 Ock ärelystnad är din del.
 Med högmot, slughet, hämdeifver
 Om du vår andra Jöns* ej blifver
 Så är det ej din viljas fel.

Om du som sägs ha mycket vett,
 Så kan du derom aktsam vara,
 Du tycks det så af afund spara
 Att det har aldrig varit sedt.

Njut i frid den ljufva dvala,
 Som ditt gröna öga täkt
 Lät de andra för dig tala
 Ock säg *Ja* när du blir väkt.

Hvad Skald kan nånsin skattas värd
 Att rätt ditt lof, din ära sjunga,
 Du som är så i konsten lärd
 Att kunna hålla tand för tunga.

På dig har sömnens Gud sin tyngsta vallmog stänkt,
 När Riket i betryck af täta faror hotas,
 Du snarkar lika trygt, i hvilans armar sänkt,
 Du ej vår fara vet, du vet ej hur han botas,
 Så väpnar en gång hämden sig
 Ock straffar dig med det som var din egen gåfva
 Sen förr med dina tal** du nödgat andra säfva,
 Så få nu andra söfva dig.

Tyst, mina Herrar, tyst, *** begynner tala;
 Hans tunga sorlar ren emot hans enda tand.
 En mun han öppnat har så späd som på en svala
 Ock för att äska ljud han lyft sin magra hand.
 Du i ett heligt mål får Himlens afsigt tjäna,
 (I blinda Lappars språk hur skriften tolkas må)
 Men om han till sitt värk täks svaga redskap läna.
 Ett sämre än du är har han ej kunnat få.

* Biskop Jöns [Bengtsson] Oxenstierna.

** Predikningar.

Af år ock sjukdom tänd: beredd till grafven vandra
Om i en mattad själ, du matta tankar bär
Om du är barn på nytt; hvem djerfs en svaghet klandra
Som mensklighetens är!

Grann, smyckad efter alla bruk,
Du för din dräkt ock din Peruk
Mer nit än för din syssla äger;
Du sällsynt är, man ser ej lätt
En sextiåra Rådstugsprätt
En Coridon i Themis läger.

Att gifva lärdom, lif ock styrka
Jag ser dig värdigt bjuda till,
Du sjelf vill skaldeGuden dyrka.
Fastän han dig ej hägna vill.
I det ditt bleck för honom flyter,
Din goda vilja gillas må;
Men när du af hans gåfvor skryter,
Kan du ej mer mitt jaord få;
Din franska vers mot språket bryter
Uti den Svenska Metern tryter,
Ock tankar i dem båda två

Du med en redlig själ, med nit för dygd ock lag
Ej någon talkonst har som mäktar sinnen röra;
Du kan ej lögnen smaklig göra
Och ej åt sanning ge behag.

Uti ditt qvicka öga lyser
Ett skämtsamt, hvasst ock farligt vett,
För dina infall talar'n ryser;
De ha dig mångens fruktan gett.
Du säger jämt hvad hjertat menar
Ock sannings hårda språk förenar
Med kundskap, snille, smak ock val.
Du ofta vinns af hopens lystnad,
Men yttrar ända i din tystnad
Mer vett än mångens längsta tal.

Jag har ock sjelf, jag det beklagar,
 Ej denna gång mer rim igän,
 Fast än två tjocka upstadsmagar
 Uti min lista fela än.
 I två, hvarann så lyckligt lika,
 På vador, buk ock kindben rika,
 För eder ära äfven öm,
 Jag eder nämna tordots tillika
 Att samfält göra ert beröm.
 Den dygd som edra hjertan leder,
 Bör jag ej se ock vara stum
 Det ländar er till evig heder,
 En hemlighet är död hos eder
 I vården edra tysthetseder
 På sjelfva edert ämbetsrum.

Jag helgar, sanning, dig, de taflor jag har vågat,
 Du har dem teknat först: dig har jag endast frågat
 Ock fördom, hat, parti, ha ej förtjusat mig.
 Om för så ringa mål, du kan af mig förglömmas,
 Så måtte till mitt straff mitt hjerta evigt dömmas
 Att aldrig bli dig värdt, ock aldrig känna dig.

December.

Den 1. Fredag. Jag arbetade i Deputationen.

Den 2. Lördag. Jag åt med Gustaf Silfverstråhle hos Guman Noak.

Den 3. Söndag. För att roa Baron Ribbing, som första gången i Stockholm, faller i förundran öfver alt, lemnade jag honom min Concertbillet, ock nödgades sjelf bli hemma.

Den 4. Måndag. Bergklint ock Kexel kommo till mig ock förmådde mig att med dem gå till Commissarien Lisander för att där se på Bellmans uptåger. Jag följde med dem, ock har ännu i all min lifstid ej skrattat så mycket som i qväll. Bellman har inrättat en Orden till Bacchi ära, hvaruti ingen får bli intagen som ej till det minsta två gånger, för allas åsyn legat i rännstenen. Han håller detta Capitel ibland, dubbar Riddare, alt efter som förtjänta ämnen framkomma, ock i kväll höll han en Parentation öfver en död Riddare; alt på vers satt efter Operastycken. Han sjunger sjelf

ock spelar på Cittra. Hans gester, hans röst, hans spelning som äro oförlikneliga föröka ännu mera det nöjet man har af sjelfva ver-
sen som är alltid vacker, ock som innehåller tankar, ömsom löjlige,
ömsom sublime, men alltid nya, alltid starka, alltid oväntade, öfver
hvilka man ej kan undgå att häpna, ock antingen komma utom sig
af förundran eller af skratt.

Den 5. Tisdag. Jag kunde ej väl sofva hela natten så uppfyllt var mitt hufvud af de löjlige saker som jag såg i går. Stundom under det jag låg, brast jag ut i ett öfverljuddt skratt.

Den 6. Onsdag. Sedan jag hade arbetat hela dagen uti Deputationen, gick jag bort med Casseur Stjernhof att åter höra Bellman, och fant mig där äfven så väl road som den första gången. Han är ett värkeligt snille, ett original i Poesie som äger sitt eget värde olik med alla andras. En pension gifven till dennas uppmuntran vore kanske äfvenså väl använde som visse andra summor gifne till en hop onyttige — — — — —

Den 7. Torsdag.

Den 8. Fredag. Gref Ekeblad har i dag på min munteliga bön lofvat mig att utnämna mig till Cantzlijunkare, så snart Riksdagen blir slutad, hvilken ännu räcker, ehuru han i sjelfva verket gick till ända den 15 November. Sedan arbetade jag hela öfriga delen af dagen med att skrifva rent ett betänkande från Mindre Secreta Dep. till Secreta Utskottet och sedan till Plena om franska arrierade Subsidierna, ett ämne som ej mera är värdt att tala om, sedan vi ej återfå dem och förtjänar ej en gång alt det papper som derom uppskrifves. Mina Herrar af 1765, tager er den lärdom att det är lättare att förspilla Subsidier af Frankrike än att få dem af England, och att den hund som lätt falla ett litet köttstycke att fatta efter en större skugga i vattnet blef bedragen och miste båda två.

Den 6. Lördag.

Den 10. Söndag.

Den 11. Måndag. Öfverståthållaren Lantinghausen begrofs i dag med Seraphimer begrafning, det vill säga med några hundra vagnslyktor ock jag såg detta procession i ett fönster hos Silfversparres i Delviks hus vid Norrbro. De kongliga voro i samma hus i våningen under hos General Liljeberg att äfven se detta under. Det var en myckenhet folk i Silfversparres rum och alla fönsterne voro fulla med menniskor upstaplade på hvarannan. Mitt öde ville

att jag kom att bli underst, och hade ofvanpå mig en mamsell tvärt emot all naturens ordning och skickelse.

Öfverståthållaren Lantinghausen var en af de ärligaste och dygdigaste män i våra tider, ock utom våra gator, vittnar alt om hans beröm. Han har gifvit 10000 plåtar i Testamente att utlösa dem som sittja på gillstugan utan sitt eget förvållande ock blott genom olycka, Cours eller ständer råkat i ett så svårt tillstånd. En frikostighet som bör göra hans minne kärt och vördadt, ock hvars hugkomst borde i alla handlingar förvaras. Låtom oss ej glömma de få som gör mensklighetens sällhet, vi påminna oss så många namn som varit dess plåga. Sic sit illi terra levis.

Den 12. Tisdag. Jag arbetade hela dagen.

Den 13. Onsdag. Nej, det vördnadsvärda testamentet äger ej grund. Det var som jag hade bordt finna för vackert, för stort ock för menskligt för att man ej borde med skäl tvifla på dess värlighet. Emedlertid har detta rykte bedragit en oändlig hop skyldige att med flit sätta sig in på Gillstugan i hopp att bli utlösta och lära nu i detta fängelse förgäfvos vänta efter någon befriare.

JOURNAL FÖR ÅR 1770.

Den 1 Mai 1770.

Här glömde jag att fortsätta detta lärda arbete ock har försummat det till den 1 Mai 1770, då jag skrifver detta, hindrad först af Riksdagsarbete, som sysslosatte mig ganska mycket och sedan af att jag ej mera kom ihog min Journal.

Emot Jultiden⁴ matt och trött af betänkanden ock af ett Riksdagsarbete som plågade mig och gagnade ingen beslöt jag att fara till Skenäs. Morbror Jacob hade gifvit mig sitt löfte (hvad mindre säkert kunde han gifva) att låta Banco Commissarien DeBesche säga mig till och lämna mig rum i sin släda, då han for att uphämta Cousin Jan Henning. Samma morgon var jag hos Min Morbror, men fant honom ej hemma ock nyttjade derföre tillfället, i anseende till ett grymt urväder, att resa hem med Morbror Gustaf. Jag väntade hela dagen med en otrolig längtan, men såg ingen Banco Commissarie komma och då jag änteligen sände opp att därom göra mig underrättad, feck jag mina saker tillbakars med det svar, att han var redan borta och intet rum funnits för mig. Förtretad öfver en sådan händelse, beslöt jag att resa ändå, ock var dagen efter ute att skaffa mig en släda som jag feck ock äfven en dräng som för betalning följde mig. Han såg ut som en bedragare, ock hade en uppsyn antingen att sjelf vara en stråtröfvare, eller att kunna skrämma dem alla. Ehuru ohyggeligt detta sällskap var, måste jag taga honom, ty jag hade ingen annan. Morbror Jacob, till hvilken jag gjorde mitt afsked för att ha den segren att kunna säga, att jag reste likafullt, behagade yttra sig att han med flit låtit mig blifva

förbirest, därför att jag ej om morgonen väntat på honom. Han lade äfven till en hop förmaningar, att ungdomen bör bättre veta vörda de gamla, huru det ej var artigt att visa sig så hög, med alla de andra loci communes som nånsin någon far förhållit sin son vid tillfället af en risbastu. Hjelp mig, du vördnad, som jag bör ha för de gamla att glömma all den dårskap som jag hört af en gammal i detta tillfälle eller, om jag för mina synder måste minnas den, att jag åtminstone måtte göra det med något mindre åtlöje i sinnet än nu. Om min resa kunde han intet säga, men önskade mig henne lycklig, och blef så intagen af mina höfliga svar, att han äfven gaf mig pengar därtill. Änteligen sedan han uttömt sin galla ock förökat min, gjorde han mig skänk af en klädning, som varit mig ämnad till julklapp på Skenäs. I den sinnesställning jag då var, förargade det mig att ha att tacka honom för något, min illska förlorade sin rätt emot en välgärning, och jag hade velat, att intet skulle ha hindrat mig från det nöjet att hata den jag blef nödgad att tacka.

Klockan $\frac{1}{2}$ 1 för jag från Stockholm dagen för Julafton och fortsatte min resa hela natten uti en skarp köld. Jag var ganska lätt klädd ock nödsakades mot köldens hårdhet att insvepa mig hel ock hållen uti ett hästtäck, i hvilken dräkt jag hörde huru alla skrattade åt mig som foro förbi. Jag körde kull ock med hufvudet djupt in i en snödrifva, hvarest jag omkommit, om ej min dräng hjälpt mig opp, så hindrad var jag af täcket att röra mig. Min obekanta dräng, ännu tunnare klädd än jag, blef sjuk af kölden ock jag nödgades ej allena släpa honom i slädan liggande utan äfven lägga öfver honom alla de fällar jag kunde finna. O, huru många gånger välsignade jag icke under en så plågsam färd Morbror Jacob, ock huru ofta förglömde jag icke med otacksamhet den klädning jag feck af honom.

Om qvällen Julafton kom jag omsidor fram till Skenäs och gjorde alla den mäst oväntade surprise. Min mor, som under det att julklapparna utdelats geck till dörren i tanka att emottaga något paquet efter vanan, blef utom sig först af förundran och sedan af glädje, då hon i stället fant mig, som hon trodde vara i Stockholm. Jag förnötte en rolig tid vid Skenäs under Jullekar och alla handa upptåg. Commissarien DeBesche och Cousin Jan Henning foro femte dagen, men jag dröjde än längre qvar. Jag är alltid den första att fara från Stockholm, jag är alltid den sidste att fara dit tillbaka.

Junii.

Den 14. Torsdag. Jag var hos Lieutenant Roos, den samma som för några dagar sedan gjorde mig en så himmelsk målning af Paris. Hos honom voro åtskilliga officerare, bland andra äfven en Lieutenant Brinkstedt som i en ålder af 54 år ägde all kroppens liflighet af 20, ock all själens svaghet af 80.

Jag såg där äfven för första gången en Notarius Hallman, som upläste för mig en hop versar fulla af eld ock qvickhet. Han är ett snille af det slag, som föga äro kände och som måst förtjena att vara det.

Den osmakeliga Kexel var äfven där. Det ges ingen ort hvar-est han ej är att finna, ock ingen dit han ej medförer ledsnad ock förargelse. Han var efter vanan försedd med en myckenhet af Bellmans visor, ur hvilka han suger den lilla qvicket, hvarmed han skryter.

Den 15. Fredag. Milda lycka! låt denna dagen ej blifva den sista, som jag i mitt lif fått tillbringa utan att hafva något att arbeta.

Den 16. Lördag.

Den 17. Söndag. Vi voro församlade i Utile Dulci att öfverse de stycken, som skola tryckas i vår Andra Tome. Dahlström, en man hvars egenkärlek tjänar honom för insigter ock snille, hade i synnerhet så ändrat alt det jag hade skrifvit, att det aldeles mer ej dugde. För alt det lilla som däruti kunnat vara drägeligt, hade han i stället satt sina egna ock de mäst Prosaiska tankar ock uttryck. Om jag ej hade haft Baron Axel Lejonhufvud ock Kyrkoherden Fant till mitt värn, hvilka häldre ville behålla mina fel än Dahlströms föga lyckliga förbättringar, hade dessa små försök blifvit aldeles fördärfvade. Han trugade dock med våld en hop ändringar in och skämde bort den så mycket han kunde.

Det regerar uti detta lilla sammansatta vitterhets sällskap ett så bittert granskningslynne, att det ej kan förlikas med annat än med de flästa granskares okunnighet. Så snart något i en vers förete sig som är litet ovanligt eller mindre allmänt, så stryka de ut detsamma att sätta i stället enfaldiga saker ock tankar otaliga gånger omsagde. Jag har sedt de aldratäckaste versar förlora vid deras plumpa medfart all deras behaglighet, liksom en tung hand förkrossar en späd blomma, då hon vill röra henne.

Hvad mig angår, skall jag aldrig mera gifva något in i detta sällskap. Ehuru föga det är värdt med mina skrifter, så vill jag likväl ej få andras dumheter att skämmas före; alt nog att få blygas för mina egna.

Den 18. Måndag.

Den 19. Tisdag. Denna dagen var för 3 veckor sedan utsatt som viss för vår afresa på landet, ock vi ligga ännu här, endast genom otaliga beredningar som sysslosätta min Morbror. Än felas det ett snörlif åt hans dotter, än en rock åt Hans son. Alt detta måste först anskaffas ock vi kunna ej lämna Stockholm, innan min Tante hunnit knyppla tjugufyra alnar Blonder till kantning af en halmhatt. Nej, så många besvärligheter förenade med att äga en famille upväga många gånger de altid med förtret upblandade nöjen. som äktenskapet säges gifva. Jag prisar lycklig den som är, hvad man kallar väl gift, det vill säga som ej behöfva träta med sin hustru, ty de öfriga ledsamheter äro väl dock altid desamma, men ännu lyckligare den som vet att bevara sin frihet.

Jag var i eftermiddag hos Psilanderhjelm på en Concert, hvarest Fru Olin sjöng. Utmed henne gör hennes usla man en ömkelig figur. Huru kunde en så skön qvinna göra ett så ohyggeligt val, om ej för att söka under giftermålets namn trygghet för sina nöjen, ock göra otron loflig eller åtminstone litet mer än förlåtlig. Så lät Venus sig kallas för din hustru, usla Vulcanus, för att älska Mars: så tog Grefvinnan Mejerfeldt den fulaste af alla dödliga att i säkerhet göra Lassy lycklig: så utträttar nu Riksrådet Horn det, för hvilket den ofärdiga Olin bär namnet. Också är denna senare den största näst Oelrich af alla hanrejar och hans svigtande ock halta knän, krokna ännu mera under den dageligen tillväxande tyngden af de horn, hvarmed hans skalliga hjessa bekrönes.

Den Concert jag hört var gudommeligen vacker. Hvad skall det annat vara, där en sångGudinna själf är närvarande. Förgäfves arbeta andra folkslag, de hinna i musiquen aldrig den enfaldighet, ock den rörande smak som Jtalienarne ensamne äga. Det är underligt, att det skall vara så svårt att gjöra det som är enfaldigt; ock att konstens största mästerstycke, sedan han dragit oss från Naturen, består uti att, så mycket han kan åter föra oss dit igän.

Plomgren, nej efter Hans nya Adelsbref Herr (von) Plommenfelt, svor i dag på att en ung flicka af hög börd blifvit så kär i honom, att hon sjelf tillbudit honom sin yttersta godhet. Han har låfvat att äfven skaffa mig del af samma lycka. Jag kan svärja på, att detta är en osanning, ty näst efter unga Baron Bjelke på Löfstad, fins ingen som kan ljuga i kapp med denna Plommenfelt. Jag skulle kanske sätta någon tro till alt hvad han sade mig, om han vore så vacker att kunna underkufva en skönhet med sina ögon,

men det är ej gärna åt en sådan uptorkad Mumie, hvilken endast genom gélée de vipere underhåller öfverlevorne af sin varelse, som en ung och skön flicka, och till på köpet väl upfödd, tillbjuder själfmant sin högsta ynnest. Nej, den flyktiga Plommenfelt har af Naturen ej ett elakt hjerta, han är ej eller utan vett, men sanningen är icke uti honom, som Biblen säger, ock till det Poetiska raseri, som nu för tiden börjat öfverfalla honom ock hvilket gör att han alltid förföljer mig med sina versar, ger han alt hopp att i högsta måtto vinna den egenskapen att kunna dikta de aldraunderligaste saker ock som ej [en]gång kunnat infalla själfva Milton.

Den 20. Onsdag. Tusende omsorger hafva i dag sysslosatt mig till min resa på landet. I synnerhet den att tala med Banco Commissarien Debesche som lofvat att skaffa en lägenhet för den stackars fröken Swab, hvilken min Morbror hitintills haft hos sig, ock varit en far ock en beskyddare för 2 de aldrfattigaste Neveuer. Jag kan ej annat än med vördnad anse det ädla sätt, hvarmed min Morbror och Min Tante umgåts med denna Fröken, hvilken de endast af medlidande ägt hos sig i några månader. I stället att synas som en Dotter, tagen af ömhet från en mor som knapt äger bröd, har hon blifvit bemött med en kärlek ock en aktning som hade man den högsta vedergällning af henne att förvänta. Många kunna göra välgjärningar, men deras godhet är bitter för den som nödgas emottaga honom, ock förtrycker den på hvilken han samlas; det tillhör allena ädla hjertan, att likasom förgömma sina välgärningar, och tjäna olyckliga, likasom utan att märka sjelf sina godheter.

Hvem har jag beskrifvit uti afmålningen af Cousin Swabs tillstånd: mig själf. Hvad pligt har jag ålagt mig vid åtankan af lika ömhet, hvarmed jag bemötes: en ärkänsla, en kärlek som ej skall uphöra för än mitt lif.

I qväll har jag sammanlagt mina saker, och stadd i detta led samma arbete ser jag nu Solen å nyo utan att hafva hvilat.

Den 21. Torsdag. Jag var uppe kl: 5 ock slutade det arbete, som jag i går somnade ifrån. Änteligen ser jag nu vagnar tillagas. En timma ännu och jag är ej mera i staden. Du glada dag, blif i min journal en af de lyckligaste som jag öfverlevvat.

Jag råkade på vägen emellan Fittja ock Tälje Silfversparren, Han kände mig först, ock tilltalade mig på Fransyska, med hufvudet insvept under sin kappa, på det aldraovettigaste sätt i verlden. Jag sprang ner ur min lilla vagn, utom mig af arghet, öfver en obekants ohöfligheter, ock jag är försäkrad, att vi kommit att slåss,

om jag ej, då han aftog masquen, sedt hvem det var. Vi uppehöll oss tillsammans en timma att tala tokeri, ty med den yra ock roliga Urspeglen har jag aldrig talt ock skall aldrig tala förnuftigt.

Den 22. Fredag. Vi foro hela Natten, och i dag uti en odrägelig hetta. Änteligen kommo vi till Botten, hvarest jag feck en så istadig häst, att han stannade vid minsta backar, ock att jag nödgades gå 2 mil, endast för att draga honom vid betset eller att slå honom. Jag vet ej, huru jag utstått att sitta på en öpen vagn i denna hetta. Hela luften var uptänd, ock man andades nästan imman utur en brinnande ugn. Klockan half elfva om qvällen kommo vi till Skenäs, men all min glädje blef förstörd, då jag såg att jag skall hafva Bror Axel i min Kammare. Nu ville jag vara i Stockholm igän, när jag ej får äga mitt rum för mig själf i frid.

Jag har kunnat tvinga mig att skrifva detta, ehuru trött jag var. Nu tager en ljuflig sömn öfverhand öfver hela mitt väsen. Dessa bokstäfver flyta tillsammans i en svart rand, ock min syn ock min skrift öfverhöljas med samma mörker. Om döden stjälsig så ljufligt öfver oss, så har man orätt att så mycket fasa för hans ankomst.

Den 23. Lördag. Hvad jag har ägt för en vällustig natt. Aldrig insomnad så trött: aldrig upväkt så munter. Sömn! kärlek! I älskansvärda barn af hälsan ock ett oskyldigt hjärta, Er, har Naturen gifvit åt de dödliga att göra ett lif lycksaligt, som hon föresäg skulle följas af så talrika besvärligheter.

Jag gör i dag ett löfte att under hela den tiden jag är på landet aldrig vara utan i rörelse. Jagt, fiske, spaseringar, lekar ock alla nöjen som kunna finnas på landet skola dela mina roliga dagar. Jag kan ej lofva att ej nämna Stockholm under denna, men vist utfästa mig att ej sörja det.

Ock du min skaldeGumma lilla,
 Ehur förfölgd du är, jag vågar kalla dig,
 När jag kring denna nejd skall mina steg förvillan,
 Kom att med lyran möta mig.
 Låt frihet om ditt hjerta råda,
 Sjung den Naturens prakt som du får åter skåda,
 Sjung kärlek, löjen, lek och frid.
 Här skall ej granskarns hot mot dig sin stämma höja,
 Qväd utan tvång och konst att blott dig själf förnöja
 Ock ej med plågsam lust att prisas af din tid.

Ej dömd till andras smak att här din tanka böja,
Allena för att se en höglärd dåre blid;
Om ofta i din dikt, du många fel får röja,
Skall du ej andra dock än egna kännas vid.

Magister Dubb har gifvit mig ett förslag till en löfsal, som vi i morgon skola bygga på min Mors födelsedag, ock hvilkens beredande har hela dagen i dag gjort vår syssla.

Jag var äfven ute att vettja krokur, ock feck en hop stora gåddor.

Den 24. Söndag. Vi arbetade hela Natten till kl. $\frac{1}{2}$, 7 om morgonen, innan vi hunno alt färdigt. Min Mor som i går aftons ej viste det minsta af vårt förehafvande, fant vid sitt upstigande en löfsal utan för Porten af dess byggnad, en allée ock en häck af granar, som ledde därifrån ned till nedra gården, på hvilken voro två stora Pyramider af gran. Porten till den nedra gården var öfverklädd med löf ock qvistar, ock öppnades af sig själf, då hon tillika med många främmande kom till densamma. Hennes namn, fästadt däröfver i en löfklädd båga, var flätadt af band och blomster. Alla förundrade sig på det högsta att se denna tillslutna Port öppnas af sig själf, utan att det med alt deras letande var möjligt att finna någon människja som rörde honom; men vår konst bestod däruti att ett snöre, som lopp uti trissor gömda under löfvet, drogs af en liten gosse som satt på nedra terassen, och så inbygd i en af våra två Pyramider, att han aldeles icke kunde af någon skönjas, churu mycken möda sig allasamman gäfvos att uppsöka hemligheten af vårt påfund. Vi hade vid bordet bygt för min Mor en art af Thron af en stor länstol, flätad af alla blomster, ock jag hade äfven en grann stol för min namnsdag. Om ej dessa saker varit präktiga, hafva de varit kanske mera välmenta än förgyllda äreportar, ock roat mera den åt hvilken de gäfvos. Nöjets enfaldighet gör dess behag.

Folket dansade hela natten, tillika med bönderna från närmaste underliggande byar, ock hafva med sitt sorl hindrat mig att sofva. Klockan är nu 3, då jag plåttrar detta, trött af två dygns vakande och arbete.

Den 25. Måndag. I dag har jag ej annat gjort än sett bärgsprängningen på äkren, som ger ett präktigt anseende. Man ser med förundran sönderkrossade bärg kastas omkring i luften, där foglarna förföljas i deras flygt af rörliga klippor. Hvad olycka är

det icke att ett så ädelt påfund som krutet skall sällan gagna till annat än att skada menniskjoslägtet, ock konsten endast tjäna att föröda sina uppfinnare.

Den 26. Tisdag.

Den 27. Onsdag. Vi hade utrest att meta, men ledsen att ej få något, for jag snart hem. Mag. Dubb mera tålig feck 10 marker Aborrar.

Den 28. Torsdag.

Den 29. Fredag. Jag skref till Bergensköld, ock till Adelsvärd.

Den 30. Lördag. Jag har ej annat haft att göra än spassera, ock var i Sundängen, mitt käraste ställe på Skenäs. Hvad der nu är vackert: hvad dyrbara åminnelser återkalla ej dessa lunder åt mitt sinne. Ack, om jag vore född att aldrig skiljas därifrån, om jag alltid kunde få fästa mina ögon på dessa nejder, där alt målar ännu Themir för mitt hjärta; huru nöjd skulle jag ej uppoffra alt fåfängt hopp, om det som kallas lycka för min framtid. Huru öm ock rörande är ej för mig åsynen af denna äng. Huru behageliga äro ej de tankar, som där upprinna i mitt hjerta, ock som födas af dess ljufliga tystnad, hvilken endast störes då ock då af en liten väderfläkt, ett sakta svall af vattnet, eller af en fogelflock som qvittrar ock försvinner.

Kom att i mitt sinne råda,
Glada Landtbygd! fägna mig.
Ögat får dig åter skåda,
Hjärtat åter njuta dig
Mellan löjen, lust ock lekar.
I en själ från oro fri
Ömma Gud! du ju ej nekar
Att i skaran räknad bli.

Täcka landtbygd, till din ära
Skall min lyra söka pris.
Dig skall jag min dyrkan bära
På de sälla Herdars vis,
Qvåde den Apollo hägnar
Riksens öden, Hjältars krig;
Jag vill sjunga hvad mig fägnar:
Ock det är att sjunga dig.

*Julii.**Den 1. Måndag.*

Den 2. Tisdag. Doctor Montelius kom hit i dag ock på en så lycklig stund, att han räddade oss just, då vi hotades af Postil-lan. Då jag i afton rodde ut med honom, hände mig den förtreten att sittbrädet föll neder i min Ekstock ock jag ner på bottnen, som var full af orent vatten. Jag befant mig uti en ganska elak ställning ock ett åtlöje för alla dem som stodo på stranden.

Den 3. Onsdag. Jag rodde min Tante en half mil i en ekstock om 15 tunnors läst, endast hjälpt af en gosse lika stor med mig.

Således är det då en ostridig sanning, att ingen qvinna ges så vederstyggelig i Naturen, som ej får sina tillbedjare, om hon endast äger aldrig så litet penningar. En hushållerska härstädes har blifvit begärd af en fattig skolmästare, ehuru hon i anseende till sin aldeles ovanliga fulhet ock illska är mera lik ett troll än en menschjka ock efter min gamla tanka endast tjänlig att föras omkring till åsyn på landtmarknader eller att dansa med björnar. Hennes friare är lika ful som hon, om ej ändå värre, ock hvad låfvar ej så sköna älskares ungar att blifva. Store Gud! om du också har skapat dessa vidunder efter ditt beläte, så har du ej funnit för godt att måla dig på den vackra sidan.

Den 4. Torsdag. Jag metade med ett nytt slags mete, ock feck därmed en hop stora aborrar.

Hvem skulle tänka, att den sköna gör sig grym, ock vill ej emottaga sin dammiga älskares Scholastiska kärleksförklaringar. Jag må väl le, när hon gör sig så hård. Ack, ömma kärlek som segrar i de skönas hjertan, bevek denna täckhetsNymphen, ock låt ej ännu en fager Daphne fly för VishetsGuden.

Under det att jag skrifver detta, komma hiskeliga måln på Himmelen. Jag är illa tillfreds därmed, ty Åskan är ej min ro om natten.

Den 6. Fredag. Åskan kom väl ej i natt, men så mycket förskräckeligare i dag. Nej, det som är ondt kan uppskjutas, men Gudi tack, det går mig aldrig förlorat. Quod differtur, non au(f)fertur, hette det redan för mig i Magister Hanstens tid, (Gud fröjde Hans själ), när han af sömnighet skonade mig om qvällen, för att med nya krafter basa mig dubbelt mera dagen därpå.

Morbror Gustaf, som följer Pauli föreskrift att truga ock förmana i tid och otid, har i dag förebrått mig, att jag ibland tager

litet spansk snus, och sagt, att det bränner bort allt förstånd, hvilket dock är så nödigt för en Ministre att äga: Mången skulle af detta tro, att andra sysslor ej äfven tarfvade förstånd. Först ock främst är det en fråga, om jag har något förstånd att låta förbränna, ock sedan, om snuset kan göra en så olycklig värkan. Nu som jag mäst tviflar på den första frågan, så fortfar jag säkert med mina spanska snussmulor, och i fall jag en gång skulle få efterträda Friesendorff, Nolcken, Creutzen i Haag, Ribbingen eller Zögen, så svär jag dyrt, att, ehuru upbränd jag ock kan vara, förestå deras ämbeten lika så väl som de med hela hufvudet upstoppat af Havana.

Dessa snusföljelser af min Morbror äro dock intet emot hans trug öfver mina versar. Snus förtär mitt förstånd, ock versar göra mig galen. Nå, jag lär väl med tiden bli en underlig figur, om jag ej lyder dessa råd. Jag finner mig dock ej fallen därtill. Skall jag beröfva mig för min Morbrors fnurr ett oskyldigt nöje, när det aldrig kommit mig att försumma den minsta skyldighet, när jag allenast roar mig själf, utan att nånsin mera ämna visa för någon själ hvad jag skrifver. Nej, God morgon, min Nådige Morbror. Befall mig att göra mina skyldigheter, att använda min tid till nyttiga böckers läsande, att vara tacksam, välgjörande ock dygdig; jag skall med nöje följa föreskrifter, till hvilka mitt hjerta själ drager mig; men unna mig i fred ett tidsfördrif, som sysslosätter mig, utan skada på de lediga stunder, dem andra förnöta vid spelbord eller på horhus.

Den 6. Fredag. Jag Communicerade i dag, ock skriftades af Monthelius, som gjorde det på det mäst rörande. Han är van vid att tänka väl ock har mera lätthet att sammansätta mästerstycken, än mången annan att skrifva dåligt. Jag har ej utan rörelse kunnat afhöra hans oförlikneliga tal. Jag utgjöt dervid tårar, gillade af mitt hjerta. Huru ljufligt är det icke, att åtminstone stundom få mättas af slika känslor. Själén behöfver dem för att vinna ett lugn ock en frid, som hon annorstädes fåfängt söker: hon behöfver att sammandraga sina krafter för att fästa dem ibland på högre ämnen än de som försingra hennes sinnen. Utan att förgäfves tänka på de obegripeliga hemligheter som detta sacrement föreställer, har jag ansedt det som en förnyad påminnelse för mig att arbeta på att lefva dygdigt. Jag kan ju ej fela, när jag hoppas behaga en mild Gud, i det jag lefver för dygden, ock för att efter min förmåga tjäna mina likar. Milda skapare, som jag endast känt i din godhet,

men ej sökt att utforska i din höghet, de känslor du gifvit mitt hjärta kunna ej vara gifna att bedraga detsamma. Där har du inskrifvit din första lag, ock den jag allena vist vet, att jag bör följa.

Den 7. Lördag. Jag gaf åt en fattig hustru som drog två årsgamla barn i en liten vagn, alla de få penningar jag ägde, ock som nu vid slutet af mitt Capital endast stego till 9 daler; alt hvad mig återstod, men föga hjälp emot hennes elände. Ack, om rikedommen kan äga behag, så måtte det vara i det ögnablecket, då han användes att tjäna en olyckelig.

Men hvad är min tanka med det att jag upskrifvit häruti denna ringa sak. Vill jag finna en heder af det jag gjort, då är jag ganska bedragen. Om jag ej sökt hjälpa så mycket jag kunnat denna nödlidande, så hade jag ej varit värd att heta en menniskja: sedan jag gjort det, har jag allenast fullgjort en skyldighet. Det förre hade varit en blygd, ock det senare är en plikt, öfver hvars fullgörande ingen kan skryta.

Den 8. Söndag.

Den 9. Måndag. Jag lögade mig med Bror Axel i en vik af Rosenberga äng. Vi hafva därtill funnit ett ställe, hvarest man på en fin sandbotten ser på några famnars djup under vattubrynet, ock hvarest en gräsrik strand, på tre sidor omgifven af en hög ock tät löfskog, lämnar den fjärde allenast öppen åt sunnanvädret ock middagssolen.

Den 10. Tisdag.

Den 11. Onsdag. Jag gaf penningar åt Morbror Jacob, dem jag fådt af min Far, att köpa Spavatten åt mig ock för de öfriga köpte jag något kläder åt Lars, en gosse som passar mig opp, ock som är min ammas son, ock min mjölkbror.

Den 12. Torsdag.

Den 13. Fredag. Baron Palbitzky med hela sin släkt kom hit från Jul[i]ta. Jag har länge satt mig före att bli kär i unga fröken, men den kärlek man besluter att få kommer ej, när man vill. Den yra guden stjal sig in i hjärtat, när han behagar, men infinnet sig ej på befallning, ock ehuru jag altid funnit fröken Palbitzky vacker, kunde jag ej ändå blifva kär, som jag hade velat. Hon har så yra ock vilda ögon, att de kunna skrämma bort alla små lustar. När man känner hennes släkt, hvarest ingen är som ej kunde gifva ämne till en Roman, ock ser hennes egna ystra ögon, ock föga belevade manér, kan man lätt tro qu'elle chasse de race.

Det har jag nu funnit, att Herskapet på Jul[i]ta aldrig synas här, utan för något ondt. Sedan min Morfars död, hafva de ej varit här, förrän att beklaga eldsvådan, då de förebådade sitt besök, liksom Baron Ribbing på Gimmerstad, med öfversändandet af en oxe; ock nu komma de hit att tacka för vår condoleance efter gamla Grefvinnan Duffus. Hädanefter i stället för att läsa opp en lång litania, må man endast be Gud att ej låta oss få visiter från Jul[i]ta; ty nu ser jag att det är endast död eller eld som kan församla oss tillhopa.

Den 14. Lördag. Jag rodde min Tante vidt ock bredt omkring sjön. Under det att jag for på ett lågt vatten utmed en sank ock gytjig äng, blef min Ekstock i ett ögnableck så tung, att jag ej mer kunde nästan röra honom ur stället, ock hade en ousägelig möda att åter släpa oss hem. Som ett prof af den löjliga distraction, som ibland öfverfaller mig, må jag väl anföra, att jag helt enfaldigt frågade min Tante, då vi voro mitt på sjön, om hon ville tillåta mig att vända om Ekstocken för att se hvad som fastnat under bottnen. Det var ej förr än hon begynte att storskratta åt min enfaldighet, som jag vaknade opp ur min dvala, ock skämdes att hafva kunnat göra en så dåraktig fråga. Det som är det underligaste under dessa mina tankar är att då jag är som mäst bortrykt kan jag ej säga efteråt hvad jag tänkt. Får man ej låf att tro, att själen sofver i dessa ögnableck; ehuru jag nödgas bekänna, att jag äger en nog tung själ, ty hon såfver nog för ofta.

Den 15. Söndag. Min födelsedag ock början af mitt 21 år.

Vi reste i eftermiddags, alla så många vi äro, bort till Viala, att se en gammal gumma som är på sitt 110-onde års ålder. Ehuru sängliggande af blindhet, ehuru sjuk ock döf hon är, åt hon dock af confect som vi gåfvo henne, ock drack vin med hvetebröd uti ock det med en ifrighet ock en snällhet som trotsade min. Jag har aldrig trodt, att något djur kunde gifvas, som skulle äta så fort; men så ärsätter Naturen på den ena sidan hvad hon tager bort på en annan, ock låter en gammal vinna tillbaka genom snällheten af sina käftars nötning, det som de hafva förlorat i tänder ock i styrka.

Man säger i ett ordspråk, snälla som lärkvingar, man kunde lägga dertill: ock som en kärngkäft.

Jag har aldrig sedt någon mera förfallen än denna gamla Person. Hennes händer utan minsta kött voro helt svarta, ock röjde

de minsta ben och ådror. Denna svaghet oagtadt äger hon än alt sitt förnuft och alt sitt minne, och kan själf stiga opp ur sin säng, för att gå ut omkring en liten gård som ligger omkring dess stuga. Så följer på ett oskyldigt lif, en stilla ålderdom, som förflyter utan sorger och vedermöda, och släcknar omsider utan plågor. Denna åsynen för en som fyller sitt tjugonde år ger mera ämnen till tankar och betraktelser än alla föreställningar af hvad slag de kunna vara.

Natur, förkorta häldre mina dagar, än att en gång förlänga den sena ålder, då man ej kan njuta lifvet, och är likasom förglömd af döden, den man önskade finna. Jag vet, att du bönhör mig, men kan hända efter det man spådt mig, något för tidigt, och det är just ej eller det som jag begär. Låt mig njuta lifvet, så länge det kan ge mig nöjen, men låt ej döden fly ifrån mig, när jag ej mera af min glädje känner att jag lefver,

Den 17. Tisdag. Jag red med Morbror Gustaf till Låtra, och gjorde med Magister Dubb efter aftonmåltiden en lång spasing genom Sätran förbi Mårtenstorp, Hällbäcken och Båltorp, och sedan från Qvarnbacken kyrkovägen tillbaka, en väg af nästan en mil, hvilken vi ej hunno sluta förr än half tu.

Den 18. Onsdag.

Den 19. Torsdag. Min Mor bad mig att bygga i denna påföljande natt någon sådan tillställning som jag hade gjort på hennes födelsedag, för att fira min Tantes och hennes dotters namnsdag som är i morgon. Jag låfvade det, men som det begynte att regna om qvällen, har jag sagt min Mor att det är omöjligt. Hon har lagt sig i den tankan, att det blir intet af, men jag som oagtadt rägnat ännu arbetar, vinner den ro att göra både Henne och min Tante en lika surprise i morgon.

Den 20. Fredag. Vi arbetade, jag, Bror Axel och Mg. Hambn hela Natten under ett slaskigt väder och byggde en löfsal som stod på klädda stolpar och hvälfd ofvantill. Vi hade äfven anstaltat om klädda stolar, inbundna namn och flere slika små barnsligheter. Min Tantes båda barn voro utklädda i Vingåkers kläder och sågo ut som två kärleksgudar, isynnerhet hennes Son, ett barn som i skönhet knapt har sin like. Om aftonen hade vi i stället för ljusstakar på bordet, afskurna grantoppar med ett ljus på ändan af hvar qvist, som såg roligt ut. Hvar topp bar 24 ljus, hvilket gaf ibland de gröna qvistarna en vacker dag. Min Tante som ej viste deraf, och min Mor som trodde att intet skulle bli

utaf, funno sig om morgonen lika förundrade. Efter slutet af detta nattarbete for jag ut klockan 5 att slanta, men feck intet.

Den 21. Lördag. Jag skref till Bergensköld ock sände honom ett bref från min Morbror till Gref Creutz, hvaruti han ber honom söka att förskaffa den olyckeliga Gref Gustaf Adolph att bli Capitaine i Fransk tjänst, ett bref lika vackert i sitt slag som själens styrka bland Oder. Men min Morbror säger fåfängt, att han i Gref Creutz sällskap vouloit entrer encore dans une carriere abandonnée; jag är försäkrad att om Apollo ock alla de 9 SångGudinnorna komme hit skulle han likafullt öfvergifva dem för att göra dockor åt sin dotter, eller för att knyppla dagen i ända.

Jag inser nog alla min Morbrors stora snillesgåfvor, men en mera uxorius vir är ej att finna.

Jag red till Hanstad med M. Dubb ock Bror Göran ock blef där i några timmar, samt upsatte sedermera några bref för min Far.

Den 22. Söndag. Jag hade anstält lekar i Sätträängen, ock Ingeborg i Motorp kom dit skickad af lyckan. Hon bar med sig bär, som hon pläckt till en skänk åt mig. Denna flicka är vackrare än mången skulle tro sig finna på landet. En fin växt, händer, hy, bröst af en Nymph, ock fötter så små som de kunna ses. Ett vist sätt i sina manér som röjer hos henne högre egenskaper än dem hennes födsel kunna gifva. Jag trotsar hvar ock en som äger någon känsla att se henne ock ej bli kär. Hennes ögon måla en lika vacker själ.

Hon vore, född i Throners skygd,
Den skönsta bland vår verlds Gudinnor.
Hon är uti sin lilla bygd,
Den täckaste ibland Herdinnor.

Den 23. Måndag. Jag blef stucken af ett bi på kindbenet, ock som jag ej feck ut gadden, har det svulnat opp, ock plägar mig rätt häftigt.

Den 24. Tisdag. Det svullnar, så att ögat börjar gå tillsammans. Jag är snart sagt så vanskapelig som Gref Mejerfeldt, ock rådes för att se mig själf.

Den 25. Onsdag. Jag for till kyrkan att se dragningen af ett lätteri som Villemot företagit.

Den 26. Torsdag.

Den 27. Fredag. Jag for ut efter aftonmåltiden att bese ett Svedje, som brann i Skorsnäs hage, på andra sidan om Lillsjön. Förbländad af eldskenet på ena sidan, ock det tjocka mörkret på den andra, klef jag ner i ett moras, som jag ej såg, ock kunde ej utan möda göra mig åter lös därifrån.

Den 28. Lördag. Jag sände Vellander en usel Ode, som Secreteraren Haldin gaf mig att låta föra in i Vitterhetsnöjen, men hvilken jag tillika bedt, att man ej måtte emottaga. Vi ledamöter kunna nog själfva skrifva illa, utan att af främmande behöfva låna dumheter.

Klockan 2 red jag med H. Dubb ock mina två bröder till Hofhälla för att se Villemots Jakt som låg färdig att afsegla. Han tillböd oss att följa med denna Jakt ut till Tokknön, som ligger en half mil uti Hjälmaren, ock vi antogo hans tillbud med nöje. Vädret var så stilla, att vi ej förr än efter 4 timmar anlände till denna ö.

Natur, hvars fågring ock skiften jag sett, gif mig för att teckna dig dina egna färgor. Aldrig har ett så präktigt skådespel rört mina ögon, som jag har sett på den vidsträckta sjö, på hvilken jag farit. Jag såg Solen fördubblas på den släta vattenytan, ock längst bort vid himlarymden, där ögat ej kunde hinna något land, tyktes ett helt eldhaf brinna. När ett litet väder upprörde detta släta fält, syntes spetsen af hvar liten våg glimma med ett sken af guld ock Cristall. Hela himlen emellan Solen ock vattnet var öfverdragen med en svag rådna, men af en färg, som öfverträffar i skönhet all målning ock all beskrifning. Jag var ej den enda, som kom i förundran öfver en så präktig åsyn, själfva skjepsfolket sade, att de aldrig sett en så skön himmel.

En liten sky upkom i detsamma ock öfvertäkte Solen för våra ögon, men hindrade henne dock ej att skina långt bort öfver hela vattenrymden. Denna sky hade färgen af ett mörkblått sammet, ock dess kanter, som Solen bakom uplyste, voro klarare än guld, hvilka färger tillsammans med den purpur, hvaraf Himlen var målad, gäfvö de ljufvigaste skiften, under det att solen bakom denna sky spridde rundt omkring synbara strålar lika rägnbågan, eller dem hon kastar ner på jorden bakom ett rägnande måln. Jag vet ej, om detta var något slags vackert Phenomen, men det vet jag, att jag aldrig sett ock får aldrig se något, som kan jämföras med denna åsyn, hvilken gaf alla lika förundran som mig. Men hvad gagnar att söka afskildra detta. Natur ock kärlek, edert behag kan njutas, men ej beskrifvas. Hvad är all digt emot eder, en svag tekning,

som, då han kommer er närmast, är ändå knapt skuggan af edra egna bilder.

Vi kommo änteligen till Tokknön, som är ett litet Paradis, men nödgades att efter en timmas spasserande fara tillbaka för nattens annalkande ock en upväxt storm. Vi hade ej annat än små båtar, med hvilka vi dock lyckligt öfverkommo, churu den samma nyss så fager ock stilla, var nu i raseri för alla väder. Mag. Dubb ock Villemot, hvilka uti en båt för sig hade sökt att ro om oss andra, ock som under deras krångliga lofverande fingo en åra sönderslagen af vågen, kommo ej förr efter oss till lands, än då vi redan hade varit i hamnen en hel timma. Vi hunno ej hem därifrån förr än efter klock. 2.

Den 29. Söndag.

Den 30. Måndag. Jag följde Bror Axel omkring till Säfvestaholm, Kesäter ock flere ställen, hvarest han gjorde afskedsbesök, sedan han nu, utnämnd till Fendrik vid Gardet, skall resa bort till Stockholm.

Den 31. Tisdag. Han for i dag bort till Forssby för att därifrån resa med Gref Nils Gyldenstolpe. Jag red med honom dit, men blef vid min återresa öfverfallen af ett svårt rägnväder.

Augusti.

Den 1. Onsdag.

Den 2. Torsdag.

Den 3. Fredag. Jag feck ett bref från Vellander, hvaruti han begär mitt tal på kronPrinsens födelsedag för att göra vår Tome färdig. Om jag kan skriva om detsamma ock förbättra dess många fel, så skall jag sända det, i vidrigt fall skall jag förstöra detsamma.

Bergensköld berättar mig uti ett bref, att sedan Ramel blifvit efter Sparrens död Commissions Secreterare, är nu denna syssla ledig i England; men att hon är ärnad åt Aspen. Likväl, för att uti denna sak åtminstone bli nämnd, skref jag ett bref till Baron Bunge för att fråga honom, huru vida jag kunde söka, ock ett annat till Bergensköld att bedja honom, i fall Baron Bunge samtyckte därtill, att i mitt namn göra en inlaga till Cantzli Collegium. Mitt afseende härmed är ej att vinna denna syssla, som jag gärna unnar åt Aspen. Om han ej kan tälja större förtjänster än jag, och hvad förtjänster kunna väl medfölja våra år, så är han dock litet äldre; ock jag påsyftar ej mera med sin ansökning, än att Colle-

gium vill förklara sig att vid något annat tillfälle äga mig i minne.

Jag började i dag att dricka mitt Spavatten.

Den 4. Lördag. Morbror Gustaf fant sig ej nöjd med det bref som jag i dag afsände till Baron Bunge, churu han ej viste hvad han därvid skulle ändra. Han tog sig däraf anledning att förnya sina höfligheter åt mig, nämligen att jag är galen, aldrig i stånd att något lära ock att mina versskrupler gjort mig rasande. Detta är hans beständiga språk. Då jag som mäst söker att göra honom till behag, är han aldrig nöjd. Jag talar ej om, att han skulle berömma. Han är ett af de slags lynnen, som finna en heder uti att förkasta, ock som skulle tro sig vanära sig själfva, om de berömma eller gilla hvad de ej själfva gjort. Alt hvad jag skrifver är dunt; alt hvad jag företager orimligt; men hvaruti felet består är en sak, som jag aldrig kan få veta. Drifven af sitt obeständiga tycke förargas han i dag öfver att jag gör hvad han i morgon förargas öfver att jag underlåter. Under det att han värkeligen älskar mig med prof däraf, räknar jag mina dagar hos honom med mina förtreter. Ack, en välgjärningsman af hans slag är i nästa rummet efter en fiende.

Förlåt mig, ömma ärkänsla, hvars lagar jag alltid vördat, om jag i detta ögnableck lämnat rum åt min öfverilning att en enda gång måla två års vedervärdigheter. Det skall bli första ock sista gången som jag skall fela emot dig ock en vän, som jag bör så mycket älska. Återtag ifrån denna stunden ditt välde öfver mitt hjerta ock lär mig att, glömsk af fel ock svagheter, men ej af en välgjärning, sätta ett hastigt mål för min ondska, men intet för min tacksamhet, min kärlek ock min vänskap.

Den 5. Söndag. Jag gick ut med Mag: Dubb att skjuta änder på Ede äng ock sedan öfver Österby ängen, hvarest vi nödgades kläda af oss för att vada öfver. Vi gingo därifrån till Molke sjön. Sedan änyo till Ede äng, hvarest vi skjöto hvar ock en sin bom på änder ock änteligen till Ufbergsviken, ock hem tillbaka förbi Vintergatan, Östergården ock Skårsnäs. Jag älskar att se dessa namn i detta papper förvarade.

Den 6. Måndag.

Den 7. Tisdag.

Den 8. Onsdag. Jag såg en krympling, som fördes förbi till något Hospital. Sönderslagen af fallandesot, upäten af kräftan, borttagen af slag, viste han mig en så faslig äsyn, att jag på lång tid

ej lär kunna glömma densamma. Ack, att Naturen så obilligt handterar några af sina barn, när hon sätter lika obilligt andra i famnen på lyckan, äran ock nöjet. Om ej en ny varelse vore oss beskärd, då vi lämna denna, huru mycket skäl skulle ej en sådan olycksalig äga att förbanna den stunden, som kallade honom utur *Intet*, för att emottaga bördan af ett så fasligt lif.

Förbarmande Skapare! om du hade velat att *intet* af oss skulle blifva öfrigt till en annan verld, så hade din ömhet åtminstone gjort oss lyckliga i denna: du hade unnat oss att ljufligt njuta ett lif, hvaraf *intet* mera skulle återstå; men att fullända våra dagar under ständiga plågor ock sedan evigt förödas, då den förtryckta dygden väntade att emottaga sin lön, ock en usling den sällhet, hvars föreställning gifvit honom kraft att med tystnad ock undergifvenhet draga sin jämmer; nej, sådant kan ej förlikas med din ömhet, du alla varelsers Far, som i Naturen ej gifvit prof af annat än godhet ock en välgjörande Allmakt. Du har pålagt oss att lida, men befallt hoppet att följa våra plågor, för att lära de olyckliga att utur själfva högden af deras elände, draga den kraftigaste visshet om dess förvandling i ett sällare tillstånd; ock för att hemligt ingjuta i deras sönderslitne hjärtan den dyrbaraste försäkran om ditt förbarmande ock din mildhet, i den stunden då de synas evigt uteslurna därifrån.

Den 9. Torsdag. Jag badade åter i sjön på det vackra ställe jag funnit, men ej allena, af fruktan för olyckshändelser, som äro ganska möjliga vid ett slikt tillfälle. Hvad det är vällustigt att sänka sig ner i de ljumma böljor ock svalka sommarns lågor i Nadjadernas famn.

Den 10. Fredag.

Den 11. Lördag. Jag for ut på Lillsjön att fiska, men feck *intet*. Om aftonen sedan jag var uppgången, hände det mig, att jag stötte mig en stor bula på näsan, under det att jag efter den gamla Upsala pojkcaktigheten ville brottas med den gossen som passar opp mig. Det kläder mig ej illa att vid en ålder, då man borde tro att jag hunnit aflägga slika barnsligheter, synas ännu med skråmor i ansigtet af ett ystert ras ock till på kjøpet med en dräng. Det är väl att behålla barndommens liflighet, men [den] där obetänksamhet[en] tyckes jag nu böra lämna.

Den 12. Söndag. Jag bär nu deraf ett värdigt minne uti en upsvälld näsa, så stor som Gref Wrede Sparres ock general Wal-

lenstjernas tillsammans. Utom min bula har jag äfven stött ett stort hål på samma olyckliga näsa; sår ock skador värdige den ädla striden, där jag dem upburit.

Den 13. Måndag.

Den 14. Tisdag.

Den 15. Onsdag. Jag geck ut med H: Dubb, min vanliga JagtCamerat att söka änder men funno inga, ej en gång vid Sköldnäsö, där de annars sällan fela. Nej, jag är den aldroyckligaste bland jägare: af alla som så nitiskt dyrka Diana är ingen den hon hatar som mig.

En usling, nästan så ömkelig som den jag såg förleden vecka, kom i dag hit. För att komma ner till sjön kröp han öfver gården på fyra fötter. Under det att alt folket stod ock såg på honom, utan att någon tänkte på att hjälpa honom, tog jag denna stackare ock bar honom med tillhjälp af en bondgasse ner till Ekstocken på en stol, hvarest han blef öfverrodd till Mårja, sedan vi gifvit honom ett litet sammanskott, som hvar ock en af mina bröder gjorde. Folket som sågo mig bära honom gäfvu mig många välsignelser, ock den sjuka bad Gud att belöna mig för en ömhet, som han sade sig ej kunnat vänta, ock hvilken han dock som meniskja ock nödlidande hade skäl att fordra af hvar ock en sin like. Jag må ej vägra mina armar till stöd för en olycklig, så länge de ännu äga styrka; den tiden kan komma, då jag själf behöfver stödjas af andra.

Den 16. Torsdag. Ånyo i sällskap med M. Dubb fångade jag lögor i Mårja å, ock besatte därmed Grisens krokar.

Den 17. Fredag. Vi voro hela familjen tillhopa på Låtra ock jag körde själf en vagn. Vi åto aftonmåltid i denna by ock spatserade omkring dess sköna näjder. En liten bäck löper därförbi ifrån två förenade källor ock är så täck ock sårklar så Poetiskt, att man knapt kan se honom utan att göra värs.

Den 18. Lördag. Sedan morbror Jacob nu änteligen blifvit Landshöfdinge, efter att han så ofta rättmätigt sökt ock orättmätigt blifvit förbigången, skref jag honom ett lyckönskingsbref till.

Den 19. Söndag. Min Mormor har redan i två dagar varit sjuk, ock jag fruktar så mycket mera, att det torde blifva värre, som hennes höga ålder gifver mig föga anledning att vänta någon förbättring, ock gör min oro mera öm, i det han gör henne mera grundad. Likväl smickrar jag mig ännu med gladare tankar. Huru ödrägeliga voro ej våra vedervärdigheter, om himlen ej gifvit oss

hoppet. Det är dyrbart, när det sannas, det är ljufligt, äfven när det bedrager.

Den 20. Måndag. Hennes sjukdom tilltager, ock slutet af hennes dagar är förhanden. Jag söker ej att afskildra, huru nära hennes död rör mig ock huru ömt ärkänslan talar i mitt hjärta på denna stunden. För hvem skulle jag bjuda till att här afmåla mina känslor; för andra? de skola aldrig se dessa rader: för mig själf? jag behöfver ej att uptekna hvad jag aldrig kan uphöra att känna. Jag vet, att min Mormor är gammal: att hon kan äga få dagar öfriga: att fortsättandet af dess usla lif är hvad hon mäst bör frukta, men detta alt kan ej förvilla min sorg, eller minska känningen af min mistning, genom det att han visas mig såsom oundvikelig. Nej, jag skall lika ömt begråta hennes bortgång: jag skall likafullt ge ett så billigt offer åt dens aska, som så kärt vårdat min barndom: Mitt hjerta skall gömma ett så dyrt minne i ett heligt förvar, ock Natur ock ärkänsla skola gilla mina tårar.

Den 21. Tisdag. Det blir dageligen värre, ock jag har i qväll gått ifrån hennes kammare i den tanka, att jag aldrig ser henne mera. Jag har sedt hennes plågors våld, mitt hjärta har delat dem med henne. Jag törs ej mera anropa himmelen: han har längesedan beslutit att ej akta min klagan, ock snart eller sent får jag äfven sörja Adelsvärd, den vän, den dyrbara vän för hvars lif jag utgjöt förgäfves så många förkastade böner. Nej, vänom oss i tid vid tårar: de äro gjorde för mig; lycklig att ännu vara i den äldren, då jag mäktar gråta. Jag är utom mig själf af ängslan, min själ är förqvafd under tyngden af sina sorger.

Jag har sagt i afton, att man skall väcka mig, när det lider till slutet med min Mormor, likasom jag hade tänkt att säfva, likasom jag trodde mig kunna njuta någon hvila i en så förskräckelig natt. Ack, jag har endast flytt ur min Mormors rum att ej äga en åsyn, som söndersliter förgäfves mitt hjärta. Men jag ville nästan, att man ej lydde mig. Hvad! skall min hand tillsluta ögon som först öpnat mina? skall jag se dens bortgång ur verlden, som vårdat mig alt sedan jag kom dit? Hvad bistert öde förestår mig, ock hvad natt af fasa öfvertäcker min själ.

Den 22. Onsdag. Min Mormor lefver ännu. Ett dygns förlängde plågor hafva ej förmått utsläcka ett lif, som tyckes i hvarit ögnableck försvinna. Ehuru bitter hennes mistning blir för mig, skulle jag dock med mindre ängslan se henne död, än se henne i ett så ömkansvärdt tillstånd, ett tillstånd där alt är förtvifladt, ock

där själfva hoppet, vår sidsta tillflykt, har upphört. Jag finge då allenast gråta, men se den man så högt älskar förtäras i ständigt förnyad jämmer, se ett så kärt lif afmattas ock ej förmå släckna; sådant är ett för hårdt prof för ett ömt hjärta. Jag vågar ej sätta tro till ett sken af bättring, som framlyst i afton. Hon är så utmatad af sin hårda sjukdom att ej en gång nog styrka är öfrig att samla hälsa. Hvad båtar att lugnet återges på hafvet, när skeppet är sönderkrossadt af stormen.

Jag skref till Bergklint ock gjorde honom en målning af min oro. När andra skulle begabba min sorg ock anse för en underlig sak, att man kan gråta en gammal Mormor eller en Far, så utgjuter jag trygt mina tårar i denna väns sköte, som själf är van att blanda de bedröfvades med sina egna.

Den 23. Torsdag. Med förundran ser jag, att min Mormor blir bättre. Skall jag kunna tro, att det är alfvare eller att döden endast uppehåller sina slag på några ögnableck.

Den 24. Fredag. Jag feck bref från Bergklint ock från Bergensköld. Denna sednare har efter min begäran lagt in för mig att söka Commissions Secreterare sysslan i London, ehuru jag hvarken kan få henne eller tänkte att få henne.

Den 25. Lördag. Jag spasserade allena genom alla Bäsensberga ängar till Qvarnbacken ock vägen tillbaka förbi Långängen. Det är ej först nu som jag fått smak för att vara ensam. Kärleken för enslighet har följt mig så långt jag minnes tillbaka.

Den 26. Söndag. Jag förnyade samma väg i sällskap med min Tante.

Den 27. Måndag. Nu är min Mormor utom all fara. Jag kan ej säga hvad som råder hos mig mäst vid denna lyckliga förändring: glädje eller förundran.

Den 28. Tisdag. Friherrinnan Ribbing var här ock begret sin Son, som dog i Februari 1768. Jag berömmar en så öm Mor, hennes Son var min vän ock förtjänar hennes saknad, men att efter halftredje år ännu dagligen gråta visar ett svagt sinne, som ej kan finna sig i sin olycka. En menniskja är skyldig att sörja en tid, men då den är förbi är hon äfven skyldig att visa styrka. Hon törs knapt se mig, emedan min ålder kallar åter tillbaka i hennes röda minne den förlust hon lidit. Det kostar henne nya tårar, då hon jämför våra år, då hon säger att vi varit lika stora, haft lika utseende ock lika manér. Likasom Andromaches tilltalar Ascanius i Enciden.

O! mihi sola mei super Astyanactis imago:
 Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat
 Et nunc æquali tecum pubesceret ævo.

Dessa hennes utrop som hon ännu gör med en liflighet, som om dess son dödt i går, hafva ofta rört mig till medömkan. Annars har äfven denna Fru en vana att sörja ock piunka öfver alt, ock hon är hvad Boileau beskriver i l'Art Poetique.

La plaintive Elegie en longs habits de deuil.

Den 29. Onsdag. Jag öfverger alt hopp att nånsin kunna förbättra som jag ville mitt tal på kronPrinsens födelsedag. Förgäfves har jag därmed arbetat denna tiden, jag kan ej få det att bli vackert, ock sänder det aldrig att tryckas. Jag är så ledsen ock förtretad vid att utan framgång arbeta på medelmåttiga versar, att jag öfvergifver för alltid ett så föga gagnande, ett så oangenämt, så mödofullt ock så otacksamt arbete. Jag öfvergifver med förbittring SkaldeGudens välde, då jag märker, att jag aldrig kan blifva hans gunstling.

Apollo, som jag sökt att vinna,
 Din illska mig ej mera bryr;
 Från Pinden ock min SångGudinna
 I denna stund jag evigt flyr.
 Du nyttjar endast din förmåga
 Att sättja hjernan uti tvång,
 Men efter långa tidens plåga,
 Ej gynnar mig en enda gång.

Hvad batar mig ditt välde dyrka,
 Med möda ock en plågsam nit;
 Mitt snille utan drift ock styrka,
 Förtvinas i en fåfång flit.
 Ack när min själ vill tankar leta,
 Som aldrig var för tankar gjord,
 Det är att se en oxe streta,
 För plogen i en torkad jord.

En präst man stundom gifmild finner,
 Ock Lohn en slant åt tiggarn skänkt,
 Men hur för dig mitt offer brinner,

Du evigt mig din rikdom stängt.
Ock när min bön dig äntlig rörde,
När jag en gång feck bli Poet,
Du på en stund mitt nödrop hörde,
Men blott att skaffa mig förtret.

Det var när jag om Phryne qvädde,
Om dansar ock små slika ting,
Men Fan som med i spelet trädde
Mitt blad i staden blåste kring.
Straxt hördes Aristarquer ryta,
Som fingo detta qvåde se,
I doldt förakt sin vänskap byta
Ock redan mig förlorad ge.

Nu har jag med mitt snille stretat,
Att sjunga Prinsens födslodag,
Men huru jag ock har arbetat,
Min dikt är alltid lika svag.
Nej, Muser, jag er afsked gifver,
För sidsta gången eder ser,
Ock denna sidsta vers jag skrifver
Är en förbannelse åt er.

Skall jag med kran ock domkraft söka,
Ur hjernan skrufva fram en rad,
Att Simmings ädla skrifter öka,
Med någon ny Gustaviad.
Nej, förrn jag mig slik möda gifver,
Att sensta åldrars ömkan få,
Med den sextern jag dagligt skrifver,
Vill jag i evig glömska gå.

Om jag på Pindi dynghög träkat
Ock fyllt mitt Snilles låga kall,
Hos Pegasus i krubban måkat
Ock diktat versar i hans stall,
Du Häst! hvars snille jag feck äga,
Du, som jag liknat har i vett,
Kom stalla på en skaldelåga,
Som hvarken ljus ell' värma gett.

Detta är den sannaste ock den förnuftigaste vers till sitt innehåll som jag nånsin har gjort.

Den 30. Torsdag. Jag slöt i dag Spavatten, som föreskrefs mig af Acrell. Sedan jag i så lång tid nyttjat detsamma, hvarken att jag vet för hvad orsak eller med hvad nytta, skall jag nu med mera visshet om framgång använda den tiden som mig återstår till mina nöjen. Endast sysslosatt med det som skall roa mig, skall jag ej en gång tillåta mig att tänka, så framt annars något nöje kan vara utan tankar. Åtminstone skall jag ej tänka på att rimma. Jag har en afsmak därför efter mitt sidsta vederstyggeliga arbete, som kommer mig att rysa vid blotta åsynen af en vers.

Under denna brunstiden har jag haft en omätlig matlust: jag har gått lika hungrig från bordet, som jag satte mig dit; ock har ofta önskat i min snålhets yra att se hela Naturen förvänd till mat ock hela mitt väsen till mage.

Den 31. Fredag. Wellander skref mig till ett klageligt nödrop ock bad om versar att fylla andra Tomen af Vitterhetsnöjena. Han har ej ännu mera än 7 ark, ock i full förtröstan att min skickning skall utgöra det ottonde, har han på slutet af det sidsta arket lämnat en Custod *Tan*: öfvertygad att af mig få *tankar i något ämne*. Min Gud, huru kan man nu vara så enfaldig ock redan utan att veta hvad jag skall sända, eller ens om jag sänder något, begynna ett nytt ark derpå löst med ordet Tankar. Wellander får ej mitt tal, churu han tillskrifvit mig en präktig vers, den jag nu först efter mitt sidsta misslyckade försök finner huru litet jag förtjänar. Jag skall upskrifva denna vers, till en skam för deras malice eller okunnoga smak som så berömma den, hvilken är så litet värd beröm.

Där skaldeädran löper lätt,
Där smaken språk ock tankar renar,
Där snillet all sin eld förenar
Med hjertats ädla tänkesätt.
Hos sådan skald man säkrast söker,
Hvad våra vittra Nöjen öker,
Till Svenska SångGudinnans hopp.
Han fångar hjärtan, då han skrifver,
Hvart uttryck högt ock lifligt blifver;
Min Grefve, skrif, hör aldrig opp.

Alla dessa stora ord skola dock ej åter bedraga mig till att försöka hvad som ej för mig går an. Kännedommen af min egen svaghet har hos mig utträttat hvad Morbror Gustaf förgäfvets tänkte vinna genom sitt knot.

September.

Den 1. Lördag.

Den 2. Söndag. Jag ähörde i dag ett tal, som Monthelius hölt i kyrkan efter slutad predikan att beveka hvar ock en till frikostighet till den Collecten som uphämtades till kyrkobyggnaden. Jag vet mig ej hafva hört något mera rörande ock mera behageligt. Själf vittne till detta tals framgång, såg jag en bonde som förut höll en tvåstyfvers slant i handen efter dess slut gripa i sin säck ock uptaga en hel näfva af penningar. Ett tal som kan röra en bonde att gifva penningar behöfver ej större bevis af sin förträfflighet. Man insamlade 1212 daler, dubbelt mera än sidste gången, då man feck 606.

Vid Säfvestaholm, hvarest jag åt middag, såg jag aldräfst Grefvinnan Ramel. Hon är en liten tjock ock plufsig menniskja, ock då man ville afmåla Bacchus, kunde hon gifva modellet till hans tunna. Hon säges hafva ganska mycket förstånd; i våra tider en onyttig egenskap för den som är skön ock en fåfång ursäkt att ej vara det. Jag spasserade efter måltiden i mänskenet omkring hela kohagen. Aldrig har månan uplyst fagrare näjder än dessa.

Den 3. Måndag.

Den 4. Tisdag.

Den 5. Onsdag. Jag slantade med Bror Göran ock Fiskaren omkring hela Lättern, men si! jag feck intet. Sela.

Den 6. Torsdag. Efter så många fåfänga försök, i hopp att ännu tvinga lyckan, för jag i dag ut att fiska på Bålen, men ej mindre förgäfvets än mitt arbete i går. Ledsen öfver min illa belönte möda, gick jag opp från sjön att förfölja änder ock skräckor, ock sköt en skräck efter mycket långt krypande, innan jag kom i håll. Hon bet sig fast i bottnen ock mitt byte undageck mig. Min olyckliga fiskning, min skutna fogels bortkommande, svårigheten att ro i en sjö, hvarest åran hvart ögnableck fastnade i gräs ock nate, samt den räddhåga jag försporde i en Ekstock, liten som en ask ock öfveralt ru[t]ten, hafva gjort mig så ledsen, att jag knapt ännu är vid godt lynne. Jag svär att aldrig mera komma på denna vederstyggeliga puss, nöjd att en clak anda inrymde sig i hvar en af dess vattendroppar

Den 7. Fredag. Gack! ingjöm din varelse i en evig natt att försvinna uti intets afgrund, du olycksaliga dag, som gifvit mig den bittraste af alla tidningar, på hvilken jag fäddt veta, att Adelsvärd lämnat verlden ock de lefvandes antal. Jag är intagen af förtviflan: min själ som mist bruket af sina tankar öfverger mig att flyga till min väns graf: jag har dödt med honom: mitt hjärta sönderrifves af sina känslor ock mäktar ej uttrycka hvad det känner. Skynda, mörka natt! att i ditt töcken insvepa mig själf ock min förtviflan: tillslut mina ögon från en dag, hvilken är mig förhatelig, sedan han ej mera lyser för Adil.

Den 8. Lördag. Så är då min Adelsvärd död, ock den vän, som jag så dyrt älskat, ej mera målet af min ömhet. Ack! skulle du uphöra att vara det. Nej, hvarken grafven eller förödelsern skola slita dig ur ett hjärta, som dig tillhörde: alt i Naturen skall ännu återkalla dig för mina tankar: ingen dag gå förbi, som ej skall förnya mig ett minne lika så bedröfveligt som kärt. Jag skall föda min sorg med hugkomsten af dina dygder, lika som deras åsyn fordom födt vår vänskap. Ock I oskattbara lämningar af en så kär hand, I ömma bref från en förlorad vän, I skolen blifva i hans ställe. Hans rena, hans vänskapsfulla hjärta lefver ock andas ännu i eder liksom i mitt minne: där återfinner jag honom än sådan som jag honom skådat, så öm, så liflig som jag honom ägt: där ser jag honom ännu svärja mig en evig vänskap, som bordt få blifva så långvarig som han varit ren. Allmakt! det har varit dig lätt att göra mig olyckelig, men jag trotsar din förmåga att kunna ärsätta min förlust.

Den 9. Söndag. Ehuru buden till Säfvestaholm, blef jag hemma att i stillhet begråta min mistning ock geck till Igelbålen, hvar-est en bister näjd, en mörk skog, ett svart vatten af en instängd sjö, kala klippor ock vilda tjärr tjänade att underhålla den mörka förtviflan som fräter mitt hjärta. Jag har tykt i dessa ohyggeliga nästen se skuggan af min vän upstiga ur jorden att nalkas mig ock kalla mig i sina spår. Min vän, min vän, du skall ej vänta mig länge. Mitt väsen, förtärt i sin sorg, suckar efter att få upplösas. Dyrbara vän, jag gaf dig fordom min kärlek; han följer dig i din förvandling, nu kan jag ej ge dig annat än mina tårar: de skola rinna för dig; hvem var mera värdig än du till ett sådant offer. Du hade utgjutit dem lika ömma på min aska, om ödet kallat mig förut. Det har kunnat slita dig ur min åsyn, men ditt minne och min sorg tillhöra mig ännu, ock de skola räcka så länge som min varelse.

Den 10. Måndag. Jag geck på jagt, men känslan af min sorg följde mig ock förstörde mitt nöje. Min oro var drägelig, så länge Adelsvärd ännu lefde, så länge hoppet lyste i min själ, så länge jag tänkte, att Himlen skulle draga medömkan för mig ock röras af mina förböner; nu är hon ombytt i förtviflan, ock min sorg är ett raseri.

Så unnas mig ej mer bland hopp ock fruktan väga,
Den dom är evigt fälld, som all min fasa gjort,
En vän förlorad är, den jag ej skolat äga,
Ell' aldrig mista bordt.

I märken af det qual, som mig så grufligt sårar,
Om till en väntad sorg jag edra floder stämt,
Gån, öpn en edra svall, I mine stängda tårar,
Dem jag så länge dämt.

Gån, vittnen om den sorg, som sluts i själen inne,
Ock aldrig ömmaßt käns, då han fördöljes mäst,
Som lika med mitt lif ock med min Adils minne,
Sin makt i hjertat fäst.

En grym förtviflans natt min själ i dvala tvingar:
Hon alla känslor mist som dig ej bilda af;
Från verld ock nöjen skild, hon bärs på tankans vingar
Allenast till din graf.*

Min vän! ack, gif mig lof att till din skugga nalkas,
Ock strö Cypresser ut omkring din griftestod,
Mitt hjärta öppnar sig ock orons hetta svalkas
I tårars strida flod.

Fast klagan, suckar, sorg, min mistning icke båta,
Är det mitt hjärtas plikt, min känslas ömma röst,
Den sällhet i mitt qual att minnas ock att gråta
Är mer än allas tröst.

Hvi skall jag dra ett lif som blott för sorger andas,
Hvars början alt har mist, hvars framtid ej har hopp:

* Denna strof öfverstruken.

Hvars väsend ock hvars väl i samma stoft förblandas,
Som slukat Adil opp.*

Så länge hoppets dag änn i mitt hjärta rådde,
Jag bördan af mitt lif med tålig tystnad drog.
I Himlens sökta hjälp, den mig hans löften spädde,
Jag tröst mot plågan tog.

Jag usle tänkte då med klagan ock med böner,
Beveka, Himmel, dig, att skänka mig min vän,
Jag ropte om ditt hägn, men i det qual jag rörer
Får jag din makt igen.

Är detta då den Gud, som säges böner gilla
Ock själf den kärlek ge, som han begär af mig?
Nej, usling, vänd igen att fäfanget suckar spilla,
Som höras ej för dig.

Mer säll att vänta straxt den dom, hvarvid du bäfvar,
Sök ej ett svekfullt hopp, som sårar, när det flyr;
Det sken som nattetid för ögat fjärran sväfvar,
Dess svaghet mera bryr.

Du jords ock verldars kung, som våra öden täljer,
Ock är en allmän Far för varelsernas tal,
Du kunde älskad bli: du våra tårar väljer
Ock mättas af vårt qual.

Hvi väpnar du din hand till svaga väsens väda?
En dödlig är ej värd, att han din vrede bär,
Han borde i din nåd, ej i din grymhet skåda,
Att du hans Herre är.

Längt från att i mitt stoft emot din vilja klaga,
Med ett förmätit knot jag klandrar ej din lag;
Men törs ett såradt bröst ej hemligt suckar draga,
Som känner dina slag?

* Denna strof öfverstruken.

Om jag åt Adils vård har mina tårar unnat,
Kan detta svaghetsprof. till vrede reta dig?
En fänge vägras ej, den man hans dom förkunnat.
Den tröst att klaga sig.

Du Minne, lifvets tröst, som vårdar fordna tider
Ock flydda nöjens bild uti ett dyrt förvar,
Gif åter åt en själ, som evig saknad lider,
Hvad hon förlorat har.

Att låta tankan än förflutna nöjen smaka,
Gack ut mot tidens spår att Adil få igän.
En stund, ett ögnableck gif mig ännu tillbaka,
En skugga af min vän.

Tri gånger fyra år ifrån min syn försvunnit,
Min Adil, till den dag då jag feck älska dig,
Ock du tri solhvarf förr i verlden börja hunnit,
Din lefnads korta stig.

De hjärtan som ej tvång ock konstens intryck kände,
En vänskap icke sökt för evigt sammandrog;
Så liflig som de bröst, där hon sin låga tände,
Hon deras oskuld tog.

Med lika lynnens drift, af lika känslor förde,
I själfva våra fel vi fordom följt hvarann;
Min glädje var din fröjd, den sorg mitt hjärta rörde
Ock dina tårar fann.

Ifrån din täcka dikt, min vän, hur' många gånger,
Har du vid Lutan qvädt, de versar jag dig gaf,
Skall samma skaldemö, som delat dina sånger,
Nu gråta på din graf.

Du täcka Gudaflock, I nöjen, lek ock hälsa,
Ock ömma kärlek, du! som om vår ålder rår,
Var ingen då af er som mägtat honom frälsa
I blomman af hans vår?

Om du ej varit född att hedra dina tider,
 En längre ålders rymd dig blifvit vist beskärd;
 Ju större lågas dag den tända facklan sprider,
 Ju förr är hon förtärd.

Hvad båtar dygd ock vett: de ej mot ödet gälla,
 En oskuld tidigt dör ock lasten samlar år.
 Där lians grymma slag den fagra väppling falla,
 Ett gagnlost vide står.

Om från det intets djup, som evigt dig betäcker,
 En öfrig lämning än är frälst vid lifvets flygt,
 Om den förödnings natt ej till din anda räcker,
 Som dig ur dagen rykt.

Om nu din rena själ bland större väsens skara,
 I evighetens sköt sitt ädla ursprung nått:
 Om från den verld du flytt, hvars prydnad du bordt vara,
 Du till en högre gått.

Om än bland Andars tal du någon hugkomst lånat,
 Åt hvad du varit själf, åt hvad du ägde kärt:
 Om minnet af din vän, ej ur din tanka plånadt,
 Är än din ömhet värdt.

Så fäll på denna vård, min Adil, några blickar,
 Där vänskap vid ditt stoft i klagan sänkes ner,
 Tag mot en evig sorg, de suckar jag dig skickar,
 De tårar jag dig ger.

Förgäfves grafvens djup, dig ur min åsyn döljer,
 Din bild dock segerfull jag än i tankan bär.
 Min vänskap hör dig till, han dig i flykten följer,
 Ock öfver ödet är.

Låt mig ifrån den dag, då jag dig sett försvinna,
 Med hundra solhvarf än få öka mina år,
 Låt glömskan öda alt ock åldrens kyla vinna,
 Där känslans värma rår;*

* Denna strof öfverstruken.

Min kärlek dock för dig, af inga åldrar skördad,
 Skall segra i min själ från tid ock glömska fri
 Ock när hon släcknar ut, än lika öm ock vördad,
 Dess sista känsla bli.*

Natur! om förr åt mig du gaf ett lyckligt hjärta,
 Som njutit nöjets väl ock smakat vänskaps lust,
 Gif mig ett annat nu att föda evig smärta
 Ock känna min förlust.

Den 11. Tisdag. Jag for ut i Djupsundet att draga not, ett arbete hvarvid jag förr ej varit närvarande. Ut i tjugu hvarp, hvar af jag rodde ock drog hvar tattannat, fingo vi en stor korg full med aborrar ock smärre fisk. Jag väljer alla tillfällen att förskingra min sorg ock min bedröfvel[se], men jag söker förgäfvades de nöjen som förr roat mig. Oron, endast döfvad, vaknar mera liflig, ock dess mörker blir så mycket mera svart, när en flyktig dag af nöje blandas däruti, likasom ett bistert äskemåln tyckes öka sina dunkla skuggor i samma mån som solen från en annan sida af Himlen lyser därpå.

Den 12. Onsdag. Jag har genomläst de versar, dem jag skref i förgår ock de tre föregående dagar, ock gråtit vid dem. Det är ej deras fullkomlighet som göra dem så rörande, det är blott ämnet som de innehålla, hvilket ger dem ett så högt ock kärt värde för mig. Snillet ock Skaldekonsten skulle uttrycka sig med mera högd ock styrka; dessa versar äro endast okonstlade suckar af ett hjerta upfyllt af sin sorg, som uttryckt hvad det röner, ock hvars liflighet att känna, ärsätter för detta qvåde hvad som i styrka felas detsamma.

Den 13. Torsdag. Morbror Gustaf for i dag till Stockholm, ock jag följde honom till häst till Bottens gästgifvaregård. Under vägen talte vi om hans tillämnade Poëme *Tåget öfver Bält*. ett arbete, hvars ännu strödda stycken låfva den vackraste sammanställning, så framt fliten hos Auctoren liknar hans snille. Han hade först tänkt att uti fru Nordenflykts värk omändra hennes äfven så kallade Poeme, men nu änteligen tagit det beslut att skriva en själf ock göra hennes arbete allmänt med hennes egne förbättrade afskrifter. Ehuru trött efter 5 mils ritt, har jag dock skrivit detta i afton.

* Denna strof öfverstruken.

Den 14. Fredag. Jag feck ett bref från Bergklint uppfyllt med beröm öfver ett bref som jag honom tillskrifvit. Om eftermiddagen geck jag på jagt med Mag: Dubb ock Bergström. Ut i Viren sägo vi en myckenhet skräckor, dem vi ej kunde åtkomma. Vi fingo ej opp någon hare. Våra hundar äro dålige: jägarne äro ej bättre och tel maitre, tel valet. Vi lågo denna natt i Vad.

Den 15. Lördag. Jag feck ej säfva ett ögnableck i denna fördömda natten. Än knarrade ett fönster. Än gnisslade en osmord dörr som vädret rörde. Än gläfsade en bandhund, än skakade våra egna hundar sina kedjor likasom fångar ock arrestanter. Vi fingo intet hela dagen utom det nöjet att blifva genomblötte af ett outhörligt rägn ock funno till slut inga änder uti Vadsjön på andra sidan om Viren.

Den 16. Söndag. Blef utmärkt af Magister Hambn med en två timmars lång predikan.

Den 17. Måndag. Till min Fars födelsedags firande i morgon har jag arbetat hela denna dagen att skaffa granris ock spjälvärk till en byggnad, som i natt skall upföras.

Jag har ej kunnat förmå Mag: Dubb att arbeta med mig, emedan utkastet till byggnaden ej var af honom själf. Så högt går hans kärlek till sina egna påfund. Det är att önska för hvar egenkär att ej vara den enda af sitt tycke.

Den 18. Tisdag. Oagtadt ett rägn som varade hela natten, blef min byggnad dock färdig tills i dag bittida k. 6 ock bestod i en rund kupa af granris som stod på 8 löfvade pelare i form af ett Tempel, hvilka utgjorde en ottkantig figur. Innanför var på tre motsvarande sidor en torfbänk, hvilken lämnade de två öfrige sidor öpne till genomgång. Rundt omkring var i jorden nedsatt en tri-dubbel allée af granar ock unga löfträd. Mitt arbete, hvartill jag nyttjade 6 dagsvärkare, blef vackrare än jag själf hade tänkt ock Grefvarne Bonde, Monthelius ock Cousin Gyldenstolpe gillade henne med mycket beröm. Om qvällen brann min fars namn ofvan på domen i en ottkantig ock oljad papperslåda som viste namnet på alla sina sidor, ock inuti Domen uphängdes en grantopp med ljus på hvar qvistända. Min byggnad var ungefär 7 alnar hög ock hade kostat mycket arbete, hvarför jag nog belöntes af det välbehag, hvarmed min far uptog min omsorg. Folket feck dansa om natten. Jag dansar äfven med ock vakar åter 24 timmar.

Den 19. Onsdag. Jag har dansat i natt på ett sätt att bringa min hälsa på prof. Om jag ofta så svänger mig, kan jag lätt svänga

mig i grafven. Det vore ett tåkt loford, om man ägde att säga om mig. Här hvilat den store Rikscantslerens ättling, som stupade i ett bondgille vid en höglorf.

Om eftermiddagen red jag till Doctor Monthelius, som söng och spelade hela eftermiddagen. Han är en söt musicus och i den himmelska orkestern värdig att en gång få den första Violen. Om jag ej bedrager mig om honom, så tror jag oagtadt all hans nuvarande vänlighet, att hans prästelige höghet dock omsidor lär tilltaga i samma mån som hans mage. Under det jag red tillbaka, stupade min gamla Rossinante i ett dike, men utan att Riddaren led någon skada.

En mask kröp i dag in i min hals genom en galen väg, ty han bet sig in i huden under min halsduk. Knappt kunde jag slita bort den eftersta hälften. Den andra är kvar och gör rätt ondt. O Du hårda förgångelse, låt maskarne åtminstone ej äta mig i förtid.

Den 20. Torsdag. Efter två natters vakande såf jag till $\frac{1}{2}$ 12. Sedan stöpte jag hagel och gjorde intet. Min Gud, denna sommar är behaglig. Jag är undan min Informators färla och gramaticans hot och har endast min egen vilja att följa Skyndom oss att åtnjuta denna tiden. Jag känner på mig själf, att jag aldrig mera återfår så nöjda dagar. De äro altför glada för att kunna räcka länge och för att kunna återkomma.

Den 21. Fredag. Jag feck från Morbror Gustaf det bref, som af alla dem jag fådt gjordt mig det mästa bekymmer. Dess innehåll var, att Gref Barck, Svenska Ministern i Wien, i anseende till Hans CommissionsSecreterares sjuklighet begärt en yngling till hjälp vid arbetet, åt hvilken han består 100 Riksdaler i Respenningar, lika mycket i årlig lön samt rum, mat och uppässning i sitt hus. Gref Ekeblad vill taga mig härtill och min Morbror vill veta mina tankar. Jag äger inga och de jag äger bestridas af andra. Nyss för än jag skrifver mitt svar, vet jag ej huru svaret skall blifva. På ena sidan ser jag, att jag genom Herr Rööks afgång kunde härigenom blifva CommissionsSecreter och få emedlertid undervisas af den skickligaste Minister Sverge nu äger. På den andra åter är det som mig består så otillräckligt, att jag ej ens tror mig därmed kunna komma till Wien, i synnerhet med en dräng, som jag ej kan umbära. Det är då ingen annan utväg kvar för mig, än att mine föräldrar skola tillsätta det lilla de än äga, som sedan Bror Axels Accord till Fendrik vid Gardet ej öfverstiger 3000 plåtar. De skola således upoffra alt för en enda, och 2 ännu små bröder för min skull

mista den yttersta lämning, som varit spard för deras nytta. Huru tung blefve mig ej då början af min lycka, om hon skulle köpas med deras ock mina föräldrars så känbara obeqvämlighet. Jag ger aldeles intet råd häruti ock min Far skall få besluta mitt tillkommande öde. Han har i dag styrkt mig att mottaga tillbudet, ock så väl han som min Mor sagt sig ej känna svårighet af någon omkostnad som kunde lända till mitt bästa. Jag är ej mindre rörd öfver deras godhet än öfver de hårda omständigheter, som sätta ömma hjärtan på så svåra prof. De tyckas härvid förglömma sig själfva att blott sörja för mig ock utgifva 1000 plåtar af sitt lilla med samma lätthet som om de ägde millioner. Hvad vördnad, hvad ärkänsla, hvad ömhet kan någonsin svara deremot? I morgon får jag tala än mera härom med dem båda. Jag svär att heldre än att förstöra helt och hållet mina föräldrars villkor, skall jag hyra mig in i ett torp. Nog finnes i världen någon fläck där jag kan föda mig, utan att blifva till last och skada för dem som gifvit mig lifvet.

En blind kom i dag ock spelte på Lyra, följd af en ung gosse, hvars like i röst jag knapt hört och som skulle pryda alla världens Operor. Det är skada, att en sådan ovanligt vacker röst ej kan här bli använd vid ett nationen hedrande eget skådespel. Naturen har gifvit Sverge så många lycklige snillen som åt andra folk, ock om utländningarne kunna upvisa hvad vi ej synas äga, är det allenast därför att de veta uppsöka ock vårda de Natursgåfvor dem vi lämna åt förgätenhet och mörker.

Den 22. Lördag. Iactata est alea, ock jag har idag på mina föräldrars befallning skrivit till Gref Ekeblad ock emottagit hans tillbud.

Jag ser väl ingen utväg för mig vid alla mina behof till en så vidlyftig resa ock till min varelse i Wien; men det är nu gjordt, ödet må sörja för det öfriga. Född att bero af lyckans vilja, bör jag gå att söka henne ock, quo Deus, et quo dura vocat Fortuna sequamur. Jag skref för Bror Axel på min fars vägnar ett bref till Gref Fersen, sedan min bror nu blifvit Fendrik vid Gardet. Himmel! är det nu tid för mig att recommendera andra, då jag själf behöfver allas recommendation.

Den 23. Söndag. Farväl Vingåkers kyrka, som jag i dag sedt sista gången, ock ni vackra bondflickor, som jag tyvärr ofta nog betraktat med mera upmärksamhet än själfva den qvicka Monthelii predikningar. Jag lämnar er ej gärna, ty jag tror mig finna få ställen, där så många skönheter komma tillsammans. Jag har tagit af

sked på Kesätter. Alla skatta mig lycklig att komma till en så stor minister som Gref Barck, men ingen påminner sig, att man i världen ej endast lefver med insigter.

Den 24. Måndag. Jag var på jagt med M. Dubb ock Bergström ock sköt bom på en räf vid Morja.

Den 25. Tisdag.

Den 26. Onsdag. Jag sköt två änder i Igelbålen i sällskap med Herr Dubb och Bror Göran.

Den 27. Torsdag. Ut i ett bref från min Morbror har jag fådt påminnelser att skynda opp till Stockholm, men tillika den under rättelsen, att jag under 180 Ducater ej kan lefva i Wien, en omständighet som kanske torde sätta hela min resa tillbaka, emedan denna summa årligen använd på mig skulle alldeles förstöra mina föräldrar ock sätta dem utom allt stånd att på något sätt hjälpa mina bröder.

Det berättas, att pästen yppats på Gottland. Denna sjukdom är en följd af Turkiska kriget ock har blifvit hitförd af de gående och kommande Ryska troppar.

Det är ej nog, att de så kallade jordens Gudar med eld ock svärd utöda människjoslägtet: de skola äfven insläpa smittor, som föröda dem som undsluppit krigets fasa. Om pästen redan är på Gottland, så är väl vårt öde tämmeligen vist i Sverge. Detta gör mig dock för mig själf föga oro. Ehuru jag är ung ock har skäl att älska lifvet, frugtar jag dock ej att dö. Jag tror äfven, att detta ögnableck är lättast i min ålder, ock ville veta en orsak till den sanna anmärkning, att de som i blomman af sina år sluta sina dagar dö med den minsta saknad, när de flästa gamla älska ett lif, hvars förlängande de borde oftast anse för den största af plågor.

Den 29. Lördag. Jag var ännu vid Kesätter att af Riks Rådet Barck begära ett bref för mig till hans bror i Wien.

Ehuru buden på ett bondbrollöpp i Snåra, tordes jag ej fara dit, emedan jag viste, att jag ej under 5 plåtar kunde komma därifrån. Jag sköt i stället nötskrikor i Sundängen.

Den 30. Söndag.

October.

Resjournal från Stockholm till Wien

År 1770.

October.

Den 24. Onsdag. Efter slutet af plågsamma afskedstaganden från slägt och vänner, feck jag i förmiddagen den nåden att upvagta Deras Majestäter. Konungen frågade mig i nåder, Schall tu man fare till Tittschland, ock Drottningen befalte mig öfverlämna ett bref från Henne till Prins Carl, ifall jag möter Honom under vägen.

Morbror Gustaf har vid sitt afsked förnyat mig sina hitintills alltid fåfånga förmaningar att ej skrifva versar. Det är sista gången jag hör dessa ledsamma sedoreglor, ock har i detta mål lyckligt öfverstått min tionde ock sista förföljelse. Jag har lämnat Min Morbror med alla rörelser af sorg ock ärkänsla. Jag har lämnat honom qvar ett hjärta, som han vunnit genom sina välgärningar. Änteligen reste jag från Stockholm klockan 7 i afton. Allmakt som bjuder mig att kanske evigt flykta från alt hvad jag ägde kärt, vaka öfver de vänners öden som jag lämnat, ock låt förlusten af mig blifva den största af alla deras olyckor.

Jag ligger i Fittja i natt ock har sändt ett bud till Bergklint att bedja honom från Sturehof komma att emottaga mitt sista farväl ock mina första tårar.

Den 25. Torsdag. Han kom ock vi hafva varit denna Natt tillhopa. Jag har gifvit honom en vers, som jag i går aftons skref på Fittja, ett afsked till min sörjda vän.

Jag vill ej här afmåla hvad jag rönt vid vårt farväl. Jag tarfvar ej här förvara en påminnelse af, huru jag ömmat min förlust, och lär aldrig glömma en känsla lika långvarig med mitt lif.

Ack, lycklig den som aldrig känner
Den drift som ömma hjärtan rör,
Han slipper att begråta vänner
Ock sörja hvad ej mistas bör.

Den 26. Fredag. Sedan jag rest hela dagen, anlände jag änteligen till Skenäs, hvarest alla emottogo mig med en tyst bedröfvelse. Jag usle! för tårar med mig, hvart jag kommer och smittar alla med den oro, som härskar i min egen själ. Olik de förra tider, då min ankomst upvägte en allmän glädje, ansågs densamma nu

som förebudet till en lång skillnad. Min Mor, Min Far, Min Mor-mor ock Mina bröder trodde sig omfamna mig för sista gången, et vix præ fletu usurpata consalutatio.

Den 27. Lördag. Jag äger nu en tid bland mina föräldrar ett nöje, som jag snart skall dyrt betala: jag njuter en fågnad, som skall följas af många tårar. När en lycklig bonde aldrig nödgas öfvergifva sina föräldrar: när han får med dem bebo samma hydda ock vårda deras sena dagar, bjuder jag att fly alt hvad jag har älskat, att upoffra Naturens käraste plikter till vinnande af plågor och besvär och underkasta mitt hjärta den vissaste förlust, till beredandet af en osäker lycka, hvilken jag torde hända kan vinna; men som dock aldrig lär fågna mig eller ärsätta mig mistningen af min stillhets tider.

Jag har i dag gådt omkring Sättran och Sundängen. Jag är skyldig ett farväl åt dessa nejder, där jag ägt så många roliga stunder, åt de nejder där jag följt och älskat Themir. Alt målar här en dyrbar tid tillbaka. Mitt usla hjärta var tidigt öppnadt för Nöjet: det ägde en aning att ej få njuta det länge. På detta ställe följde jag min Herdinna, på ett annat mins jag, huru jag satt hos henne, på det tredje ser mitt öga en mörk lund, gjömslet för mina nöjen ock kärlekens fordna Tempel. Mina ögon fyllas vid dessa bilder af tårar ock de gjutas af förtviflan på samma ställe, där jag fordom tömt dem af vällust.

Den 28. Söndag. Jag tog afsked på Forsby. Jag förnöt ledsamma dagar, man gråter hvart jag kommer.

Ifrån Morbror Gustaf feck jag äfven ett bref uppfyllt med de lifligaste försäkringar om hans vänskap och saknad. Huru ljufligt är det icke, då man är afskild från alla sina, att åtminstone se sig qvar i deras hjärtan och lefva i deras minnen älskad och begråten. Det är den enda sorg som [man] med en art af fågnad ser hos sina vänner.

Den 29. Måndag. Innan mina föräldrar voro vakna, förnyade jag åter min väg omkring de två ängarna, hvarest jag aldrig utan rörelse kan komma.

Hoc nemus hunc, inquit, frondoso vertice collem Quis Deus incertum est, Deus habitat.

Det är för sista gången jag ser dem. O Min Themir, du, som jag i dessa sista ögnableck ej kan omfamna, lef lycklig. Ödet spare för ditt lefnadslopp alla de tårar, hvartill mitt är ämnadt. Ack, om mina suckar kunde nalkas dig ock säga min sorg ock min låga, eller ock kärleken i någon dröm måla mig ännu för din åsyn.

Jag har under mina sluteliga spatseringar i denna trakt gjort en hop versar, ett *Afsked från Hembygden*. De äro utan värde för alla andra än för mig. De äro endast frukten af min bedröfvelse, de äro ej snillets foster, men endast ingifne af hjärtat, sorgen ock ensligheten. De förtjäna ej den mödan att här afskrifvas, ej eller behöfver jag förvara matta uttryck af de känslor, som äro evigt beseglade i mitt hjärta.

Den 30. Tisdag. Jag skulle hafva rest i dag, men uppehålles af min vagns lagning. Räcken länge I lyckliga hinder, som dröjen min afresa ifrån denna ort. Jag ser förut ett fasligt ögnableck. Min Mor är oändeligen rörd och gråter beständigt. Hon tror fåfängt, att min resa kan lända mig till nytta. Usla förnuft! hvad äro alla dina lärdomar mot känslan och hjärtat, Min gamle Far visar lika saknad. Han har lämnat den åldren, då man kan finna tårar, men ömhet följer alla skiften af vårt lif. Jag går emellan suckar ock tårar ock känner min oro dubbelt uplifvas igenom den jag märker hos alla andra.

Den 31. Onsdag. Du nalkas alt mer ock mer, fruktade dag, som skall skilja mig — ifrån föräldrar, vänner, kärlek och fädernesland. Ock det skulle ej vara mig tillåtit att vara rörd? Det skulle heta en svaghet att ömma vid ett slikt ögnableck. Nej, om det är en dygd att kunna härda sin själ emot Naturen, så kan dock jag aldrig uppfylla en så sträng skyldighet. Jag öfverlämnar mitt hjärta åt dess känslor: de hafva aldrig förledt mig ännu. Den är ej värd vänner ock välgörare, som ej lärt att dem sörja.

November.

Den 1. Torsdag. Han har varit, denna dagen. I dag har jag lämnat alt hvad jag ägde i världen kärast. Jag kan ej utsäga hvad det var, då jag tog afsked af min gamla Mormor: af henne som vårdat mig ifrån min spädate barndom: då jag säkert för sista gången såg henne: då hon själf sade mig det: då hon gaf mig sina sista välsignelser... Supremumq. vale!!

Dessa grufveliga stunder af afskedet, värre än själfva frånvarelsen, hafva sönderslitit mitt hjärta helt och hållet. Omgifven af föräldrars, bröders tårar, som greto mig lika som om jag gått till ett offer: förskräkt af allas sorg omkring mig, blef jag så godt som förhärdad genom häftigheten af mina känslor ock kunde ej gråta på det ögnablecket i mitt lif, som äskade de mästa tårar. Ack, om

jag varit så lycklig att kunna uttömma dem till ett vittne för mina älskade föräldrar om min kärlek, min ärkänsla ock min förtviflan.

Store Gud! om du ej föraktar de dödeligas suckar: om våra böner kunna röra din allmakt, så beskydda de oskattbara föräldrar, de vänner som jag öfvergifvit. Du har befallt mig att under nya Himlar gå att försöka nya öden: du har budit mig att lämna deras åsyn, åt hvilka jag lämnat mitt hjärta. Jag går att undergifven uppfylla det öde du för mig utstakat ock skattar mig nöjd, om du täcks vårda dem jag älskar. Mitt sinne, öfvergifvit af dig, önskar intet. Jag äger mitt väl uti deras: jag är lycklig, om du hägnar dem.

Jag är i stillhet. Natten uphåller min flygt. Ett nöje är mig öfrigt i qväll, ty bror Göran ock magister Hambn hafva följt mig till Marsiö ock tillbringa med mig den sista natt kan hända, som jag i min födslobygd skall skåda.

Den 2. Fredag. Jag lämnade dem, ej utan nya plågor. Hvad kära hälsningar hafva de ej fått att föra tillbaka.

Den öfriga delen af dagen reste jag, men tog ej min väg genom Norrköping, ehuru det kunnat vara någon genväg. Adelsvärd lefver ej mera där. Han är evigt förlorad för mig, likasom jag för de mina.

I mina stängda tårar, som jag nyss i mitt sista farväl ej mågtade utgjuta för mina föräldrar, ock åt minnet af mina förra år, öppnen nu edra floder, rinnen i den ödsliga stillhet jag mig i qväll befinner. I utgjören min tröst, min hugsvalelse ock min ära; ty jag helgar eder åt ömheten, åt ärkänslan, åt fäderneslandet, åt vänskapen ock åt Themir.

Den 3. Lördag. Jag ligger i natt i Dala i Östergjötland. Trött och ledsen söker jag en hvila, som jag nogsammt vet, att jag ej finner.

Sökom dock att vinna styrka emot min ängslan och lärom att med tålighet lyda nödvändighetens lag. Det är sant, Jag skiljes ifrån alt hvad jag älskar; men hvi skall jag själf plåga mig med den bedröfveliga tanka, att det är för alltid. Njutom hoppet, så länge möjligt är, det är en förnuftig människjas pligt. Förvarom alltid ett dyrt ock kärt minne af hvad jag lämnat, men till min tröst, till mitt hopp och ej till min plåga. Förgätom aldrig, ehuru högt mitt öde kunde föra mig, att om jag ägt ett val, så hade jag brukat den jord på hvilken jag föddes; men sedan jag är kallad till en annan lefnad, så må Jag omsidor känna den pligt att finna mig i mina omständigheter ock den ädla föresats att göra mig nyttig för

mitt fädernesland. Jag hade aldrig velat begära någon lycka; men nu då min kallelse är att söka henne, så bör jag arbeta att blifva henne värdig med lika liflig åtrå, som jag eljest hade önskat att ej behöfva löpa efter dess skugga. Ömhet, kärlek, ärkänsla, blifven alltid helgade i min själ, men kasten ej med sorgeliga föreställningar ett måln öfver mina dagar: råden hos mig med en ljuflig åminnelse, men ej som förföljare ock plågoandar. Men om mitt hjärta, altför ömt, gör någon gång upror emot det tvång jag sträfvar att lägga på dess känslor, om det å nyo uplifvar tankar som gjöra min sorg och min fägnad, så skall detta blad åtminstone, ej mera bära vittne af dess svaghet. Jag skall innesluta min saknad i tystheten och dessa rader, då de kan hända läsas af en enda vän, skola ej genom målningen af min bedröfvelse ännu mera reta den sorg, som jag vet att min bortgång honom förordsakat.

Den 4 Söndag. I dag har jag lämnat Östergjötland. Den del däraf, genom hvilken jag kommit, är ganska fruktbar ock tyckes böra kunna föda ännu långt mera invånare. På alla ombyten har jag fåfängt frågat efter RiksRådet Gref Liewen, med hvilken jag skulle fara öfver ifrån Stralsund, man visste ingenstädes af honom. I dessa gästgifvargårdar finnes hvarken dagböcker eller mat, ock Landshöfding Strömfelts omsorg har så uppehållit sig ute på vägen, att ingen del däraf fått intränga inom husen.

Ämnad att bli Minister har jag i dag aflagt mitt första slughetsprof. Jag råkade i sällskap med en Cornett Kock, som genast anföll mig med frågor om nyheter från Stockholm. Jag hade ej svårt att utleta hans tänkesätt. Han hade haft den höga äran att följa med Högvälborne Herr Generalen Rudbeck öfver till Stralsund. Hvem kunde därefter bedraga sig ock ej finna, att den måste nödvändigt vara en mössa, som kan hålla Rudbeckens sällskap för en ära.

Jag låtsade vara af samma ull och vant hans förtroende på ett sätt, att han utgjöt sitt hjärta med en oförsigtighet som kunnat blifva honom farlig, om det skedt för någon annan. Konung, Drottning, Prinsar, RiksRåder och alla de förnämsta voro föremålen af hans Critik. För General Horn hade han mycken aktning, men beklagade endast för öfrigt, att han var så stark Fransos. Jag känner, rätt väl denne Herre, svarade jag, men viste ej, att detta var hans fel.

Min fromma förtrogna blef intagen af högaktning för mig. För tjust, som han sade, att uti en så förderfvad tid och bland så mycket folk af bortskämdt tänkesätt finna en ung herre af så ädla me-

ningar, hvilken en gång därmed skulle bidraga att lösa sitt arma fädernesland ifrån ett skadeligt ok, hvarunder det nu suckade, hade han ingen hemlighet för mig öfrig. Ack, min Morbror skall få hugnad af mig. Jag kan förstålla mig, jag kan ljuga med ordning och sammanhang, ock känner mig född att blifva en af de personer, dem Bayle kallar une personne autorisée par une puissance pour aller mentir devant une autre.

Klockan 4 i eftermiddag kom jag till mina gamla Fastrar här på Restad i Småland. I en glad förundran att se en så nära och oväntad släkting, funno de genast hela ätten målad i mig. Det gifs ingen lefvande af vår släkt, intet gammalt Contrefej, hvaraf jag ej har tycke. Deras första fråga var, huru bror Göran mädde, och jag, som ej kom ibåg någon annan Göran än min bror och ej eftertänkte, att de mente min Far, svarade enfaldigt, att han blef i ffol inskrifven vid Östgjötha Cavalleri.

Mina stackars fastrar äro i de svagaste villkor. De äga knapast det nödvändigaste, ock denna gård på hvilken de bo är sålld på lifstid åt Landshöfding Silfverhjelm, hvilken gör dem tusen Chikaner. Välsignadt vare minnet af den stora Rikshushållaren Carl den XI:te, som tog 5 Säterier från min farfar. Gud låte ej honom på yttersta dagen upstå bland de andra saliga, ty då ger han oss blaggarn i stället för de sidhvita silkeskläder vi skola få ock enruskor i stället för de utlofvade Palmqvistar. Han kommer Gud själf att tänka på besparing.

Min ogifta Faster är ofärdig af ett fall, som hon gjort och kan ej gå, men röjer ännu vid 83 år märken af sin förra skönhet. Min andra faster äter, ehuru endast ett år yngre, går ännu uppe. Ehuru gammal Hon är, ser hon om sitt lilla hushåll och bär med all styrka sina år och sina nyckelknippor.

Jag skref ett bref till min Mor, en skyldighet som jag ej borde dröja att uppfylla. Måtte detta bref, då det förvissar Henne om min välmåga, tjäna att lindra den oro, hon äger öfver min bortgång.

Den 5. Måndag. Jag har ej kunnat vägra att skänka denna dagen åt mina fastrar. Jag skref för Fröken ett bref till RiksRådet Scheffer att bedja honom utvärka för henne ett litet understöd i Hennes omständigheter, i synnerhet i fall Grefvinnan skulle dö, på hvilkens lifstid gården är sålld. Hon har känt RiksRådet Scheffer ifrån hans barndom ock är nog okunnig om de storas tänkesätt för att tro, att han ännu mins en gammal ungdoms vänskap.

Likaledes skref jag ett annat bref till Biskop Filenius, hvaruti jag på båda mina fastrars vägnar bad honom befalla Kyrkoherden i denna Socknen att ej neka dem understundom huspredikningar, då Deras höga ålder ock sjukdom sätta dem ögonskenligen ur stånd att komma i kyrkan. Denna Kyrkoherde, Mag. Cadovius, är den sämsta ock mäst illagjörande menniskja i Naturen. Det är alt nog att säga, att han är Präst.

Den 6. Tisdag. Jag for ifrån Restad, ej mindre rörd af mina fastrars ömma välvilja för mig, än af deras svåra villkor. Deras omständigheter kunna lätt blifva ännu värre genom Landshöfding Silfverhjelm's hårdhet, hvilken, sedan han nu köpt den lilla gården, sagt sig vid Grefvinnans död skola genast vråka den andra kärngen på gatan eller kasta henne in i något fattighus. Af en man af stånd och seder, hade jag ej väntat slika grofheter emot personer dem olyckan förtrycker. Jag låfvar honom här ock svär heligt att ej glömma denna hårdhet, och om jag nånsin blir i stånd att visa min förbittring däröfver, skall antingen han själf eller hans barn i mig igänfinna det hat ock den förföljelse, som han nu utöfvar emot de mina.

Af mina Fastrar har jag fått till skänks ett antal Contrefej af mina gamla förfäder. Det var det enda de kunde gifva, då deras godhet och välvilja velat gärna gifva mig alt, men också den skänk, på hvilken jag billigt bör sätta det mästa värde.

I Eksjö råkade jag Lieutenant Stålhammar, som gjorde mig tusen frågor om Stockholm, ock föll in i sitt vanliga Partiraseri, då han såg sig återfå en gammal bekant, för hvilken han med säkerhet kunde utgjuta sitt hjärta.

Jag gjorde i Broarps gästgifvaregård bekantskap med Håfjunkaren Tigerskjöld. Jag for med honom till hans gård Åsbyholm ock ligger i natt i samma säng, hvaruti Dalin dog, då han blef förgifven af sin bror. Om hans Skaldeanda ännu vistas omkring det läger, hvaruti den döda fordom tillbrakte mästa delen af sin lifstid, så önskar jag, att hon i natt måtte inlifva sig i mitt hufvud.

Den 7. Onsdag.

Den 8. Torsdag. Jag reste i dag från Åsbyholm, hvarest jag varit med nöje i 2 dagar, ock genomvandrar ett land hvars ohygglighet ej kan beskrifvas. Denna delen af Småland tyckes liksom vara en annan världsdel, ock jag känner här ej mera igän det Sverge som i Södermanlands näjder äger fågringen af ett Eden. Så långt ögat mägtar hinna, röjer det ej annat än svarta skogar, kala klip-

por ock stenras, som tränga opp i skyn utur båttnen af vidsträckta tjärr. Vägen hvilat många mil bortåt på pålar, öfver båttlösa mässar. De usla hjordar, som i dessa öknar söka en föda, den jorden vägrar att frambära, äga märken af den magerhet och det älande som råder här öfveralt. Folket själf liknar det usla land det bebör, ock är lika trögt som den jord det förgäfves brukar. Om den meningen är sann, att Sverge fordom stått under vatten, så är denna del af Småland säkert den ort, som senast kommit i dagen. Dess omäteliga moras och vattengölar framte ännu märken af en allmän öfversvämning.

Den 9. Fredag. Jag ville hålla en dagbok öfver min resa, men inga ämnen förete sig därtill. Jag ser intet nytt: intet som är värdt att upptecknas. Mitt öga finner med häpnad ej annat än tjärr, afbrända skogar, sand ock kala bärgsskrefvor. Det är en bedröflig åsyn. När skall jag en gång få se mitt fädernesland upodladt ock de onyttiga hedar, som skrämman med deras ödslighet, draga en rik skörd, i stället för de tistlar och den svarta mässe, hvarmed de höljas. Jag ville se de tomma öknar jag genomfar, uplifvade af en talrik skara af lyckliga invånare, ock ej nog att konsten hant omsider tvinga en hård Natur att föda dem, ville jag se dem ledas af välmågan och öfverflödet till dansar och nöjen, och dessa usla mässar, förvandlade i frodiga ängar, höljas af feta hjordar och gifva genljud af glada Herdalekar.

Jag tror mig uti detta ej önska något omöjligt. Alla dessa sumpar, tyckes mig, kunde afledas ock ombytas till en bärande mark. Men den ringa folkmängd vi äga i Sverge gör att föga stora arbeten kunna företagas ock vår olyckliga oenighet förhindrar äfven det lilla öfriga, som vi kunde uträtta.

Det var i en af dessa skogar, som jag såg den vackraste yngling jag tror nånsin i världen varit. Han var på jagt och hans skogsdräkt och hans bössa som hängde honom öfver bröstet gjorde honom än skönare. Han var sådan som man målar Apollo, då han förföljde Daphne, som Narcissus, då han gret vid källan, som Adonis, då Venus för honom öfvergaf Gnido och Amathonte. Det vore farligt för en ung Nymph att möta en sådan jägare. Jag har så länge uppehållit mig vid beskrifningen af denna gässe, emedan jag aldrig sett ock knapt lär komma att se något, som kan jämföras med dess fågring.

Den 10. Lördag. Jag kom till Christianstad. Efter så många usla städer jag genomfarit ser jag änteligen en, som är någorlunda

hyggelig. Jag skall vänta här att öfverlämna Drottningens bref åt Prins Carl, som kommer härigenom.

Den 11. Söndag. Det var mig omöjligt att få såfva för råttor, som betos ock krigade hela natten. Min vän borde ej emottaga andra gäster än kattor. Jag gjorde en visite hos Commendanten Gierta ock feck höra, att RiksRådet Liewen är redan borta.

Den 12. Måndag. I natt har jag bodt bättre, sedan jag hunnit i går uppsöka en ung köpmans Enka, som gaf mig ett rum i sitt hus, men hon är så ful, att jag ej kan lyckönska mig öfver detta fynd.

Den gamla Landshöfdingen Lingen har undfått mitt besök, och det första han sade mig var, att han ej kunde bjuda mig till måltid, därför att Prins Carl kommer i Öfvermorgon.

Han ursäktade sig, att hans döttrar ej hade tid att kläda sig ock att de i denna brådska endast åto en vattsoppa, på hvilken han ej kunde bjuda mig. Det hade annars varit honom en ära, och han lät ingen resande vid andra tillfällen gå bort utan att hafva gifvit honom en måltid. Stor sak, han må behålla sin vattsoppa, och sina döttrar. Jag är ej nyfiken att smaka den förra ock ej att se de senare. För öfrigt är han så lik sin Son i dumhet ock i ansigte, som två droppar vattsoppa. Du Allmakt! som så underligt utdelar dina gåfvor, fans då, när du beslöt att göra den första Lingen, ej annat att ge åt alla dess efterkommande, än enfaldighet och långa näsor.

Han talte mycket om sin skickeliga son ock skröt sedan med de goda vägar som äro i hans län, hvaraf han dock har ingen heder. Jorden är här fast, och det fordrades en särskildt Landshöfding att göra dem elaka, ty de äro goda af sig själfva.

Uti den kammaren där jag bor, roar det mig att se Jungfru Maria i Robe de Cour, Moses med 2 riktiga horn, ock Joseph med hjälm och harnesk.

Den 13. Tisdag. Jag gjorde bekantskap med några officerare af Garnizonen, som följde mig att bese fästningen. Man äger ifrån dess vallar den aldravackraste utsigt. Grafvarna äro ganska djupa ock breda. Ofvan på bastionerna äro gångar af Castanieträd, som ännu äro gröna, och gifva en behaglig spatserväg. Om man frågar mig, huru denna fästning ser ut, så kan jag svara: rätt väl; om man frågar mig hvad han tjänar till, så lär hvarken jag eller någon annan äga något att svara. Fästningsvärket är ej ännu färdigt ehuru längesedan begynt, därigenom att arbetet sedan 1765

afstadnat. Man fant då, att alla våra gränsor kunde ej lämnas nog öppna för våra kära grannar Dannmak och Ryssland. Förut kunde Riket ej bestå utan denna fästningen, då dömdes han onyttig. Vårt Svenska lynne röjs i allt, det är att önska ock ledsna, att hastigt uptändas ock straxt kallna, att begynna och aldrig fullända, att bygga och rifva ner.

Lingen är utom sig med anstalter för Prinsens ankomst, hvilken han säger skall bli präktig, churu man ännu i qväll ej ser något det minsta af all den härlighet, som skall uppenbaras i morgon. Han har sprungit gatorna opp och ner i dag, liksom han varit förföljd af Creditorer, ock tror jag, att han i dag ej en gång själf haft tid att läska sig i sin vattsoppa, äfvensom jag på andra sidan tycker mig se hans döttrar sysslosatta att antingen stoppa en hvit silkesstrumpa, damma af en ärfvad robe, eller tvätta opp en äldrig blonde, som i qväll skall passas på en mössstock ock i morgon skina på deras egna hufvuden.

Den 14. Onsdag. Änteligen kom Prinsen. Den Gudaprakt som skulle ske bestod i en liten dankillumination ock 16 Canon-skott, hvaraf man hörde ingenting, emedan styckena ej lågo på Lavetter. Landshöfdingen hade rest emot Prinsen i en grå Statsvagn med blå kanter, ock hans magra hästar förmäde vid återkomsten ej mera att röra sig. Jag hörde ropas omkring mig: Vår gamla Landshöfdings gamla Mörrar!!! En fjärdings mil ännu, och Länets fader hade legat på vägen.

På Couren som var talrik aflämnade jag brefvet från Hennes Mt.

Länets fröknar voro här i all deras söndagspragt, med frisurer höga som torn, blommor i bröstet som stötte dem under hakan, ock tycktes vara ditsatte af en dansmästare till påminnelse att hålla sig raka; altför vackra knutna engagenter med sydda uddar på, ock rober från Syndaflogen, utan några Considerationer. Prinsen är sig ej lik. Han har återvunnit sin hälsa och är helt förändrad. Hans vänlighet och intagande sätt allena vittna, att han är densamma. Nog är det vist, att han på sin lilla kropp drar en altför lång Preussisk värja, och att hans hufvud föga syns uti hans ofanteliga hatt som göres ännu vidsträktare af en buske röda fjädrar; men jag hoppas, att han aflägger denna korsfärdsdräkt, när första öfverilningen af hans förundran för konungen af Preussen hunnit att gå förbi.

Den 15. Torsdag. Jag reste från Christianstad, och råkade under vägen en Preussisk Officer af Svensk härkomst, von Rennerfelt, ett namn af elakt omen för en krigsbuss.

I stället för Smålands tjärr och Östergöthlands lergropar är jag nu fallen i en sand, som gör, att jag ej kommer utur fläcken. Denna sand är flygande, fin och hvit ock skockar sig i drifvor som snö. En gång blåser detta stycke af Skåne bort.

Öfverste Ramel har på sina ägor medelst trädplantering hunnit fästa en stor del af denna sand, hvilken nu bär nyttiga skogar, ehuru endast för den senaste eftervärlden. Men det är så mycket ädlare att arbeta, då man själf ej skördar frukten däraf. På detta sättet är konsten begriplig, då han hjälper den underliggande Naturen; men blir brottslig, så snart han ej gagnar henne. Det är otroligt, huru Öfverste Ramel med Ek ock bokskogar öfvertäkt de onyttigaste sandfält. Det vore godt, att flere än han, ägde lika förnuftig omtanka om våra skogar, på det att deras barn och mina, i fall jag gör några, ej en gång måtte dö af köld.

På alla milstenar ser man bokstäfverna R. J. v. L. hvilket skall betyda Reinhold Johan von Lingen; men som en illasinnad menniska kunde lätt ombyta till Röfven I vårt Län.

Den 16. Fredag. Uti den mera fruktbara sträckan af Skåne, hvarigenom jag rest i dag regerar öfverflödet och lättjan, dess följeslagerska. En skåning, därför att han har mycket att förtära, tror sin enda pligt vara att äta: han lefver blott att frässa, och mäter ej dagen efter det arbete han gör, men efter huru många gånger han äter. Han är ogen och ovillig och tjänar ingen, emedan han behöfver ingens tjänst. Af den fruktbara jord, som han besitter, åtnöjer han sig att få hvad han själf behöfver, men är för orklös att tvinga af henne alt hvad hon kunde gifva. Om denna Provins feck 100000 människjor mera, ock jorden följagtligen blefve bättre brukad, skulle man här äga att tillgå en skatt af säd, som skulle trösta oss öfver förlusten af Lifland, Men nu äger en bonde ofta öfver 100:de tunnors utsäde, hvaraf han knapt kan bruka hälften, ock aldrig får mera än tredje korntet, af en jord som lätt återgäfvde åt en flitig hand 20 gånger dess utsäde.

Vid min ankomst i qväll till Ystad, en liten, men vacker stad, fann jag ännu Gref Liewen där. Jag har fört mina saker om bord på skeppet, att i morgon lämna stränderna af mitt fädernesland, af min hembygd, de stränder som innesluta innom sig alt hvad jag ägde kärt. Vid detta sluteliga steg känner jag nogsamt, huru litet jag ännu genom min föresats kunna[t] segra öfver mina känslor.

Jag har fått ett bref från Morbror Gustaf, hvaruti han på ett Poetiskt sätt ber mig skänka åt Neptunus det paquet af mina små

versar, som jag tog med mig från Sverge. Det är ledsamt, att af den man älskar undfå förmaningar dem man ej vill lyda.

Jag växlade några sedlar i Ducater och sållde min vagn för 3 dito, för hvilken min köpare genast för min näsa feck 6. Det är ett tecken att mitt hela equipage ej är stort värdt, men jag är en lätt Herre i alla afseenden.

Den 17. Lördag. RiksRådet Liewen, skrämnd af stormen och förd af unga Ramel, som vill se Köpenhamn, for i dag bittida härifrån landvägen, att öfver Hamburg begifva sig till Stralsund. Capten Härleman, Baronerne Schultz, den ledsamme Rennerfelt och jag äro mera modiga ock anförtro i qväll klockan 10 våra lif åt hafvet. Jag har en dag haft roligt hos Gref Liewen. Ingen Herre har ett gladare vett och mera förvärfvade kundskaper.

Ehuru illa man här talar Svenska, hvilken mera är Danska, såsom den sista förvärringen af vårt språk, hvilket jag hört fördärfvas, ju längre ned jag kommit, är det dock bättre än den eviga tyskan, som här efter förestår mig ock som redan har tagit sin början.

Det är med förargelse som jag ser mig tvungen att lära ett språk, hvilket jag alltid så innerligen hatat. Emedlertid skall denna dagbok roa mig så mycket mera. Hon förvarar för mig i mitt eget språk de käraste åminnelser af mina lyckliga stunder, af mina förra år.

Jag går efter 2 timmar att fara på ett haf som ser fasligt ut. Det är ej numera att skvalpa på den lilla Kålsnaren. En sjö, utan gränsor, vågor som bärg, en svart Himmel gifva ögat mindre behageliga målningar och åt tankan föreställningar af en annan art. Jag ser ut åt den vidsträckt sjön: mitt öga uttröttadt finner en omätlighet, i hvars längd världen likasom tyckes försvinna. Jag tror mig, i denna mörka och okända rymd, finna afbilden af min framtid. Upsluka mig, hiskeliga Haf! om jag någon stund i mitt lif kunde bli nog olycklig att utan kärlek minnas de vänner, dem jag qvarlämnar inom denna strand.

Du Äge, i hvars våld jag ämnar
Mitt lif uppå en bräcklig tall,
Om när jag fosterbygden lämnar
Min kärlek blir för honom all:
Om jag ej sökt att dygden föda
Och all min tröst i ömhet satt;
Så låt din bölja mig föröda
Och stört mig i en evig natt.

Men om jag sökt att dygden följa,
 Om jag mitt offer henne tändt:
 Om än jag aldrig lärt att hölja
 En själ, som ingen falskhet känt;
 Om jag har lärt att älska vänner
 Och för en nödställt ömma vet:
 Om för mitt hat jag gränsor känner,
 Men inga för min tacksamhet.

Om än jag af min första låga
 En vårdad gnista evigt bär:
 Om Themirs bild, min fröjd och plåga,
 Än i mitt hjärta helig är:
 Om lika kär fast hon försvunnit
 Och suckar i en annans lag,
 Dess eld, hvaraf min ungdom brunnit,
 Skall värma än min ålders dag.

Om jag Najadens älskling varit
 Och fordom lekt vid hennes hamn:
 Än kring dess stilla vikar farit,
 Än simmat i dess ljumma famn:
 Om lyran som mig fordom glädde
 Åt lek och Oskuld helgad var:
 Om när jag bygdens fågring qvädde
 Din makt jag alltid firat har.

Så tygla, Äge! vågens yra,
 Och led mitt skepp på djupens stig:
 Låt milda väder seglet styra
 Och hafvets Nymphers gynna mig.
 Om jag en gång dig nalkas åter,
 Så led min kosa lika vist
 Till denna strand som jag förlåter
 Och till de vänner jag har mist.

Ystad klockan 9 om qvällen.

Vi reste kl: 10 och hafva redan seglat en timma, när ett starkt väder upväxer. Skeppsfolket finna det endast vanligt, men jag som aldrig sett hafvets raseri, finner dess utseende hiskeligt och tycker hvar våg medföra mitt skeppsbrått. Jag är helt allena. Somliga

af mitt sällskap äro sjuka med de andra i synnerhet den plågsamma Rennerfelt har jag intet att tala, och den äldsta Baron Schultz, en ny bekant jag fått, och hvilken jag mycket högaktar, ligger ock såfver. Jag är således för mig själf och skrifver i Cajutan på detta blad, hvilket jag alltid bär i min ficka. Min Gud, vädret tilltager. Jag måste gå ut att se huru hafvet ser ut, när det är i sin grymhet.

Jag är tillbaka kommen och har sett en hiskelig åsyn, och att jag ej utan rörelse afbidar hvad Himlen beslutar. Vinden ökas alla ögnableck, och jag bekänner för detta papper min hemliga räddhåga, under det att jag visar mod för andra. Ännu ser jag en skymt öfrig af Svenska stranden och fäster därvid mitt öga, så länge jag kan.

Bland svarta skuggors drag som världen öfvertäcka
Får till mitt öga än en vinlig tekning räcka

Utaf den strand, där Themir döljer sig.
Dröj, ljufva lämning, qvar, förrn jag dig nödgas mista,
Jag ser dig än en gång: det är kanske den sista,
Som jag får skåda dig.

Ren syns din skymt ej mer: han blandas i ett töcken.
Jag fjärran kastad är på våta rymdens öcken

Och öfver djupen rycks med vind ock vågens fart.
Förjagad af en storm, som hvälfda seglet spänner,
Och af ett öde ledd, hvars domar jag ej känner,
Jag förs och vet ej hvart.

Du vredgas, bistra Haf! din grymma bölja brusar,
Hon med en hvitnad forss mot slagna tallen rusar:

Här vältras Nordens fjäll för väderilens lopp.
När på ett rörligt bärg jag fruktar målnet stöta,
Jag brådstörts från dess spets att djupets båttnar möta,
Hvars afgrund gapar opp.

Ej på så vådligt vis jag känt Najadens välde,
När kring dess stilla Sjö jag årans kosa ställde:

När jag vid sårlet såf af hennes källors våg:
När svalkad i dess å, hvars flod med säfven bråttas,
Och skvalpar mot en håll, som från sin måssa blottas,
Jag hennes fågning såg.

Hvad svall! Hvad hvirflars gap det trötta skeppet mota!
 Hvad bölja stiger nu att mig med kråssning hota!

Ack, Himmel i dess svalg min graf jag öpnad ser.
 Hon nalkas . . . skall jag då i evigt mörker vandra?
 Hon slår . . . jag lefver än, . . . men blott att frukta andra,
 Som hota ännu mer.

Säll den som mera klok sin stillhet ej förlåter*,
 Som åt ett trolöst haf sig icke öfverlåter,
 Ej ur sin hembygds lugn af hopp och åtrå ryckt:
 Som lutar mot sin staf i sanden där han krupit
 Och ser i samma tjäll där barndomsåren lupit
 Sin sena ålders flygt.

Det är likväl en tröst vid våra sista dagar**
 Att dö i vänners famn: att se den oss beklagar:
 Att ögat slutet få af någon älskad hand:
 Att ej ett ömkligt rof för hafvets under blifva:
 Ej vräkt ur djupets göl med böljan naken drifva
 På en förlåten strand.

Ack, Himmel, var det då, hvad du mig hade ämnat,
 När kallad af ditt bud jag med min hembygd lämnat
 Föräldrar, Vänner, Slägt, Min kärlek, Vål och fröjd?
 Men nej, jag följer fritt hvar jag af ödet bringas.
 Den ej af laster vet bör ej af fruktan tvingas
 Bland alla farors högd.

Jag rädes ej den storm, som mina dar tör sluta.
 Den fruktar döden mäst som minst fått lifvet njuta;
 Mitt hjärta lyckligt var, så länge det förmått.
 När det ej fröjdas kan, ej älska mer, ej ömma,
 Är ej den timman mer, när det sig hinner glömma,
 En plågsam olyckslätt.

* Felix qui patriis ævum transegit in arvis
 Una domus puerum, quem videt, ipsa senem:
 Qui barulo nitens, ire qua reptavit arena
 Unius numeret secula longa casæ. *Claudian.*

** Est Aliquid mandata suis sperare sepulcra
 Et non æquoreis piscibus esse cibum. *Ovidius.*

Hvad ser jag, ljufva hamn! du dagas för mitt öga.
 I mitt bestörta bröst, ren hoppet rädde föga,
 När i din kännings värn jag undan böljan flöt.
 Mot dina uddars vall hon sig förgäfvets bryter:
 Här somnar havvets hot, och ingen ilning ryter
 I ditt betäckta sköt.

Ett land jag åter ser, men icke det jag flyktat.
 Hur lycklig om i dag, sen sig min fara lycktat,
 Mitt öga för sig såg en fjärran lämnad kust.
 Ack, Allmakt, för mitt väl, om än du dig förbarmar,
 Låt mig få glömma än i flydda vänners armar
 Min saknad, min förlust.

Den 18. Söndag. Vi anlände i dag till PostContoirtet Wittow. Kan hända, att jag ensam fruktat i natt; men en som första gången ser hafvet ock far däruppå i ett stormväder kan ha låf att vara häpen.

Den ledsamma Rennerfelt mördar mig med sina dumheter ock skrytet om sina aflagda stridsprof. Aldrig har Plautus haft en dåraktigare Miles Grandiloquus att afskildra. Åt hvar och en den han råkar är hans första omsorg att upläsa sin utanskrift, och den andra att tala om bataillen vid Torgau.

Baron Schultz har varit min tillflykt och har jag ibland räddat mig hos honom från alla PremierLieutenanten i Preussiska tjänsten vid Prinsen af Beverns Regemente Herr von Rennerfelts strider och slagtningar. Det som plågar mig mäst med denna ängsliga menniskja, är att han vill köpa alt hvad jag äger och har varit nog oförskämd att vilja köpa hela min Coffert sådan den är. Jag snäser honom, men han kommer likadan igän.

Hos Baron Schultz har jag sett samma underliga infall som hos mig själf, det nämligen att journalisera öfver alla dagar. Då jag nämner Baron Schultz, menar jag dock blott den äldsta, hvilken är ett verkligt snille, ock har ej som min PremierLieutenant i Preussiska tjänsten lämnat själ och förnuft qvar i sin patrontaska. Hans yngre bror däremot är en af de fromma själar och tyckes missbruka den rättighet man som ung kan äga att ej nödgas veta mycket. Vi ligga denna natten öfver i Wittow, att vänta på förlig vind till Stralsund. Nunc vino pellimus curas, cras ingens iterabimus æquor.

Den 19. Måndag. Klockan var ej ännu fyra om morgonen när PremierLieutenanten i Preussiska tjänsten vid Prinsen af Beverns

Regemente i Stettin Herr von Rennerfelt väkte mig ur min bästa sömn och från en lycksalig dröm, med att för Baron Schultz berättat förloppet af Bataillen vid Torgau; ehuru jag höfligt bad honom att åtminstone uppskjuta attacken till dager. Gud förlosse mig från detta sällskap. Jag tror att jag ville häldre vara i en bataille, än höra den beskrivas af denna människjan.

Med en god och stilla vind foro vi från Wittow till Stralsund, hvarest en stor myckenhet folk var nedre på bryggan att dels bese oss ock dels emottaga.

Sedan jag på förgyllda Lejonet, ett härligt Krognamn, fått ett kvarter, gjorde jag besök hos StatsSecreteraren Hegardt, till hvilken min Morbror med ett bref recommenderat mig, såsom man sig recommendera plägar, när man vill recommenderad vardå hos den man sig recommendera vill.

Jag var i afton i stillhet in min kammare och åt en aftonmåltid som jag på Tyska med en utesäglig möda begärt, när PremierLieutenanten i Preussiska tjänsten vid Prinsens af Beverns Regemente i Stettin Herr von Rennerfelt kom och bad att få ligga hos mig, emedan han ej kunnat få ligga hos sig. Min Gud, så har jag ännu fått plågas af denna förtretliga: ännu måst höra talas om Torgau. Lyckligtvis har han lagt sig förr än jag och lemnat mig frid. Han säfver väl änteligen nu, men jag tror att han snarkar en fältmarsch.

Den 20. Tisdag. Jag vill minnas denna dagen såsom en af de lyckliga i mitt lif. PremierLieutenanten i Preussiska tjänsten vid Prinsen af Beverns Regemente i Stettin Herr von Rennerfelt reste änteligen i dag sin väg med alla sina batailler. Klädd i en blå rock med kort lif, stora tvära ryttarstöflar, älgshudshandskar öfver arm-bogarne ock en värja som ett svärd, såg han nu i sin skrud ut som en riddare, hvilken skulle fara ut att återvinna Jerusalem. Jag tackar Himlen, som förlossat min kammare ifrån detta Standar.

Förargad att ej hafva fått köpa något af mig eller kunnat be- draga på något, betalte han ej sina måltider, utan sade i värdshuset, att jag låfvat att dem godtgöra. Stor sak. Man köper aldrig för dyrt den lycksaligheten att bli af med Herr Rennerfelt.

Jag tappar väl härvid, men gärna pengar ger,
Jag vinner dock en stund att icke höra mer.

Jag åt aftonmåltid hos Statssecrteraren Hegardt bland ett stort antal af de aldrahiskeligaste fruntimmer. Fröken Numers, en Svenska, var den enda af dem, som man [med] glädje kunde bese. Ehuru

älandigt jag talar Tyska, pladdrade jag dock mycket med dem ock vi skrattade tillhopa, de åt min Tyska och jag åt dem själfva.

Den 21. Onsdag. Jag är som främling buden öfveralt, sedan jag gjort allestädes mina besök, I middags åt jag hos Landshöfding Segebaden och i qväll hos Öfversten Kaulbars i sällskap med Baron Schultz. Han har fört mig, utom andra ställen, äfven till Grefvinnan Putbus, som fordom gjort alla Fersar galna och är ännu vacker nog att göra flere yra. Kanske att jag fann henne vackrare än hon var, därför att jag såg henne i skymningen. När skuggan faller öfver Ruiner, synas de mera stora och mera präktiga. Fru Kaulbars är tämmeligen vacker, men ser endast litet svampig ut. Men Fru Boje, Gudar, ingenting fins skönare, och jag olyckliga skall sitta utmed en sådan skönhet utan att kunna säga ett ord. Den usla Tyska jag hackar fram är hvarken begripelig för mig själf eller för andra.

Den 22. Torsdag. Jag åt middag hos General Höpken, och blef den öfriga dagen hos Hegardt, som visar mig mycken vänskap och höflighet. Hans fru, Gref Fredrik Bondes Grefvinnas syster, äger ej samma öppna och välvilliga sätt. Hon ser alltid ledsen ut, klagar öfver dyra och svåra tider, på ett vis att synas bedja att man ej måtte äta för mycket, och bannar sitt folk som skulle hon äfven vilja banna sina gäster. Hon synes vänlig, mindre af böjelse, än emedan det måste så vara, och tyckes likasom säga: tagen emot min höflighet, efter jag ej för skam skull kan neka Eder densamma.

LandtRådet Carisien har bett mig hälsa min Morbror, hvars bekant han fordom varit i Fru Nordenflychts Vitterhetssällskap, och fant mig lik honom.

Den 23. Fredag. I sällskap med Secreter Enander använde jag denna dagen att gå omkring hela Stralsund, churu alt är betäkt med snö.

Stralsund är i sanning en vacker stad. Det säges, att hon äger 20,000 invånare. Jag undrar hvarmed de föda sig och hvarest en så stor myckenhet Tyskar få tillräckeligt att supa, ty denna stad drifver föga handel, oagadt sitt fördelagtiga läge. Det är äfven endast någon spannmåls afsättning, och de penningar dem Regeringens Cabaler utsprida, hvaraf hon underhålles.

Fästningsvärken synas mig i godt stånd så mycket jag förstår, en nödvändig tilläggning för mig, då jag öfver något ämne faller mina omdömen. Alla kruthvalf och förrådshus äro bombfria. Uti en af fästningsportarna ser man ett litet hvalf på vänstra sidan uti

muren, hvarest Konung Carl den XII hade sitt vanliga hviloställe under Stralsunds belägring. Öfver detta krype, hvilket man ej skulle tro hafva hyst en konung, står en svart Marmortafla med denna inskrift:

Här hade Sverges konung Carl den tolfte
Sitt vanliga nattläger,
När Stralsund belägrades
Af Tri konungar.

Det var straxt innanföre denna port, som samma oförskräta Hjälte vågade att med foten trampa på fånghålet och utsläcka en brinnande Bomb, som föll ner utmed honom, under det att alla andra häpne och villrådige, bådo honom att med undflyende rädda sitt lif för dess slag.

Ej långt därifrån är en plats, hvarest Soldaterna om sommaren öfva sig med skjutning på upsatte foglar.

Stralsund har fordom varit uti Hanseförbundet. Dess hus underliga byggnad tyckes ännu bära vittne derom. Ej mer än en våning, ock stundom några rum i den andra äro att bebos, hela den öfriga delen af de gamla nästena består i spanmålsvindar och förådsbodas. Detta gifver ett ganska ohyggeligt utseende.

Uti alla dessa hus finner man förstugor, som intaga längden af hela byggnaden; och hvarest man med förundran ser på ett ställe soffor, sängar, folk som arbeta, matvaror, vagnar, kärror, dukade bord, nattdukar, bokhyllor, blandade hop med körredskap, vedkastar, allehanda verktyg och tusentals skräp. I somliga hus är denna underliga förstuga ej högre än första våningen; i andra åter går hon opp genom hela husets högd.

Detta är beskrifningen af de gamla byggnader. I nyare tider äro andra och bättre upförde.

Stralsund äger vackra kyrkor, många vattusprång och källor på sina torg; en beqvämlighet som i våra Svenska städer alt för mycket försummas.

Ernreich har äfvenledes anlagt ett oägta postlinsbruk, men där arbetas utan afsättning, ty der arbetas illa.

Hamnen är trygg och så djup, att stora skepp kunna lägga sig till bryggan. Om de pålar upryckas, som gifva tillkänna grund och sandreflar, blir inloppet nästan omöjligt för en främmande flotta.

Otaliga Svanor, hvarmed grafvarna äro upfyllda, pryda deras stränder, när de blanda deras hvita färg bland de gröna pilar och

alhäckar. Dessa djur äro så arga, att de bita och slå med vingarne den som kommer dem för nära, och på de ställen, där de sig uppehålla, dristade sig ingen att simma eller ro. Oagtadt deras ilska äro de dock tama, och jag har haft mitt nöje att mata dem med utkastadt bröd.

RiksRådet Löwen har skänkt åt Staden sitt NaturalieCabinett, hvilket han samlat med mycken omsorg under sin långa ålder. Det är ganska vackert, men en Naturkunnig allena bör göra dess beskrifning. Det tillhör ej mig, som ej förstår dessa ämnen att däröfver falla mitt omdöme, hvilket ej annat kunde än blifva lika så ofullkomligt som mina insigter häruti. En som ej är underrättad löper fara, då han om slika saker dristigt säger sina tankar, att okunnigt fästa sin upmärksamhet vid ämnen, som det minst förtjäna, och lika okunnigt förbigå det som borde äga dess mästa förundran.

Detta är hvad jag velat till mitt eget nöje uptekna om Stralsund. Jag skall på lika sätt fortfara på de öfriga orter, dem jag kommer att se under loppet af min resa.

Denna nyfikenhet tycker jag, att hvar och en resande bör äga, ej för att plåga andra med uprepandet af tusen gånger omsagda saker, men endast för att roa sig själf.

Den 24. Lördag. Jag hade med rätta redan bordt vara rest, men jag har här så roligt och har så mycket sällskaper, att jag ej ser huru det blir mig möjligt att komma härifrån.

Jag har skrivit en lång relation öfver min resa och öfver Stralsund till min Far och till min Morbror. Det är en plågsam sak, men då jag gömmer min journal endast för mig, så måste jag på annat sätt stilla mina anhörigas nyfikenhet. Detta papper skall bli mig i framtiden kanske roligt nog, och ingen skall läsa det utom kanske en gång min trogna Bergklint.

Jag åt aftonmåltid hos Carisien i 6 slags rätter af kalkkött.

Den 25. Söndag. Jag gjorde afskedsvisiter hela dagen.

Den 26. Måndag. Omsidor for jag bort från Stralsund, hvar-est jag torde hända lefvat roligare, än jag kommer att lefva i Wien, om eljest det är sant hvad i Stockholm hviskades mig om Gref Barcks enskildta lefnadssätt och omständigheterna af hans hus.

Vid min ankomst till Greifswald, råkade jag en Candidat från Berlin. Som jag på min Postvagn heter Studenten Göransson, fattade denne vänskap för mig, i anseende till min ungdom och mina omständigheter. Han ville, som redan utlärld, gynna en lärning som nyss for ut i världen. Han bød mig till afton till en vagnmästare

hwarest jag kom i ett sällskap af beskedligt och hyggeligt folk. Han presenterade mig åt Herr vagnmästaren, åt hans hustru, och åt hans döttrar, såsom en ung stackars student, hvars öde, att så långt bort ifrån sitt fädernesland, nödgas söka sitt bröd, man allmänt beklagade, under det att man önskade mig lycka och betraktade, huru underligt Gud låter somliga människor kastas omkring i världen.

Jag har med alt för mycken häftighet genomfarit Greifswald, för att kunna säga något om denna stad. Ehuru jag kom i skymningen har jag genomvandrat henne, men intet blifvit varse något märkvärdigt.

Academien är ett stenhus, likt alla andra stenhus. Det är ej utan, att jag ju med visshet tror, det äfven denna stad kunde gifva ämne till en foliant, men jag är ej den som kan gifva mig möda att afmåla med stora ord det som är i sig själf ingen ting.

Den 27. Tisdag. I sällskap med min faderliga Candidat har jag rest hela denna natten ock kommit igenom Passewalk och Anclam, yttersta målet för Svenska härens ärofulla krigståg under sista fälden. Den tiden är förbi, när vi tågade öfver Leck, och satte själfva Wien i fruktan.

Men ingen Cyrus mer i Cyri härar fins.

Alla dessa städer äga intet märkeligt. De äro snygga, churu endast byggda med korsvärkshus, och har man här åtminstone den fägnaden att se folk på gatorne, när i våra Svenska småstäder sällan annat synes än svin.

Den 28. Onsdag. Jag har på den öppna Postvagnen måst utstå ett regn och ett urväder utan like. Djäfvulen själf i sin vrede har upfunnit detta slags åkdon. Vid mina år och då man har hälsan, är det väl ej tillåtet att beklaga sig öfver den dödliga skakningen man i dessa postvagnar nödgas lida; men deras långsamhet kan bringa mig i grafven. De gå aldrig mer än en mil på 4 eller 5 timmar, men gå likväl alltid, och natt och dag är ingen hvila att förbida. Om detta varar länge, så kommer jag ifrån min goda vana att säfva, och förlorar en konst, hvaruti jag varit så väl öfvad. Dagen tändes ej mera att fägna mina tyngda ögon: natten utsträcker förgäfves sina skuggor att skänka dem sin hvila.

Mitt narraktiga sällskap uti den vederstyggeliga vagnen plågar mig ändå mer än min vaka. Jag sitter bland en skock af de besynnerligaste djur. Utmed mig är min Candidat, med hvilken jag, i brist af att kunna tala Tyska, måste stundom hjälpa mig med ett

ord Latin, stundom med ett ord Fransyska, och som upläser för mig ställen ur alla Auctorer. En jägare talar här beständigt om sina jagter och gör ensam mera skrål och buller, än alla hans hundar tillhopa. En hustru har ett barn som alltid gråter, och utmed henne sitter en skomakare som alltid skrattar. En vagnmästare, den ledsammaste af hela sällskapet, predikar ständigt om sina färder och afmälkar sina resor emellan Stralsund och Berlin, mera vidlyftigt än Anson sin resa omkring jorden. Postillionen, det oskjäliga djuret, som slår 4 mera förnuftiga än han själf, gör mig yr med tjutet i sitt horn. Han är herre öfver oss, han kör så långsamt och så illa honom lyster, utan att [man] får något invända därvid och håller stilla vid hvar krög att med nya supar förstärka sitt gamla rus. Jag är utom mig af ledsnad och förargelse. Förgäfves söker min lärda Camerat att uppmuntra mig med Latinska versar; jag är bland 12 menniskor den enda som tiger.

Under alla dessa förtretligheter stötte ännu en annan till. En olycka kommer aldrig allena. Vår vagn föll ner i en grop på landsvägen, den rägnvattnet hade skurit ut och vi måste i 5 timmar arbeta, innan vi kunde åter göra honom lös. Jag nyttjade detta råderum att såfva, och med hufvudet mot en tufva på en våt äng ägde jag en timma af den ljufligaste sömn. Natur! hvad dina behof äro oskyldiga, och deras mättande behageligt. Säll den som ej känner andra än dem din enfald ingifver.

Den 29. Torsdag. Efter en natt likaså plågsam som den förra anlände jag i dag bittida omsidor till Berlin.

Är det väl möjligt, att jag är i Berlin. Jag som aldrig trodde mig få se andra länder än Sverge, befinner mig nu i en af de största städer i ett annat land. Jag kände mig förr orolig, då jag lämnade Skenäs och sörjde att se sista gången en kär hembygd: nu börjar jag finna nöje af att liksom genomflyga nya orter, samt glädes af de beständiga ombyten, som leka för mina ögon. Jag skulle tro mig hafva blifvit hitförd genom en förträllning, om jag ej, trött och sönderskakad, nogsam kände, att det skedt på en Påstvagn.

Jag fant vid min ankomst till Envoyen Baron Zöge ett stort sällskap till middag. Jag har genom många bref blifvit till honom recommenderad, i synnerhet af den vördnadsvärda och välgjörande Gref Ekeblad, som skrivit till Baron Zöge och bett honom äga för mig samma omsorg som för hans egen son. Jag vet att med vördnad erkänna så mycken godhet af min förman och uti mina sysslor skall min förnämsta uppmuntran vara hoppet att behaga honom.

Omsidor ser jag min säng tillagad och har aldrig ägt en gladare åsyn. Sedan jag på 4 dygn ej såfvit, kan jag nu knapt röra mig. Jag lefver ej mera: alla känslor äro försvunna och jag är nästan skild från mig själf redan, innan jag öfverhöljes af dvalans mörker.

Af natten förr ej söfd, ej vederqvekt af dagen

Mitt öga tröttnar med min hand:

Jag är af hvilans tjusning dragen

Och snärs i sömnens lätta band.

Du lugna sömn, du lifvets lycka,

Du hjärtats tillflykt alltid är,

Och mattadt af sitt qual, liksom utaf sin lycka

Är oss din glömska alltid kär.

Jag ser dig ren: ditt hulda sköte

Å nyo öpnadt är för mig.

Min själ tycks flyga dig i möte,

Mitt trötta väsen kallar dig.

Gif mig igän i glada drömmars lekar

Förflutna dagars Gudaväl,

Och måla åter i min själ

Hvad Ödet åt mitt hjärta nekar.

Jag är återkommen ifrån den djupaste dvala så munter ock så frisk, som om jag aldrig varit trött.

Hvem hade väl kunnat tänka, att jag, sedan jag i går aftons lagt mig, skulle ännu hafva äfventyr att genomgå. Ej ett af dem som kärleksGuden plägar gifva på dessa timmar, men igenom ett misseende. Jag såg, sedan ljusen voro släkte, en springa på luckan af mitt fönster och trodde i min förvåning, att det var ett ljus i rummet utanför mitt. Jag sprang opp i förskräckelse däröfver, men sedan jag funnit hvad det var, kunde jag ej mera igänfinna min säng. Jag geck i mörkret väl 20 gånger omkring min kammare och ledde mig vid väggen, men allt mitt bemödande var fåfångt. Jag kan ej begripa, huru det väl var möjligt att blifva så förvillad. Jag gaf omsider allt hopp förloradt att nånsin mera få igän min säng, och satte mig på en stol, hvarest jag frös i min lätta dräkt en half timma, då jag änteligen med ett nytt försök återträffade med glädje mitt läger, för att ej öfvergifva det mera.

Jag red i dag förmiddagen ut till Charlottenburg, ett Kongl. lustslott här bredevid. Det är ej präktigt, äger endast små rum och

inga besynnerligt rika meubler. Ett enda Galleri är stort, men altför grant. Prydnader äro där utkastade utan hof. Man ser försilfradt silfver och förgylt guld.

Cardinal Polignacs Cabinett af Statuer är här förvaradt i två särskildta rum, Det innehåller många stycken, hvaraf en del skola vara af Grekiska och Romerska Mästare, och alla föreställa de största män af Ålderdomen. Ögat bringas i förundran öfver den konst, som råder i dessa bilder, ock själen uplyft tycker sig nästan närvarande vörda de hjältar dem de föreställa. Klippan äger här lif, och Marmorn andas under konstens hand.

Trädgården är tämmeligen vacker, men det är ej i denna månad som man bör dömma en trädgård, då blomsterGudinnan, öfvergifven af sin älskling, flyktat därifrån.

Djurgården vid Berlin är det styggaste man kan se. Han äger väl en hög och gammal skog, men man sjunker vid hvart steg ner i den djupa sand, hvaraf hela det Brandenburgska landet består. En hop gamla stoder stå därinne, som äro illa arbetade och förtjäna ej bättre än att stå på ett så fult ställe. Denna park äger intet annat vatten än den lilla Spree, en smal och oansenlig ström, som alltid hvalfver grumliga och gyttjiga vågor och är allenast segelbar för platta prämar.

CommissionSecreteraren Gramsdorff, med hvilken jag gjort bekantskap har mycket talt för mig om sin melancholi och sagt, att han ej mera kan finna någon ro i världen. Det är olyckligt att bli anfallen af ett dylikt lynne. Ett stilla och oskyldigt hjärta kan finna glädje vid 80 år som vid 15, men hon vänder snart igän, då man öfverdrifver henne eller förekommer hennes skiften. Att vid 35 år vara en så tung Philosoph tycks mig ej bevisa annat än att man varit det för litet vid 20. Lycksalig den som njuter alla nöjen och alla lagom, det är medlet att uti ingen ålder sakna dem.

Jag skref ett bref till StatsSecreteraren Hegardt i Stralsund, hvilken på min Morbrors begäran viste mig där så mycken vänskap. Åtminstone skall min Morbror ej kunna beklaga sig, att han tjänat en otacksam. Jag kommer alltid med ömhet ihåg, att jag genom honom äger alla de förmoner som ske mig: alt hvad mig händer lyckligt synes mig hans värk, och ända till en annans välgjärningar känner [jag] min ärkänsla ock kärlek ökas för honom.

Den 30. Fredag. Efter slutet af många visiter, till hvilka Envoyen Zöge förde mig, eller rättare mina kort, reste jag på Concerten, hvilken var aldeles intet vacker. Jag känner en besynnerlig

glädje vid alt hvad jag utomlands finner sänre än i Sverge. Jag är född Svensk och skall älska mitt fädernesland, om jag än blefve kung i ett annat rike. En lång musik är eljest ej min smak. Han förtjuser mig i början, men efter en viss tid förlorar jag all uppmärksamhet, och yr af ett beständigt buller, ledsnar omsidor af bara nöje. Sångarena tycktes med deras vridna och usla röster, antingen sjunga med vilja, så godt de kunde för att förtjäna penningar, eller snarare tvungne dertill med stryk.

Jag tillbrakte aftonen ifrån 9 till 12 med Gramsdorff. Vi talte om alla handa ämnen. Han påstod ibland andra underliga satser, att det vore ej möjligt att genom kärlek få en sömnlös natt. Jag vore lyckligare, om han haft rätt.

December.

Den 1. Lördag. Jag har besett Arsenalen, som är ganska stor och väl upfylld. Själva huset är en gammal, men präktig byggnad, och äger den slags vördiga fasa, som bör åtfölja det rum där dödens redskap förvaras. En stor myckenhet Canoner och handgevär, tillräckliga att genast utrusta en hel krigshär, äro här i beredskap, och förödelsen ligger färdig att utbreda sig kring jorden.

Efter detta tyghuset har jag beskådat Postlinsbruket, hvarest med mycken smak arbetas af Saxisk lera, den Konungen i Preussen under hela sista kriget lät föra med vagnar från Meissen. Andra krigare hafva förhärjat jorden lika som han, men de hafva åtminstone lämnat henne qvar, sedan de förödt henne. Konungen i Preussen har fört krig på ett annat sätt och säljer sin fiendes land, förbytt i tallrikar och i krukor.

Den 2. Söndag. Jag blef omsidor på Couren presenterad för Drottningen, som frågade mycket efter Prins Carl. Hon har ett så olyckligt målföre, att jag visst ej förstått ett ord om ej Env. Zöge stått som en Dollmettscher vid min sida. Min Presentation följde därpå för Prinsessan af Preussen, hvilken stammade. Omsider fant jag dock Prins Henrics Gemål som talte rent. Om flere af Kongl. familjen varit tillstädes, hade jag utan tvifvel fått höra ännu flere lyten på målet. Konungen själf var ej närvarande. Han kommer ganska sällan till Berlin och ligger alltid som en ensling på Potsdam, dit han ej tål att någon främling kommer. Hans enda tidsfördrif är där att ifrån klockan 3 om mornarne mönstra sina knektar, och om man där vill se honom, måste man ställa sig bakom ett trä eller någon knut, och om man blir sedd, har man 1000 människjor, sol-

dater, officerare, auditeurer och annat folk, hvilka fråga efter hvem man är, hvad man vill, hvadan man kommer, hvar man ärnar, hvad man heter, huru länge man uppehåller sig på detta ställe, och tusen andra frågor af samma art.

Jag fant på Couren och bland HäfDamerna en myckenhet sköna fruntimmer. Bland dem alla rädde fröken Schwerin. Hon är släkt med vårt riksråd, men alt för vacker för att äga något släkttycke med honom. Jag undrade att i detta häf se så många vackra fruntimmer upletade, där annars ingen skillnad mera gjöres af könen.

Bestört vid detta häf jag mins
Att mången vacker flicka fins,
Där jag mig föreställde.
Alt väl,
Att karlar endast gällde.
I förstån mig väl.

Slottet ser ganska gammalt och svart ut. Man finner dess sönderstötta trappor fulla af små tiggarpökar som för en Groschen lysa de resande opp till ingången af de Konglige rummen; ty ej mer än tri små äländiga lampor brinna i hela trappan. Ingen kan hitta vägen till Audiencerummen, utan en lång vana, och dörren igänfinnes omsidor i ändan af en lång och mörk gång. Änteligen då man hittar fram, kommer man uti en liten drabantsal, hvarest några män vakt sitta och röka tobak på ett sätt att fördärfva ögonen på en Skolmästare eller en Professor.

En bland mina sysslor har i dag varit att gå omkring Berlin. Ingen stad har vackrare gator. De äro breda och dragne efter snöre. Här äro ganska många stora och präktiga hus, men de minsta äro äfven behagelige att se, igenom den omsorg man har att pryda dem med allehanda byggnadssirater, en sak hvars uraktlåtande gör, att våra största hus i Stockholm äga föga anseende. Konungen har uppfört stora slätt, dem han till större delen låter bebos af Soldater, och på ett annat ställe där man ville fråga efter Försten och Förstinnan, emottages man af en full knekt och faller in uti en rökgig Casern. Fredrik Wilhelm den storas statue till häst, som står på bron, är ett mästerstycke af gjutning. Oagtadt alla de prydnader och sköna byggnader som Berlin väckeligen äger, är ändå något jag vet ej hvad som gör, att det förefaller ledsamt och ödsligt. På de stora gator ser man litet folk och de aldrauslaste vagnar, som

på något ställe i världen finnas. Man skådar ej annat än Officerare och Soldater, man hör aldrig annat än Commandoord, i alla sällskap vimla uniformer, och man törs knapt hosta af fruktan att spotta på en General. Man leds omsidor vid detta krigiska väsen, där man i själfva fridens lugn tycker sig stadd mitt uti en belägring.

Den 3. Måndag. Här är en Cammarherre, som är född i Pomern och heter Möller. Det namn som hos oss merendels står bakom stolen eller bekläder kuskäten har här inträngt sig i Håfvet. Denna olyckliga, sedan han förspelt sin egendom af 200,000 Riksdaler, är nu en Chevalier d'industrie och lefver ej af annat än hvad han kan försnilla af främlingar och resande på spel. Han tog mig vid första dagen i en besynnerlig vänskap: såsom landsman var det ingen höflighet som han ej gjorde, ingen tjänst den han ej tillböd mig; men all hans kärlek försvann, då han hörde, att jag ej spelar. Han hade förr gjort mig det första besöket, nu då jag tog afsked af honom, svarade han mig knapt med ett kallt Adieu Monsieur. Det lär utan tvifvel lätteligen öfver alt finnas vänner af detta slag, som älska våra penningar och ej oss själfva. Emedlertid är det godt att lära känna människor, ehuru bedröfvelig den uplysning är som man vinner. Det är nödvändigt för att ej själf bli ett offer af sin godtrogenhet, ty ett hjärta, som ej vet att bedraga andra, tror ej heller gärna att andra söka bedraga det, och blir olyckligt, därigenom att det dömmar sina likar efter de känslor det själf äger.

Jag har försäkrat Zögen om den myckna högaktning man i Sverge hyser för honom, och det besynnerliga värde man sätter på

— — —

JOURNAL FÖR ÅR 1771.

Januarii.

Den 1. Tisdag. Jag var endast sysslosatt med att Chiffrera hela förmiddagen men skref om eftermiddagen ett bref till Morbror Gustaf, en början af de grufveliga nyårsbref, som jag nu skall sända omkring till hela min släkt. Hvad min Morbror angår, så kan jag ej önska honom något, som jag ej önskat honom längesedan. Det är en sak, som jag gör beständigt, och i anseende till honom är hvar dag en nyårsdag för mig.

Ack, att detta år som jag nu börjadt mätte vid sitt slut se mig förökt i kundskaper och något mera i stånd att en gång kunna gagna ett kärt fädernesland. Himmel, sedan du vägrat mig att få lefva i stillhet och glömska, så gif mig nu styrka att uppfylla det kall, till hvilket jag blef ämnad. När du nekat mig att få lefva till min egen lycka, så låt mig få lefva för fäderneslandet ock gif mig snille ock mod att en gång tjäna det, så vist som du gifvit mig vilja ock hjerta dertill.

Du, hvars evigt vakna öga
Ser i jordens lägsta grus,
Låt en stråle från det höga
Skänka mig förnyadt ljus;
Värdes sjelf min kosa rätta,
Der jag rörd ock häpen går,
Låt din hand den börda lätta
Som min vandring förestår.

Helga Sanning, kom att råda
 I en själ som vördar dig.
 Låt mig mina plikter skåda,
 Låt din styrka leda mig
 På den väg som mig beredes,
 Snärd af 1000 villors nät;
 Om jag af ditt ljus ej ledes,
 Stapla mina svaga fjät.

I det kall jag gått att börja,
 Fast jag mina bördor ser,
 Låt mig ej den möda sörja
 Som jag fosterlandet ger.
 Ack, hur kär min omsorg blifver,
 När jag mäktar säga mig:
 Sverge all min nit, min ifver,
 Är att kunna tjäna dig.

Om jag till den sällhet ämnas
 Som den högsta för min själ
 Att en gång bland dem få nämnas,
 Som haft del i Sverges väl
 Ock det blod för henne tömma
 Som jag har af henne fädt,
 Låt mig vett och styrka läna
 Att en gång så lycklig bli,
 Vård en älskad Gustaf tjäna
 Ock att heta svensk ock fri.
 Då kan jag den sällhet äga,
 När jag sluts i grafvens famn,
 Att åt mina fäder säga:
 Jag var värdig edert namn.

Dessa äro de tankar med hvilka jag begynt mitt nya år, med hvilka jag skall fortfara all den tid som återstår för mig. Jag hoppas att ej i det ändamål jag föresatt mig nånsin kunna röras af mödans tyngd, eller nånsin blifva nog olycklig att förgäta, att min plikt som medborgare är att söka blifva i stånd att tjäna det land, som sedt mig födas.

Den 2. Onsdag. Jag har ej annat gjordt än skrivit Chiffre. Med ett bref som i dag kom från Stockholm feck jag höra, att

man nu i Sverge låtit trycka alla Rådshandlingarna om Finska kriget. Det är gjordt af en nyssa, som velat genom en trettioåra sak upelda det hat, som Nationen redan bär emot det nuvarande rådet. En sak, som i anscende till dess olyckliga öden hvar ärlig Svensk borde önska kunna glömma, har ej synts för en så nedrig människja ovärd att göras bekant, som ej känner annat väl än att — — * ej annan ära än den att dyrka Ryssland. Hvad folk i verden skall vilja anförtro åt oss några hemligheter, där man dagen efter kan frukta att se dem omkring på alla boklådor. Det är underligt, att hos oss skall alt missbrukas ock att vi ej kunna taga något af en annan nation utan att drifva det öfver alla skrankor. Hvar är det fordna Sverge, som regerades af Gustaf Adolf; mitt i Sverge har jag saknat Svenskar. Våra oenigheter hafva satt på oss en så usel färg bland andra folk, att de ej mera se på oss eller, om det sker, är det blott af medömkan eller föragt.

Jag har ock fått höra att kruttornet i Stralsund sprungit ock slagit ner en del af fästningsvärken samt sårat och dödat en myckenhet människjor. Det är obegripligt, huru det kunnat ske. Alla kruthvalf voro bombfria ock under jorden; ingen går till krutet denna tiden, men I ovärdiga människjor, som söken förblinda halfva delen af edre medborgare att sätta dem i raseri emot den andra hälften, det är intet som jag ej tror edra nedriga hjertan om. Hela Stockholm skulle stå i brand på Rysslands första vink. Man skrifver, att I sen eder bedragna i edert hopp om Prins Carls förtroende. Jag vet ej, usle, huru I någonsin vågat tro er äga det.

Unga Tilas har blifvit CommissionsSecreterare i Constantino-pel, en syssla som jag hade ägt nog hopp att få, om jag sökt henne. Om du gådt dit för att stifta din Serail, kan jag ej annat än gilla din mening. Du kan bli lycklig derute ock i stället för det Utile Dulci du lemnar finna ett annat, Chiffren ock Circassiska flickor.

Den 3. Torsdag. Af Gref Barck har jag i dag fått råd om min dräng, åt hvilken jag skall ge 14 gyliden i månaden, i väntan att han vid någon ledighet skall bli antagen af Grefven sjelf, eller ock att jag mot våren sänder honom tillbaka's, men nu vore det en grymhet att mitt i vintren tvinga honom att fara bort en så lång väg. Jag har ej annat gjordt än Chiffrerat ock börjar redan kunna en del af en Chiffre, af hvilken jag för 8 dagar ej kände en siffra.

* Lucka i manuskriptet.

Mitt minne som är väckeligen sällsynt hjälper mig i detta som i Tyskan, hvilken jag redan kan någorlunda tala. Det roar mig vid mina framsteg i detta språk att höra sägas Es ist zu verwundern.

Den 4. Fredag. Jag skref Chiffre. Det blir nu min hvardags-syssla, mitt vade mecum, att jag ej mer må skrifva derom. Jag var ute att resa med Gref Barck.

Den 5. Lördag. Idel Chiffre.

Den 6. Söndag. På denna dagen har jag — — — *

Jag feck bref från Gref Carl Joh., min Mor ock Morbror Gustaf.

Den 7. Måndag. Min Doctor kom änteligen hit i dag, sedan han ej sedt mig på 8 dagar. Jag förargar mig öfver, att han ej finner mig sjuk och skrattar åt det jag tycker är dödeligt. Emedlertid häpnar jag, när jag får se honom. Hvad kan ges odrägeligare än åsynen af den menniskja, för hvilken man bekant något skamligt, och att utstå den frågan af en medicus, huru står det till med det andra.

Den 8. Tisdag. 24091076112734123527601303.

Den 9. Onsdag. Nej, jag Chiffrerar nästan för mycket för att det skulle vara roligt. Det som nu så plågar mig är innehållet af ett samtal som Gref Barck haft med Franska Ambassadeuren Durand. Gud låte denna Herre bli mållös i natt, ty han vill i morgon åter komma till Gref Barck ock jag är förlorad, om han talar än en gång.

Till aftonen var här en Herre som het Bonsa, en rolig och munter man. Jag fant mig väl att vid hans infall få skratta, en sak som jag ej gjort på lång tid. Min mun har varit i kyrkoordning allt sedan Jag for från Dresden och behöfde att åter en gång få dragas ut.

Ingen vill tro, som hör mig tala Tyska, att jag vid min ankomst till Wien knapt kunde säga en begripelig mening. Man undrar derpå ock kallar det för en besynnerlig qvickhet. Jag har därför fädt mycket beröm. Det vore egenkärlek ock enfaldighet att finna sig smickrad deraf, men det kan man ej rå före, att dessa beröm roa något litet i den stund, då man får dem.

Herr Bonsa har lofvat att skaffa mig en Italiensk Språkmästare. Jag behöfver honom snart, ty jag har gifvit Björnstjerna löfte att i Påsk skrifva honom ett bref till på Italienska.

Den 10. Torsdag. Jag har fädt ett bref från Morbror Gustaf i qväll ock har än ej vågat öppna detsamma. Jag vet, att det innehåller förmaningar, en sak som tjänar till förevitelse för den som ej vill följa dem, som är onödig för den som vet sina skyldigheter ock gläds att dem uppfylla ock alltid plågsam för båda två.

* Lucka i manuskriptet.

Jag usle, som igenom mina galna tankar beröfvade mig den glädjen en liten stund att läsa det ömmaste bref, som någonsin var skrivit; det var hjertats språk, talat af snillet. Hur skall jag kunna nog skatta sådana vänner. Mitt hjerta säger mig, att jag älskar dem så mycket som är möjligt, men jag tycker, att jag ej ändå kan älska dem som de förtjent.

Jag feck deruti äfven en afskrift af Gref Barcks bref till Gref Ekeblad. Jag har aldrig sedt ett bref mera uppfyllt af sentiment, ömhet och godhet. Jag skall förvara det, så länge jag lefver med den omsorg, som ett så heligt prof af det bästa hjerta och det största snille kan förtjena. Då jag tänker efter mina öden, har jag ej att beklaga mig öfver att jag varit olycklig. Jag har ej med Sverge förlorat allt. Under vägen har jag öfverallt råkat vänner ock i Wien omfamnar jag min Far. Jag har vist Gref Barck min Morbrors bref. Jag har sagt honom den ärkänsla mina anhöriga bära för honom, att han är vördad ock dyrkad i hela min släkt som af mig. Försyn, du har ej tröttats att leda mina öden till mitt bästa. Jag gret i Sverge allt hvad jag ägde kärt och du låter mig finna under en okänd Himmel nya föräldrar för dem jag lämnat. Ack, gif mig ock styrka att svara mot allas hopp. Med sådana anhöriga som mina, med de vänner jag funnit öfverallt under min resa, med en beskyddare som Gref Barck, ock om kärlek ock ärkänsla kunde vara en börda, kunde ingen vara deraf mera tryckt än jag. Aldrig har någon varit ett mål för så mångas välgärningar, ock ingen i verden äger så många, åt hvilka han bör dela sitt hjerta.

Den 11. Fredag. Jag slöt min chifferering på Chiffereringen af Conferencen med Durand ock gjorde sedan ingenting annat än att vara nere i grefvinnans rum, som vart sjuk.

Den 12. Lördag.

Den 13. Söndag.

Den 14. Måndag.

Den 15. Tisdag. Jag har under dessa dagar endast Chiffererat. I dag feck jag änteligen skriva till Sverge för mig sjelf, en sak, hvarifrån jag hitintills genom mycket att göra varit förhindrad.

Ingen ting kan vara utan sin svårighet och sin förargelse och så är det äfven med mitt vistande här, som, ehuru annars godt, göres mig ibland odrägeligt med det eviga l'hombre, som jag skall hvar afton spela. Sedan jag sutit hela dagen skall min hvila från arbetet äfven bestå i att sitta och i dessa dagar har jag ej varit från stolen oftare än den stunden, då jag går ner eller opp i min

kammare. Detta begyns klockan 6 ock räcker till 12 om natten. Jag spelar äfven med en olycka, som är odrägelig ock får aldrig nånsin några kort. På detta spel har jag ock redan förlorat innet mot 2 Ducater, ganska illa använda, men som jag med god mine måste betala. Det är Gref Barcks vurm att spela ock för hans skull ville jag gjerna tvinga mig dertill, men det jag förlorar är min egen förlust, ock jag har ännu aldrig haft penningar att spela bort.

Den 16. Onsdag. Jag chiffrerade något.

Den 17. Torsdag.

Den 18. Fredag. I afton var en Concert här. Antingen spelar man ej så väl i Sverge, ant[ingen] har man ej så vakra stycken, eller har jag ej hört förr med så mycken upmärksamhet, men denna Concert fann jag den vakraste af alla dem hvarvid jag varit. Gref Barck spelar sjelf på Claver, ej som en stor Herre plär gärna ock illa, men med en styrka ock en färdighet som är undransvärd. Han förenar alla kundskaper ock sedan han i sitt Cabinet liknat Richelieu, går han till sitt Claver att likna Orpheus. Han visar med hvad oskäl man fordom så förfölgt mig på min luta, att en talent ej utstänger den andra, att man kan vara stor i mer än ett, ock att det gör ej en Minister sämre, att han förstår musique. Jag vore lycklig, om jag ock kändt denna ädla vetenskap, en källa till nöjen ock de oskyldigaste tidsfördrif. Ljufva samljudskonst, du är en dyrbar Himlens skänk till tröst i lifvets vedervärdigheter, olik alla andra konster som ständigt behöfva hvar annan, tarfvar du ingen ock är dig sjelf allena nog att göra din ägare lycksalig.

Den 19. Lördag. Bref från Morb. Gustaf om min Uniform.

Den 20. Söndag.

Den 21. Måndag. Förbannad vare den, som först fann på kort, dessa olyckliga papperslappar som vålt så mångens olycka ock all min förargelse. Af alt hvad i verlden plågat mig går intet opp emot det l'hombre jag om qvällarna måste spela ock som gör mig af ledsnad förtviflad. Jag ville med glädje skriva en hel natt häldre än att en stund taga i ett kort. Emedlertid äger jag den styrka att fördölja min leda till spelet, emedan jag vet, att det roar Gref Barck. Ehuru jag med en aldeles onaturlig olycka spelar hela timmar utan en målare eller ett äss, har jag ändå mäktat tvinga mig att hålla mig alltid lika glad ock af oförändrat lynne, jag som förr af en olycka i spel, ett enda vidrigt kort kom i raseri och sprang opp af min stol i yra kring hela rummet.

Den 22. Tisdag. I dag nödgades jag spela igän ock längre än nånsin; förut råkade det från 6 till 1 om natten. Nej Job, då han miste sina söner, sin boskap ock sina gårdar, då han satt i spisen ock skrapade sina sår med ett skrälle af ena pottan har ej utstått hvad jag lider hvar qväll.

Den 23. Onsdag. Hittills hindrad af mycket sysslor ifrån att skrifva, feck jag änteligen i dag sända bort mina första bref till Sverge ock på en gång berätta mina föräldrar om min ankomst hit ock den ömhet som bevisas mig af Gref Barck. Mina bref voro elfva. Jag kan ej neka, att det ibland kostat på för mig, när jag trött vid att skrifva nödgats sätta mig till dem.

Det första prof af sin vänskaps uprigtighet som Gref Barck kunnat gifva mig har han i dag vist. Han har sjelf skrifvit ett bref till min Mor att försäkra henne derom. Han har deruti sagt, att hans vänskap för mig är ouplöselig, han har tåkts berömma hos mig en foglighet, en läragtighet och ett ömt hjerta, som jag åtminstone ville önska att äga. Om han tillika velat bruka de ord, att jag gifver ett stort hopp att följa mina förfäders efterdömen, om han sagt, att han innesluter en så värd son i dess föräldrars största ömhet, så känner jag för väl min egen svaghet för att ett sådant beröm skulle bringa mig att fatta några tankar om mig sjelf. Nej, han har deruti endast velat visa mig den högd jag bör söka att hinna; hans af mig ännu ej förtjente loford långt ifrån att göra mig inbilsk skola endast tjena att mer visa mig mina plikter, ock jag vill laga, att man måtte kunna om mig säga: *Hæc laus non fregit eum, sed erexit.* Jag feck ett bref att chiffera i dag ock som jag ej måktade förmå mig att i eftermiddag arbeta derpå går denna natt åt i stället.

Den 24 Torsdag. Klockan är nu 3 om morgonen, mitt bref är färdigt ock jag skrifver detta. Jag har sedt det ena ljuset slockna efter det andra i alla fönster häromkring. Ett enda syns blott ännu, ock jag äger en okänd Camerat, som lucubrerar med mig. Det är roligt att arbeta om nätterna. Den djupa tystnad som råder kommer en att anse sig som ensam i verlden, tankarna äro mera stilla ock mörkret tyckes lika som hindra dem att flyga omkring.

Här var åter Concert i afton ock ej mindre vacker än den förra. Jag har ofta undrat, om det ej skulle vara möjligt att i ett ögnableck förena alla sinnenas välluster? Ock jag tror, att det vore möjligt. Man skulle uti stunden af en lycklig kärlek, i stunden af synens ock känslans förtjusning hvilat på en bädd af liljor och lavendel, höra en ljufvig musique och hålla ett stycke ananas i munnen.

Denna tanka är något yr ock litet för vällustig, men då nöjet kommer så sällan, kunde det ej vara tillåtet att få en gång smaka det i all sin högd?

Den 25. Fredag.

Den 26. Lördag. Ett anslag till en Comœdie på Tyska Theatern, hvarest hundar ock apor skulle göra en hop konster, bedrog mig att i dag gå dit. Sjelfva Comœdien var den sämsta Farce af alla, som någonsin varit spelade ock het Rymmaren. Det var ej heller några djur, som viste sina konster, utan barn klädda i Djurskin, ett bedrägeri och en djerfhet att narra en hel allmänhet, som ej borde lämnas ostraffad. Emedlertid blefvo dessa dumheter mottagne med allmänt gillande ock en klappning utan ända. Här måste vara folk af en ganska dålig smak. Det kunde endast vara en besynnerlig åhåga att visa sig vänlig och Populaire, folkkär, som förmådde kejsaren att från början till slutet afhöra detta ovärdiga skådespel. Hunc diem perdidit.

Den 27. Söndag. Gref Barck blef sjuk i afton af en feber, som synes ganska lätt, men som dömmes kunna vara af betydennhet, emedan han liknar början af en svår bröstsjukdom, som han haft för 3 år sedan. Jag har redan nog kärlek för Gref Barck för att på det ömmaste delta i hans öden ock hans tillstånd, ock har med största oro förnött denna qväll hos honom i fruktan att se hans onda mera tilltaga. Himmel, som jag altför fåfängt anropade för Adelsvärds dagar, hör åtminstone en af mina böner ock Befall dödens ängel att vika från min Far, min vän ock min beskyddare. Du äger ju allmakt, ock det är dig lika lätt att göra en ringa dödlig lycklig, som att se honom förskräckt för din hårdhet ock sänkt för dig i tårar. Tag häldre tack ock kärlek af en glad själ, än en häpen och förskräckt dyrkan af ett såradt hjerta, som suckar under sina olyckor ock bäfvar för din grymhet.

Den 28. Måndag.

Den 29. Tisdag. Gref Barck, som var i går lika sjuk, börjar i dag blifva bättre.

Den 30. Onsdag. Han är nu utan all fara, mina önskningar hafva lyckligt ej varit denna gången förgäfves ock min bön har måktat röra ödet.

Den 31. Torsdag. Denna posten från Stockholm har medfört mig två bref från min Mor, ett från min Far, ett från Morbror Gustaf ock Bror Göran. Jag har ej utan tårar kunnat läsa de ömma betygelser, hvarmed min Mor beklagar min afsaknad, sagda med en

vältalig enfaldighet, som visar af hvad hjerta de flutit. Min Far ej mindre öm, bland annat som han sagt, ber [han] mig äfven att, om han skulle dö, ej förgäta att vara mån om min Mor eller nånsin låta henne lida nöd, om jag kan hjälpa henne. Ack, skulle en så nedrig glömska af all hennes godhet kunna öfverfalla mig. Nej jag känner nog mina fel, men min själ är ej född för grymhet, mitt hjerta är ej bögt till otacksamhet. Store Gud, du som straffar brutna eder, jag anropar din hämd, din vrede ock din förbannelse öfver mig i den stund, då jag kan uphöra att älska en så huld moder ock att göra hvad som är i min förmåga att visa henne min omsorg ock kärlek. Straffa mig i evighet från det ögnablecket, ock för att göra mig så olycklig som jag förtjenar, låt mig då aldrig mera bli älskad af någon, aldrig bli värd att göra någon människja godt ock aldrig mer kunna känna någon ömhet. Men nej, det är att för mycket plåga mig med åtankan af den dag, då jag skulle mista någon af så älskade föräldrar. Detta ögnablecket, om jag skall öfverlefva detsamma, blir då nog grufligt, för att jag i förtid skulle göra mig olycklig med dess föreställande.

Bror Görans bref förtjenar, att jag talar derom. Som han alltid haft den mästa vänskapen och det mästa förtroendet för mig, så beklagar han ock min förlust med versar, som han anfört ur Våra Försök, ock ord som visa hans ålders oskuld och renhet samt uprigtigheten af hans hjerta. Jag älskar honom ej mindre för hans godhet än för hans snille, som få känna, men som, gömt af Naturen, torde en gång visa sig i så mycket större dag, som det nu tyckes ligga förborgadt. Hvad det är kärt att se sig saknad! Det är den enda slags sorg som man med fägnad ser hos sina vänner.

Det har fallit mig in med Februarii månads början att hålla här en rimkrönika. Hvar qväll skall jag efter vanan skriva, men på vers och har hopp att åtminstone göra min historia så vacker, som kung Carl den IX gjorde sin.

Jag är lycklig. Jag har i dag första gången satt opp för Gref Barck bref, hvilka han så gillade, att han ej deruti ändrade ett ord. Han berömde mig derföre. Jag ser hans vänskap för mig dageligen tilltaga, ock ser honom rörd af min ärkänsla ock min kärlek för honom.

Februarii.*Den 1. Fredag.*

Jag har, sen hela da'n i lättja var förnött,
 Om qvällen i Quadrille för mina synder bött,
 De andra som mig där så jämt förfölja pläga
 Mot vanan unnat mig en liten lycka äga,
 I lugn ock vänskaps famn feck jag mig lycklig tro.
 Om jämt en olycksqväll ej följde dagens ro,
 Skall ingen dag för mig för ledsnan säker finnas
 Och nöjet aldrig fritt från orons blandning vinnas.

*Den 2. Lördag.**Den 3. Söndag.*

En tysk Predikan, nej, slikt är ej för mitt öra.
 En trones hemlighet hon för mitt hufvud är,
 Ett prof, att Gud är god, är att han mäktar höra
 Det tyska lof man honom bär.

Den 4. Måndag.

Hvad gagnar att med harm min aftonpläga mäla,
 Jag föddes för att leds: jag får mitt öde täla.

Den 5. Tisdag.

Jag har ett evigt bref att uti Chiffer dölja
 Ock ämnen mörka förr med nya mörker hölja,
 För mig ock andra säll, om Chiffren den jag skref
 Till mera nöjsamt bruk i gull förvandlad blef
 Ock om det gäfves mig att i Ducater byta
 En samling af de tal, som från min penna flyta.

Den 6. Onsdag.

Jag feck ej från min stol i 10 timmar stiga,
 Blott stumma siffror se, blott skrifva, leds ock tiga
 Men har ej mägtat få af dessa stunders längd
 En enda för mig sjelf att till min Stjernheim skrifva.
 Jag har ej timmar nog för mina sysslors mängd,
 Än mindre någon tid att mina nöjen gifva.

Den 7. Torsdag.

Jag har i dag begynt till kärleksGudens ära,
 Hans eget modersmål den ljufva vällskan lära,
 Det språk som Venus valt, som hon så ljufligt prydt,
 Sen hon har Greskan glömt ock sen Catullus dödt.
 Den som Jag fått i dag, att det för mig förklara,
 Vill hvarken sitt besvär ell' mina pengar spara.

Han sade till mig sjelf, ni er förundra lär:
 Jag dyrt betalas vill, men jag förträfflig är.
 Ni har den lyckan haft i goda händer falla;
 Jag har åt många lärt, jag ansedd är af alla.
 Mån 6 Ducater lön jag ej förtjäna bör,
 Som på 3 månars tid er detta lydligt gör.
 Jag, som i denna sak min yra endast lydde,
 Har samtykt till den lag, som mig hans snålhet tydde;
 Jag sedan såg mitt fel, jag det af andra hört.
 Jag har den mistning sedt, dit mig min dårskap fört.
 Ack, skall jag ej förmå att eftertanka vinna
 Ock sanning aldrig förr än med min skada finna?
 Sen har jag hela dan ett bref till plåga haft,
 Som pröfvat all min konst ock tålmodets kraft.
 Gref Ekeblad i dag har mästerstycke gifvit:
 Det var i Chiffre gömt, det var på Tyska skrivit.
 När första tyska ord i dagen äntligt bröt
 Ock pennan häpen föll, förnuft ock sanning tröt.
 Det en förklaring var som är i Warschau gifven
 Ock för 6 veckor sen i hvarje tidning skriven,
 Där Rysslands djerfva våld, med Preussens list försedt,
 Har för en ovärd kung ett ovärddt skydd beredt.
 Men jag ej undra bör, om man i Stockholm söker
 Att ta ett ämne op, som brefvens vidd föröker,
 Tills man berätta får; jag hoppas innan kort,
 Att gatan oren blir ock vintren smälter bort.
 Tills våren får igen ett vanligt ämne skänka,
 Må jag ej derifrån små nya saker tänka.
 Jag har nu medlertid, vid denna möda trött,
 Med ett så ängsligt bref min halfva natt förnött;
 Af ledsnad ögat sluts, min hand med pennan domnar
 Gr: Ek. haf tack, att jag så ljufligt somnar.

Den 8. Fredag.

Den 9. Lördag.

I Gudar, hjälpen mig i detta slafveri!
 Jag ber ej om förnuft, lät minnet stå mig bi!
 I Veneronis bok jag sen min näsa hänger
 Ock reglor, ord ock gräl i hjernan hoptals tränger;
 Min förra barndoms tid mitt minne återför.
 Jag tror, att jag ännu en Jnformator hör,

Som med en tordöns röst med ögon som en häxa
 Mig spörjer, om jag än kan utantill min läxa;
 Jag tror, hur åt hans hand jag henne öfverger,
 Ock fasa, hopp ock fröjd uti hans ögon ser.
 Du Hansten, min Tyrann, du som min plåga gjorde,
 Det är din grymma bild som mig min tanka måla torde
 Den del utaf min kropp, som du så ofta sedt,
 Hvarpå din hand åt dig ett evigt minne gedt,
 Vid denna läsning tar förglömda känslor åter.
 Jag ligger på ditt knä, jag skriker ler ock gråter
 Jag lärer Amo än, för dig min läxa här,
 Jag blir ett barn på nytt ock i ditt välde är.

Den 10. Söndag.

Grammatiken i dag har all min syssla blifvit,
 Åt glosor och åt gräl jag denna dagen gifvit,
 Men af mitt minne stödd, hvars hjälp jag alltid sport,
 I denna torra sak jag vackra framsteg gjort;
 Sist kom det olycksspel, som jag så ängsligt röner,
 Som rågar orons mått ock dagens ledsnad kröner.

Den 11. Måndag.

Jag har en ärlig fäst, en präktig slädfart sett,
 Som vintrens återkomst mot vår förmodan gett.
 Alt hvad i konst ock prakt en Cræsus mäktar taga
 Var här församlat hop att min förundran draga;
 Jag såg en talrik flock, som viste all sin prakt,
 Som tyktes breda ut sin rikdom ock sin makt;
 Alt var för mycket grant,
 Med silfver silfver sydt, ock gull med gull broderat;
 Det rika slädar var, det voro stycken gull,
 Som af en fåle drogs med tusend bjälror full.
 En uprest fjäderskog hans krumma hals betäkte,
 Han af en gullduk höljts, som ner mot jorden räkte,
 Med gylladne tömmar fördd, den rikes slafveri,
 Han tyktes mera stålt utaf sin prydnad bli.
 Så for den stålta tropp, som kejsarns kosa följde;
 I hvarje slädas famn sig någon hofdam döljde
 Ock fördes — — —
 Jag såg det rika guld, som tyktes solen måla,
 En låga sprida ut en eld, som ögat knapt kan tåla,

Af silfrets hvita färg som sjelfva drifvans kant
 I klarhet och i glans mot nattens fakla hant.
 I Kejsarns första spår den prydda skara följde,
 I hvarje slädas famn sig någon skönhet döljde.
 Hvar fåle tyglad var af någon herres hand,
 Som denna ära sökt af kärlek eller skryt.
 Omkring ett vidsträkt torg, dit de sin kosa ledde,
 Kring vattenkonstens fall de vida Cirkclar bredde.
 Så vid Eurotas strand, i Jagtgudinnans spår
 De lätta Nymphers dans i vida ringar går.

Den 12. Tisdag.

Fast lyckan föga blid min önskan jämt bedragit,
 Har jag likväl i dag i hoppet lotter tagit;
 Åt hennes vrånga makt jag åter offer bar
 Ock på ett Lotteri en gulden vågat här.
 Det är ej i det hopp min nytta ensam söka
 Att se mig prydd ock grann, att blott min mammon öka,
 Att samla skatter hop, få ägor, gods ock slätt.
 Ett mera värdigt mål har mig dertill förmått;
 Om ödet täkts åt mig en ovan ynnest gifva,
 Skall åt en älskad bror min lycka delad blifva.
 Min Bergklint, sänkt i skuld, en vän så öm ock kär,
 Skall till den skänk ha rätt som ödet mig beskär.
 Du allmakt, hvilkens hand den blinda lyckan leder,
 Om du täks gynna mig, du fleras väl bereder.
 Ack, hör den ömma bön, som jag dig offra tör;
 Jag ber ej för mig själf, att du mig lycklig gör;
 Nej, jag har lycka nog, om du mig värdes unna
 Att andra menskjors väl en gång bereda kunna
 Ock uti deras väl få en gång mätta mig.
 Ack, värdes någon gång så menlös önskan höra!
 Ack, låt mig, förrn jag dör, få någon lycklig göra.

Den 13. Onsdag.

Jag såg ett gyckelvärk, som kallas Krippespel;
 Jag blef ej road där, det var min tankas fel.
 Af alla kärngars flock, som Biblen täckes nämna,
 Har denna konstnärs hand ej någon velat lämna,
 Från den hvars snöda trut så snällt i äplet bet
 Intill Elisabeth som skriften nämna vet.
 De sig i dockors bild för mina ögon smögo

Ock änglar härs och tvärs i alla vinklar flögo.
 Gud sjelf, uti en sky af papperslappar fäst,
 Blef upenbarad här ock viste sig till häst.
 Min själ, som ej är värd att helgonskaran dyrka,
 Har ej af detta känt den minsta kraft och styrka.

Den 14. Torsdag.

Jag har en Kreuzer gett, som jag förlorat har,
 Som jag åt Mamsell Mimi nyss på spelet skyldig var.
 I tretti öfverdrag jag hade honom slutit
 Ock starka band af trå kring alla omslag knutit.
 I papper smort med lack, i silke ock i taft,
 Han har ett omslag fått som ingen kreuzer haft;
 Jag detta om hvarann så starkt tillsamman lade,
 Att hon att öppna det en timmas möda hade.
 Jag ständigt uptog har, ock konster puss ock lek
 Med denna Mimi för, som alt betalar mig.
 Af hennes muntra vett jag ofta road blifver
 Ock mången ledsam stund med hennes skämt fördrifver.
 Dess fyrtisjette år som hon nu går uti
 Är pant, att denna lek ej ärnar brottslig bli.

Den 15. Fredag. Jag betalte Mimi fyra groschen som jag smög i dess Capricion: ock i Kreuzer som jag smält öfver med socker ock hvari han blef som en caramell.

Den 16. Lördag. Då jag i dag var utrest med Gref Barck att göra en promenade, hade Mimi varit uppe uti min kammare ock sytt ihop alt hvad som kunde med nål stickas. Örngått, täcken, lakan utgjorde ett enda stycke; mina kläder voro hopsatta, fickor armar tillsydda ock ända till ett par Caleconer hopsnörpta. Till all lycka märkte jag detta straxt vid min hemkomst, ty om jag ej fått se detsamma förrän om qvällen, hade hela natten gått åt att rifva opp denna förargeliga söm.

Hon hade i går tagit bort min dosa. Den stod nu för mig efter måltiden på spelbordet upfylld med socker i allahanda figurer, hvaraf jag, då jag ovetande skulle taga dosan, tryckte sönder en liten hund. Gref Barck fant detta mer illa än jag bordt tänka om ett lappri ock berömde mig hela afton med bitande expressioner för min myckna vivacité, hvartill höfligheten hindrade mig att svara. Så snart jag funnit, att han tar del i våra puss ock uptåg, så skola de uphöra på min sida. Gud bevare mig från nöjen, dem jag skall

dela med någon excellentz. Utom dess är det bättre att låta skämtet afstadna, innan det ännu hunnit att förarga någon.

Det yra skämt, som löje väcker,
I början gladt ock lifligt är;
Det sedan ledsnad med sig bär
Och sist åt hatet handen räcker.
Det roar lätt, det plågar snart,
Förtret ock fägnad lika gifver,
Men äger andra nöjens art,
Ej ljufligt förrn det sällsynt blifver.

Den 17. Söndag. Jag feck bref från Gref C. J. Gyllenb. ock Cousin Jan Hen.

Jag har spelat.

Nej med så vrånga kort, hvarmed jag plågad är,
När lyckan aldrig vill min önskan nånsin höra,
Så syns man föga mån, om det mig roa lär,
Men tycks sig af mitt spel en daglig inkomst göra.
Jag skulle tro mig mera säll
Att utstå all en sjukdoms möda,
Den kunde mig blott en gång döda
Ock spelet dödar mig hvar qväll.

Den 18. Måndag. Jag har med mycken flit ock ifver
I dag i Veneroni läst
Ock ren de saker mäktig blifver,
Som förr så grymt min hjerna qväst.
Ack, gif mig styrka ock förmåga
Mitt tålmod att år från år
Hvar afton tid ock pengar våga
Ock utstå tyst ett nöjes plåga,
Som sjelfva ledsnan öfvergår.

Den 19. Tisdag. Jag skall med blygd ock sorg bekänna
Hvad svaghet jag hos mig har sett,
Hvad åtrå jag har vågat känna,
Hur grymt jag dygden öfvergett.

Då jag växlade med Herr Rööök några Louisd'orer, gaf han mig utan att märka det af en händelse 6 gulden för mycket, hvilka jag tog, först i den tanka att ej gifva dem åter, ock sedan efter liten eftertanka gaf bakars, men med en vedervilja som jag ej kan uttala. Jag har skämts för mig sjelf ock kan ej förlåta mig en så nedrig lusta. Hvad dygder lär väl den kunna utöfva, som ej en gång kan hålla sig för att stjäla (jag tror väl änteligen, att jag ej kunde vilja aldeles behålla dessa penningar, men jag är alltid lika brottslig för min första tanka ock alltid anklagad hos mig sjelf); detta upförande är så ovärdigt ock förgätit af all dygd, att jag med skäl bort utesluta dess hugkomst om ej för att alltid se min last, på det jag alltid måtte blygas öfver honom ock denna berättelse är så låg, att han förtjänar ej en gång de usla rim, som jag skrifver hvar afton.

Den 20. Onsdag.

Den 21. Torsdag.

Jag har nu grufligt plågad blifvit
 Af tandvärk, som mig fordom qvalt;
 Sen han 3 år mig öfvergifvit,
 Har han sin glömska nu betalt.
 En natt har re'n i klagan slutit,
 Min dag i plågor har förgått.
 Jag har ej nattens hvila njutit,
 Ej dagens fågnad känna fått.

Den 22. Fredag.

Ack, hvad för bister natt, hur grymt mitt tillstånd var!
 Tre gånger månans vagn i skuggans rymder farit,
 Sen sömnens ljufva frid från mig har flygtig varit;
 I dag af plågan trött jag i en dvala föll,
 Mitt öga hvilans hand en stund tillsammans höll;
 Jag söfdes från mitt qval, jag har till glädjen vaknat
 Ock har uppå en gång min bistra plåga saknat.
 I tänder tan igen hvad I en tid ha'n mist,
 Ta'n med er flit igen hvad I en tid ha'n mist.

Den 23. Lördag.

Vid ständigt Chiffre hela dagen
 Har ögat tröttnat med min hand,
 Jag blir af hvilans tjusning tagen
 Ock snärs af sömnens lätta band.
 Du stilla Gud, hvars anda dämpar,
 Du ljufva sömn, du lifvets lycka,

Som sorgsna hjertats tillflykt är.
 I glädjens famn, när plågor trycka,
 Är oss din glömska alltid kär.
 Kom att mitt trötta öga söfva,
 Att med din vinge hölja mig.
 Man usel är att dig behöfva,
 Men lycklig att få äga dig;
 Gif mig i glada drömmars lekar
 Förflutna stunders bild igen
 Ock måla för min tanka än,
 Hvad ödet åt mitt hjerta nekar.

Vid bordet råkade jag att skratta åt Comm. Röök, då jag hörde honom säga att från London till Wien är närmaste vägen öfver Holland. Han var förbittrad öfver mitt skratt, hof ut allt möjligt ovett, hvarpå jag ej svarade, men som Gref Bark uptog ock sade Rööken i en hel timmas predikan sanningar fasliga att åhöra och ännu grymmare att förtjäna. Rööken, ehuru på Cartan öfvertygad om ofoget af sin tanka, försvarade henne lika fullt, så envis är han ock så anser han *ex tripode dictum* allt hvad han sjelf talar

Den 25. Måndag.

Nej, jag förgäfves tänkt att kunna lyckan röra,
 Det ej den gudom är som vårdar böner höra;
 Den lott förlorad är som jag i hoppet tog,
 Den fägnad är förbi som hon mig gifva bordt.
 Så unnas mig ej då att andra menskijor tjäna,
 Att endast lyckans språk till deras nytta läna.
 Så skall det nekas mig att andras sällhet bli,
 Det är det största prof af lyckans tyranni.
 Nej, himmel någon gång bör dig min önskan ömma,
 Du känner viljans grund, du kan om hjertat dömma.
 Utaf min ungdomstid, sen han försvunnen är,
 Låt än uti min själ ett ljufligt minne bli
 Ock låt mig, då jag — — —*

Den 26. Tisdag

Jag har ej något gjordt af värde,
 Ack, Gud vet när jag sådant gjordt!
 Jag några välska glosor lärde
 Ock spelte hela qvällen kort.

* Afbrutet.

Den 27. Onsdag. Jag skref ett svar till min Far på det ömma bref, hvori han ber mig att, om jag blefve lycklig, ej låta min mor lida nöd, ifall han skulle ej se mig mera. Jag har med rörelse skrivit i ett ämne så sorgeligt för mig som att Min Mor skulle tarvfa min hjälp ock min understöd, hvilken skall tillhöra henne med min kärlek ock min vördnad, men som jag önskade, att hon aldrig skall behöfva.

Hvad, skulle jag en gång den Gudafröjd förskjuta,
 Att känna tacksamhet, att kunna tårar gjuta!
 Min själ, som aldrig än af någon tjusad var,
 Ej älska mer en Mor, som all min kärlek har!
 Nej till så bistert brott, för det Naturen ryser,
 Jag ej i detta bröst ett annat hjerta hyser.
 Jag nog dess svaghet vet, jag känner nog dess fel,
 Men hårdhet ock förakt är ej mitt hjertas del.
 Det lätt förtjusas kan ock i sin yra drömma,
 Men det är icke gjordt att en välgerning glömma.
 Då hämdens vreda Gud, som brutna eder hör,
 Om till så grufligt fel jag mig till brottslig gör,
 Välg ut det största straff, välg ut den största fasa,
 Låt plågoandars här uti mitt hjerta rasa
 Ock för att straffa mig bred ut ditt tyranni,
 Låt mig ej älska få ock aldrig älskad bli,
 I dygden icke mer min fordna sällhet vinna,
 Hos ingen ömhet se, för ingen ömhet finna;
 Men om jag vörda vill den helga ömhets lag
 — — — *

Jag skref till Horcasitas en billet, hvori jag beklagade, att jag ej kunde få den fägnaden att se honom ock nödgades fängslad i min kammare sakna det nöjet att än mera föröka med honom min bekantskap. Han kom sjelf till mig i afton ock var hos mig en timma, ett besök som glädde mig. Jag känner för honom en nära vänskap, ock jag tycker, att han är äfven min vän. Han är behagelig, vänlig ock underrättad i många saker. Jag älskar honom ifrån den första stunden jag såg honom. Naturen i sammandragandet af hjertan håller sig ej inom vissa folkslags gränсор. Alla hennes barn äro bröder ock det är ej samma språk ock samma Gualära, det är samma lynnen ock känslor, som uptända ock vårda vänskapens heliga låga.

* Af brutet.

Den 28. Torsdag.

Två månar redan undanfarit,
 Som jag i detta rummet snärd
 En evigt utstängd fånge varit
 Från menskior, nöjen, ro ock verld.
 Hur länge skall min ledsnad vara?
 När får jag än en gång förfara
 De nöjen menskjors sällskap ger?
 En sjukdom man fördrifva tänker,
 Min ledsnad mig en annan skänker,
 Som sjelfva Doctorns konst beler.

Mars.

Den 1. Fredag. Låtom oss här efter skrifva vers, när det så passar sig, men ej så hvar afton krysta fram en hop ömkeliga rim, som kunna förskräcka till och med Herr Simming. Jag chifferade hela dagen.

Den 2. Lördag. Jgenom den tvist, som sidsta söndagen upkom mellan Gref Barck ock Com. Röök, är den förra i en sådan ondska emot den arma Rööken, att han omtalt att upsäga honom ur sitt hus. Mitt skratt, som jag så olyckligt fälde, har gifvit anledning dertill, ock Röökens otidiga höghet, som alt sedan den tiden ej mera ätit med oss, har än mera förökt densamma. Jag har med tusen böner sökt afvända en sådan Gref Barcks hårda föresats. Otröstelig öfver att se mig på vist sätt en skuld till Röökens olycka, skulle jag finna mig äfven så häpen öfver henne, som han kunde blifva det sjelf. Än har jag ej att förebrå mig, att jag skadat någon, skulle jag fara en så lång väg endast för att få i mitt hjerta en förebråelse, hvaraf det ännu aldrig varit plågad. Mitt skratt var oskyldigt; jag tänkte ej att förstöra någon menniskja, men det är nu ett fel i mina ögon, ock blir ett brott, om det skulle åstadkomma så svåra följder. Jag skall än fortfara att hos Gref Barck söka åter upväcka vänligare tankar eller åtminstone förmå honom att ej så vidt utsträcka sitt hat. Jag skall föreställa honom min oro öfver att hafva vållt en annans olycka, ock hans ädla hjerta är för ömt för att vilja tynga mitt samvete med ett agg, som det aldrig förr känt ock aldrig väntade att få känna.

Den 3. Söndag.

Den 4. Måndag. En tidning kom i dag från Hamburg likaså rörande som oväntad.

Vår konung har den 12 Februarii af ett häftigt slag dödt inom några timmar. Jordens Gudar, I ären ej heller fria från ödets lek, som ären uphögde öfver sjelfva Naturen; hon tager dock sin rätt igän ock blandar eder aska, edra minnesvårdar ock änteligen edra namn i det stoft, som höljer de ringaste af de menniskjor, dem [de] ej en gång vårdats åskåda. Men dig, milde kung, far för ett bedröfvat folk, dig skall jorden med ömhet mottaga, ty ditt stoft är fuktadt af deras tårar, dem du gjordt godt ock hennes kalla famn skall af dem upvärmas. Du vinner ej i våra häfder en stridshjeltens namn, men ett dyrt minne af en kung, som i fredens sköte har sträfvat efter dina undersåtares sällhet, då de sjelfva ofta flytt henne ock med otacksamhet din möda. En ny Gustaf Adolph skall hedras af den krona, som burits af dig, ock med vördnad för den bästa af alla kungars minne uptaga den spira, som du nu för evigt har nederlagt ock fordom sjelf ville lämna för dina undersåtars välfärd.

Den 5. Tisdag. Jag är ännu helt bestört öfver denna oväntade tidning i anseende till kungens hälsa, som tyktes lofva honom ännu 20 års lifstid. När han, då jag sidsta gången såg honom, frågade mig: Schall tu man fare till Titschland, så ägde jag ingen anledning att tro, att han man sjelf so schnart schulle fara till himlen. Våra prinsar komma ej hit. Baron Örnfeldt har gådt som Courir till Paris med denna tidning ock den unga konungen ock Prins Fredrik lära redan vara på hemvägen att öfverge deras resas nöjen för att fara hem att begråta en far. Hvad grufligt ombyte!

Den 6. Onsdag.

Den 7. Torsdag. I dag kom från Gref Ekeblad ett bref om denna saken; vi hade förr endast vetat det genom avisan ock Ahlströms berättelse från Hamburg, Uti Gref Ekeblads bref var inneslutit ett från Morbror Gustaf, skrifvit samma dag, då konungen dödt, men hvarest man ej nämt det minsta om, att han varit sjuk. Min Morbror säger sig länge varit i fruktan om mitt tillstånd, genom min långa tystnad. Han ber mig att hädanefter fortfara som under resan att skrifva honom vidlyftiga bref till, dem han säger sig visa åt några af mina bekanta, för hvilka min hugkomst är kär, ock åt andra för att hedra mig. Bland dessa är Fru Grill en, åt hvilken han meddelat dem. Om dessa dåliga bref, skrefna under oroligheten af min resa med en penna likså ostadig som min varelse, på hvart ställe kan anses med någon godhet, så är det endast för det att de böra vittna om ett fromt ock enfaldigt hjerta, som utgjutit sig utan konst uti betygelser af sin tacksamhet ock sin kärlek för sin välgörare. Dessa

känningar äga rätt att behaga, om de ej än äro uttryckte med all den styrka de borde.

Jag har gifvit en Ducat åt en fattig hustru, som i yttersta fattigdom är plågad af de mäst grymma sjukdommar. Jag må i stillhet åtnjuta den fröjd att veta, att jag gjort en människja någon slags tjänst, men ej nämna det för andra. Det är bättre att aldeles intet göra godt, än att göra det för att tala derom.

Den 8. Fredag. I dag har Rööken hos Gref Barck besvärat sig öfver det, att jag gör alt för honom ock sagt, att han väl ser, att jag är kommen för att förrätta hans syssla, till hvilken han nu ej mera hålles värdig, men han har fått af Gref Barck ett svar, värdigt hans plumpa ock obilliga klagan. Jag bryr mig ej om alla hans grofheter. Denna nya Cerberus skall få skälla fritt, han skall ej åtnjuta den nedriga glädje han påsyftar, att se mig förargad.

Den 9. Lördag. I dag fördes en ung flicka af 17 år ut att förbrännas, som tändt eld på ett hus. Hon var skön ock den sorg, de tårar, som fyllde hennes döende ögon, gjorde hennes behaglighet ännu större. Unga olyckliga, ditt hjerta ock din ålder tycktes ej vara ämnadt till sådana grufsamma brott eller lida sådana plågor till deras belöning. Det tycktes vara bildat att känna andra rörelser ock uptändas af en ljufligare låga. Skall i sjelfva oskuldens ålder så mycket ondt kunna uptänkas ock ingen tid gifvas af lifvet, då man kan vara fri från att begå laster. Emedlertid är det dock hårdt att en så ung brottslig ej blifvit förlåten eller straffad åtminstone med mera mildhet. Jag vet ej hvad tanka jag skall äga om dödsstraff, men om Sverge nyttjat alla de olyckliga, som på slikt sätt omkommit, att befolka en öde provints, så ägde vi nu många 1000 flera invånare i vårt tomma rike. Men låt då så vara, om det är nödigt till andras skräck att en brottslig betalar sina fel med sitt blod, hvi skall det utgjutas med så mycken grymhet, är den brottsliga ej en människja, äro människjor ej brottsliga? Låt en usling dö, efter det så är, men hvi skall han utstå plågor, som upväcka Naturens fasa ock lida mer än han felat. Huru kan en dommare pålägga en människja, sin like sådana hiskeliga straff, som aldrig borde finnas bland oss, ock hvilken aldrig någon förtjenat, om ej den som först varit deras påfinnare. Sverge, det är din ära att ej äga så bistra straff. Menskligheten får än tala hos dig äfven i dina dödsdommar ock de som stadgat dina lagar, hafva ej skrifvit dem med villdjurs hjertan eller med händer sölade i blod.

Den 10. Söndag.

Den 11. Måndag. Sedan jag länge fruktlöst brukadt en hop af de oskyldiga medicamenter, i hvars gifvande Doctor Frid excellerade samt druckit en tunna Tisan, beslöts änteligen, att jag efter en i dagen föregången förskräckelig purgants skulle hafva en spansk fluga mellan axlarna. Fru Frid ock Mamsell Mimi kommo äfven opp i min kammare att se mitt mod, som jag fant mindre än jag hade tänkt. En lång barberare kom in, som bestod af bara ben ock skinn ock antingen lika att vara döden sjelf eller åtminstone ett af hans förebud. Blek, torr ock skruppen, såg han ut som han aldrig vetat hvad mat är ock som hade han sjelf förlorat alt det blod han tagit af andra. Denna hiskeliga skapnad kom bakom mig med en rakknif att raka bort några fina hullhår på ryggen, men jag, förskräkt öfver åsynen af en knif, trodde mig se döden med sin lia ock sprang opp af min stol med hastigheten af ett väder. Jag satte mig ej heller neder, förr än Doctor Frid försäkrade mig, att jag ej skulle skäras. Så rädd ock förskräkt var jag af blotta åsynen af en knif. Jag har ofta inbillat mig, att jag skulle äga mod att utstå något ock nu kände jag på en gång alla mina höga tankar falla tillhopa. Så drömmar man sig modig, när ingen plåga är å färde ock trotsar faran, när hon ej synes. Fru Frid ock Mimi, i hvilkas närvaro jag hade nödgats kläda af mig, besågo denna operation ock skrattade åt min förlägenhet hela qvällen. Denna fluga blef pålagd kl. 8 ock kl. 12 ännu känner jag intet derom.

Ifrån Morbror Gustaf feck jag ett bref samt ett från Tante Klintin, hvaruti hon sänder mig den sidsta vers fru Nordenflycht skref. Jag skall ej nämna här vid hvad tillfälle. Någon kunde en gång få se dessa Journaler ock jag skall ej uptäcka den helga sånggudinnans sidsta svaghet. Alt nog att jag äger detta papper, jag har gjort ed åt fru Klintin, att ingen skall i verden få se densamma, ändå mindre tillhör det mig att här säga hvarföre, när ock i hvad stunder den blef fordom af henne författad.

Den 12. Tisdag. Min fluga har dragit ett stort hål på ryggen. Det är ock där som Pultroner upbära sina blessurer.

Den 13. Onsdag. I 6 veckor skall jag hafva detta plåster för att under denna tiden draga bort alt det onda från hufvudet. Gud låte det ej skada mig ock gifve, att under en så långvarig dragning min själ ock alt mitt lilla förnuft ej måtte äfven ryckas ur mitt hufvud.

Den 14. Torsdag.

Den 15. Fredag. Jag har satt opp för Gref Barck en ganska vidlöftig depech.

Den 16. Lördag. Omsidor har jag undfådt ett bref från Bergklint, som jag i orolighet öfver hans långa tystnad trodt både död ock begrafven. Han skref mig ett bref till, begynt den 26 November 1770 ock slutat den 22 Februarii i år. Under denna tiden har han haft tid att göra det till ett af de längsta, som äro sedde i Christenheten, ock upfylla det med tusende små ock roliga tidningar. Om sådana berättelser synas af föga betydenhet, där de skrivas, äro de oskattbara, där de undfås, de öka sitt värde uti sitt lopp ock liksom ryktet vires acquirunt eundo. Utom alla slags tidningar i Politiska saker har han äfven berättat mig, hvad jag önskat få veta om Utile Dulci och tillståndet af mina förra nöjen. Jag har emot min vilja vänskap för detta sällskap ock minnet af våra gamla förbindelser öfrig.

Bergklint har uppfyllt sitt bref med betygelser af sin ömhet för mig. Hans vänskap för mig förblindar honom, han berömmar mig för alla de förtjenster, dem jag är långt ifrån att äga ock uphöjer mina dygder, jag fattig, som ej har andra än att önska att äga dem.

Hans Majsts dödsfall har skedd af indigestion af hetvägg, surkål, kött med rofvor, hummer, Caviar, böckling ock Champagnevin. Det är ej att omkomma på det mäst lysande sätt, utan att dö (af) en Probstdöd. Här efter bör fettisdagen anses som en dies prohibitus ock hetvägg drifvas i landsflykt ur Sverge, sedan den begådt ett kungamord. Gud bevars skulle hvar fettisdag vålla en ny kröning ock hetväggen årligen spräcka våra Monarker!

Den 17. Söndag. I dag har jag åter fådt en ny vesicator. Gud nås flugorna samla sig kring mig som kring en —t ock där åtelen är dit församla sig örnarna.

Jag kan ej i natt sofva. Klockan är 3 om morgonen, då jag skrifver detta, utan att jag af sveda ännu kunnat sluta hop mina ögon. Hvad natten är oändeligen lång, när hvilan ej följer henne ock när man känner ständiga plågor.

Que l'aurore est loin encore
J'attendrai longtems le jour.

Den 18. Måndag. Utom stånd att hafva en rock på mig nödgas jag äta i min kammare, hvarest jag leds ihjäl. Jag undrar, huru länge jag skall vara i denna Cur. Han är lik den osälla evigheten, haft början men ej så ända. Emedlertid nyttjar jag dessa stunder

att tänka på en bok, som jag vill utgifva, De remediis innocentibus, ock som jag vill dedicera till Doct. Frid.

Den 19. Tisdag.

Den 20. Onsdag. Gref Barck har berättat mig en hop af Röökens nedriga konster emot honom, hvilka alla bevisa det svarstaste hjerta. Jag trodde, att han endast ägde ett svårt sinnelag. Jag märker, att hans själ är ändå vederstyggligare än hans lynne.

Det har förtörnat mig under de två dagarne jag ätit i min kammarare att höra, det han ej en gång velat fråga någon människja efter mitt tillstånd. Hans hat är outsläckeligt sedan vår sidste dispute 1000 år ock 1000 tjänster kunde ej blidka en människja som jag hört säga, att hämden är en bland de största dygder.

Jag geck i dag till honom, sedan vi stigit upp från Bordet ock tackade honom för den visite min dräng sagt, att han i går velat göra mig. Jag beklagade på det högsta, att jag ej varit inne ock just på den stunden befunnit mig hos Gränitz. Rööken i sin förundran öfver denna oväntade compliment viste ej hvad han skulle svara. Att svara, att han ej varit där, var att säga, att han ej varit så höflig som jag tänkte, åter säga, att han sökt mig, var att säga en lögn. Efter ett långt betänkande ock ett embarras, som roade mig på det högsta, kom det svaret, att han, emedan han trodde att jag var sjuk, ej velat besvara mig, men att han ganska mycket förundrade sig huru min dräng kunnat säga, att han varit där oppe. Han är ej människja att låta en sak af denna Naturen falla och i morgon komma nya explicationer å färde. Med tiden får jag kanske mitt ändamål fram, som är att få Herr Röök att träta med mig.

Jag har sedt utanför Linierna af staden en liten Hermitage för vacker för så föga nyttiga människjor. Jag vet en tid af mitt lif, ock den tiden skall aldrig försvinna ur mitt minne, då jag hade anset en sådan hydda för min största lycka, att där få dölja mig med Themir från verden ock människjor. Den tiden är väl nu fjärran borta, den jag dyrkadt hör mig ej mer till, jag är vand vid denna förlust, men jag ger dig lof, mitt hjerta, att vid dessa minnen ännu utgjuta några tårar. De störa ej mitt närvarande lugn, men äro ett offer åt mina förra nöjens skugga.

Den 21. Torsdag. Jag skref till RiksRådet Gref Ekeblad följande bref för Bergklint, som söker en ledig Professors syssla i Lund.

Une lettre de M. Bergklint m'ayant appris qu'il demande une place vacante à l'academie de Lund par la mort de professeur Burmeister, j'ose le recommander aux bontés de V. Excellence et la

supplier de lui être favorable. Je n'ai pas ignoré qu'il appartient peu à mon âge de recommander les autres, j'ai longtemps balancé, avant d'avoir osé m'y déterminer et à présent que je prends cette liberté, il n'y a que mon attachement pour lui et mon désir de le voir heureux qui ayent m'en donné la hardiesse. Il fut longtemps mon gouverneur, il est mon ami, et les obligations que je lui ai ne s'effaceront jamais de mon âme. En implorant pour lui les bontés de V. E. je puis satisfaire au moins un peu aux sentiments que le coeur m'oblige à porter pour un homme que je crois devoir mettre au nombre de mes bienfaiteurs. Ce sont ces raisons qui en même temps m'ont seules fait espérer que V. E. voudra bien me pardonner une demande dont je connais moi même la témérité et que je ne me serais jamais permise sans des motifs aussi forts que l'amitié et la reconnaissance. Si V. E. daignait encore appuyer de quelques mots auprès de S. E. Le Comte Hiærne la demande que M. Bergklint vient de faire, je pourrais peut être me flatter de voir mon ami en possession d'une charge honorable, pour les fonctions de la quelle ses ouvrages que V. E. a bien voulu approuver ont montré assez bien qu'il a tous les talents réunis.

Nog är jag försäkrad, att min recommendation ej vill stort säga, men jag har dock gjort hvad min vänskap bjuder mig ock mera står ej i min förmåga. Gref Ekeblad kan ej taga min dristighet illa. Han skall säga: Den där unga menniskjan är något framfus, men han menar ej illa, ock om han är något för dristig, sker det för att gagna en annan, kan ock hända att ett recommendationsbref af denna Naturen, hvars like Gref Ekeblad aldrig fädt, torde något upväcka hans ynnest. Af detta sänder jag Bergklint en Copia. Jag bekänner, att jag har ej den höga dygden att kunna tjäna en vän i mjugg. Om jag vore så lycklig att göra honom något godt, så ville jag, att han skulle få det af mig ock se sjelf, huru högt jag älskar honom.

Den 31. Söndag. Hvad har jag gjordt på dessa dagar. Ledts. Jag olyckliga, när skall den Curen taga ända, i hvilken jag är behäftad! Jag är fallen i en menniskjas händer, som gläds att draga ut tiden för att få komma så mycket oftare, ty han får två gulden för hvar visite. Han betalas ända till för hvar gång han täckes komma till middagen ock sluka 20 glas spanskt vin. Hvad hopp har jag att göra mig på en dåre, en storskrytare, som talar alltid om sina stora Curer, men visar inga, som botat en sjukdom med att låta sin patient ej dricka på 30 dagar, ock som i anatomien sä-

ger sig hafva sedt ådror 500 gånger finare än ett hår. Hvad förnuftigt skall en sådan menniskja göra, som talar så ursinnigt.

Aprill.

Den 1. Måndag. Härefter ock så länge min plågotid räcker ärnar jag ej skriva för hvar dag. Det skulle tvärtom gläda mig att framdeles kunna aldeles glömma, att jag nånsin öfverlevat så bedröfliga dagar. All min munterhet försvinner. Jag hatar mig sjelf ock jag är kommen i ett hus, dit nöjet ännu aldrig nalkats.

Den 4. Torsdag. Jag har i dag sedt mig föranlåten att gifva afsked åt min språkmästare, som blir mig för dyr. O bittra fattigdom, huru många offer nödgas jag ej göra åt dig af mina nöjen.

Den 10. Onsdag. Jag var ute med Gref Barck till en liten landtgård, som han arrenderar ock som heter Burckersdorff. Jag fant där ett ganska vackert ställe, omgifvet af skogar ock ängar. Redan börjar våren visa sig å nyo, i dag har varit en den aldraljufveligaste värma ock man andas den milda luft, som blandas af vår ock sommar. Det börjar att grönska ock redan blir landet behageligt.

Den bistra köld, som jorden ströfvat,
Har flytt för vårens milda makt
Ock ängen tar igen den prakt,
Som kölden förr från henne röfvat,
Sin famn Naturen öpnat har
I dagen gräsets toppar tränga,
Ur knoppens tvång sig löfvet drar
Ock blomstren sina hinnor spränga
På grödans fält som stelnat låg,
Där redan värmans strålar värka,
Ur dvalan väkt en tidig lärka,
Bebåda vårens segertåg.
Dess flykt, som västanvädren bära,
Igenom luftens rymder skär;
Från högden, där hon bortgömd är,
Hon sjunger vackra tidens ära,
Sin frihet, kärlek ock begär

Den 12. Fredag. Jag fant mig nödgad i dag att banna min dräng för det han brukar mina skjortor ock talte deröfver till honom med största allfvarsamhet. Jag var uti en vrede, som jag ej

förr känt, ock tykte mig ej mera kunna blifva god på honom, när han kom in i min kammare ock bad mig med tårar om förlåtelse. På en gång kände jag hela min ondska försvinna ock jag hade ej svårt att säga, att jag ville glömma hans förbrytelse. Aldrig ännu har någon med tårar bedt om min ynnest ock tillgift, jag kunde ej neka den aldräförsta.

Den 22. Måndag. Jag skrifver i afton mer för det nöje att skrifva än för att jag äger något att säga. Jag är i ständig Cur, men den börjar att visa sig lycklig ock jag hoppas att innan kort bli botad. Jag lider således med glädje den 15 fluga, som i afton lagts på samma ställe.

Under desse dagar har jag haft mycket att göra ock en outhärlig Chiffer, ett arbete hvarifrån jag nu andas, sedan det är bortskickat, med lika glädje ock frihet, som om jag nedlagt en börd.

Helas qu'est devenu ce tems, cet heureux tems

Où je n'étais connu que comme un fainéant.

Gref Barck berömmar fåfängt min flit. Hans loford tröstar mig ej öfver det myckna arbete, som plågar mig, hvilket min Morbror kallar en lycka ock ett sätt att bereda sin ära men som jag finner tungt nog, ock en möda, som man ger sig i sin ungdom för att äfven vinna denna sälla förmån att få träla, då man blir gammal. Jag feck bref från Sverge, hvarest alla må väl, ock skref bref till min Mor.

Den 23. Tisdag. Vi voro å nyo ute på landet, hvarest ej ännu är grönnare än sist.

Den 24. Onsdag. Doctor Frid gaf mig i dag en räkning på alt hvad jag förtärt i medicamenter. Hon besteg sig till 307 gulden. Det bör jag ej neka, att han ej curerat mig från mina finnar, men den betalning han äskar derföre är också så ofantelig, att hon många gånger öfverstiger hvad han förtjent. Gref Barck, som sedt denna räkningen, har funnit henne äfvenledes ganska dryg ock lofvat att söka bringa min snåla läkare till mera billighet.

Den 29. Måndag. Frid står i denna del ej att öfvertala, ock jag har råkat öfver denna sak uti en ängslan, som jag ej kunnat fördölja. Gref Barck, som märkt mitt bekymmer har sagt, att han skall betala detta för mig. Han sade äfven åt Herr Gränitz, till hvilken Frid hviskade att påminna mig på hans vägnar om betalningen, att ej mera nämna något åt mig för att ej göra mig oro, ock att han nu mera ansåge denna summa som sin egen skuld. Så

vet ett ädelt hjerta att i tysthet göra godt, ock fördölja den handen som ger en välgärning. Jag ärkänner en slik ömhet af honom: hon rör mig så mycket mera, som jag ej kunnat eller lärer kunna göra något att förtjena henne. Han har sagt att om jag någon gång kunde tjena hans son igän, så vore han betalt. Hvi skall det ögnablecket synas så fjerran, då jag kan visa min tacksamhet i annat än ord. Det har aldrig synts mig tungt att vara en annan förbunden, men ärkänslan, churu heligt hon dyrkas, är en slags börda för ett ömt hjerta, då hon endast inom det samma måste yttra sina känslor.

Mai.

Den 1. Onsdag. Jag har i dag haft åter en ny fluga.

Den 2. Torsdag. Och hela natten ej kunnat sofva för dess sveda. Jag skall anse som den sällaste dagen i mitt lif, den då jag slipper dessa helvetes plåster. Gud låt det ske snart, ty jag upgifves dervid. Frid, om det så är tin vilja, så låt thenna kalken ifrån mig tagen varda.

Den 4. Lördag. Vi voro åter på Burckersdorff ock jag afgjorde där en post som afsändes.

Med bref från Stockholm har jag sedt att Sebaldt ock Westin samt 5 andra myssor blifvit valda till Riksdagsmän i Stockholm af denna stadens 10 fullmäktige samt att 43 städer äfven valt folk af lika halt. Detta afgör väl ej fullkomligen vårt öde för nästa riksdag, men tyckes dock till en början visa hvartåt det ämnar. Mitt usla fädernesland, dig är ingen lycka mer beskärd, din dom är ut-sagd att göra din egen olycka ock bereda dig sjelf till din grannes rof. Det gagnar dig föga att äga en stor Konung, hvad kan hans snille ock hans hjerta uträtta för ett folk, som ej mera äger någon kärlek för fäderneslandet ock ej mera har något begrep om ära. Oss förestår ännu torde hända ett tidehvarf som 1765 ock en evig ånger att ej hafva nyttjat nog den mellanstund, då man kunnat sätta bommar för sjelfsvåldets raseri. För oss är ej annat öfrigt än mod ock vapen att återhålla en grannes våld ock våra medbröders för-räderi, eller att dö med fallet af vår frihet. Ett krig är bättre än en nedrig frid. Gån att vinna segern ock friheten eller det sista dödsslaget, som ödet för oss synts bereda, nöjdare att gjuta den sista blodsdroppan vid ett nytt Pultava, än att draga ett skamligt lif under det folks ok, som så ofta tiggat freden af våra händer.

Den 22. Onsdag. Fransyska Ministern gaf en stor bal, där jag var buden ock ej kunde komma.

Den 23. Torsdag. I dag har efter 5 månaders tid af mitt vistande i Wien för första gången varit främmande här i huset. De bestodo af Durand, Widman, Saxiska Ministern ock Chevalier Boufflers. Jag har funnit besynnerligt att se folk i ett hus, dit ingen kommer utom fru Hafversoppa, ock har undrat på dem som ett barn, hvilket första gången föres till en marknad.

Den 24. Fredag. Om ej stundom Fru Frid kom hit, så leddes jag till döds. Jag kan med en evig kärlek för den mäst vördade välgerningsman ej låta bli att finna hans hus mer än ledsamt, men så snart Fru Frid kommer, vet jag ej hvad för ett behag åtföljer henne ock tränger sig in i mitt ledsna väsen. Jag kan ej dölja, att jag är kär uti henne. Hennes ungdom, skönhet ock den frihet, hvarmed hon rasar med mig, hvilken är ganska vänlig, ge mig rätt att älska ock hoppas.

Vi hafva varit tillsammans i afton att bese ett fyrvärkeri, som afbrändes i en Park här bredvid kallad Prather. Utom åtskilliga föreställningar, var ock bland annat en sol af åtskilliga färgor ock en illumination af Martis Tempel, som brann under 1000 skiften af de ljufligaste färgor. Man såg, huru åskan slog ner deruti, huru det tände ock föll öfverända. Detta fyrvärkeri skall förnyas hela sommaren hvar 14 dag.

I verlden ges, näst efter Sundängen, knapt något vackrare ställe än Prather. En hög skog, ett frodigt gräs, en trakt, som uplifvas af otaliga slags lekar, gör sinnet muntert å nyo vid sin åsyn. En bred arm af den stolta Donauströmmen går därigenom ock tager emot under en stilla flykt vattnet af 1000 bäckar ock källor. Denna ort är vacker af sig sjelf, men gudommelige Sophie, när den prydes af din närvaro, är det mer än Cytheren, ock det ljufligaste ställe på jorden.

Jag har nödgats lemna min dräng åt Baron Widman, emedan jag ej kan löna honom. Långt ifrån att göra det med nöje, är intet som gör mig så mycken oro, men mina nöjen ock min bekvämlighet hafva i alla tider varit ett offer åt min fattigdom, ock en afsaknad mera bör ej förekomma den underlig, som är van att alt sakna.

Den 25. Lördag. Fru Frid var åter här ock alla dar mer söt, mer vänlig. Du himlaNymph, som tjusar mig mera vid hvar gång du nalkas mig, tag emot en ömhet, som du synes ej vilja förkasta. Ömma kärlek, jag helgar dig ock henne ett hjerta, som tynats i sin

fordna köld, mera nögd att känna alla dina lågor, än sucka under en frihet, som gör dess plåga ock förqväfver min själ med ett dödligt lugn.

Jag behöfver att upröras igän för att känna, att jag har lif.

Den 26. Söndag. Ut i de bref jag skrifvit till Sverge har jag berättat Bergklint om min nya ömhet ock min upväkta kärlek. Jag fruktar ej att göra denna bekännelse ock än mindre att göra den för honom. När kärleken får utgjuta sig i vänskapens famn, det är den största lycka dit en dödlig kan hinna. Han sjelf har ock känt, hvad jag känner ock dyrkat den gud, för hvilken jag bär mitt offer. Kan jag fela, min vän, i min ömhet ock det kan ju ej vara ett brott att göra sitt lif lycksaligt, ock när Naturen åter upväckes, skall jag ej få öppna min själ åt den ömma känsla, den vällust ock den kärlek, som lifvar alla varelser ånyo.

Hans magt med vårens intåg följer
Ock redan rörd af hans behag,
Fast han ännu sin seger döljer,
Jag känner dock hans första lag.
Hur ljuflig är hans tända låga,
Förtjust i en behaglig plåga,
Jag ej min frihet söka vill,
Jag fångslad är bland lek ock löjen
Och hjertat ömt af vårens nöjen
Hör ren till hälften honom till.

Men när han sig hos Zephir gömde,
Han snart ett hjerta vunnit har,
Som, fast han länge kogret tömde,
Af honom än ej såradt var.
Så skön som man en Fröja menar,
Hon vårens spridda glants förenar,
Som samlad på dess kinder ler.
Gudinnan sjelf i Floras rike,
Den döda blommans späda like,
I hennes steg jag växa ser.

När vår ock ungdom hjertat röra,
När det i lustar fångadt är,
Skall det sitt eget väl förstöra
Ock fly den tröst det sjelf begär?

Får man ej lindra lifvets börd,
 Ej blomstren af dess morgon skörda,
 Som dö vid kylan af dess qväll,
 Ej sötman af sitt väsend smaka,
 Ej glädje ha ock ge tillbaka,
 Ej lefva för att lefva säll.

Min vän! hvars ömma vishetslära
 Med mildhet andras svaghet ser,
 Säg kan väl dygdens lag begära,
 Att man sin sällhet öfverger,
 Är det ett brott att sig bedraga,
 Att vilja älska ock behaga?
 Kan oskuld, som min ålder prydt,
 Sig ej med kärlek sammanpara
 Ock skall en känsla straffbar vara,
 Som hjertat ock Naturen lydt?

Jag skulle se i dag ett djur kalladt Bison Jubaten. Min olycka ville, att jag kom att stå under en stor gardin som uplyftes för detta djur, hvars tåg brast i ett ögnableck ock hvars stång upfylld af bly eller järn slog ner på min arm med en våldsamhet, hvaraf jag nästan dånat. Ännu i afton känner jag plåga i denna arm ock en svaghet att lyfta honom, men har annars ingen mera skada af ett så ohyggeiskt slag. Jag såg en Jättinna, som mot vanan af slika missfödsel var väl växt ock rätt vacker.

Den 27. Måndag. Min dräng geck bort i dag. Han gret mig, ock jag var färdig till detsamma. Hans trohet ock välvilja för mig förtjena min tack ock vänskap. Ehuru han borde visa sig sådan förtjenar han dock därför min tacksamhet och mitt beröm. Ack, om en menniskja ej skulle vinna rätt till ärkänsla äfven igenom det, att han uppfyller sina skyldigheter, hvad loford skulle väl en dödlig få. Alt det goda, som han under loppet af sina korta dagar, mågtar göra åt andra, är ju ej annat än en plikt.

Den 28. Tisdag. Jag for ut till Burckersdorff i dag med Gref Barck, hvarföre? att roa mig, att taga de nöjen, som landet kan gifva, nej, för att till klockan 6 om qvällen skriva bref.

Den 29. Onsdag. Ännu mera arbete har tvingat och kvalt mig i dag. Hvad mitt öde är förargeligt; när jag ledsen vid Politikens sorl ock lasten af en möda, som jag kan anse för min tunga

plikt, men aldrig för min ro, går på en stund ifrån staden att andas en ny luft ock åtnjuta stillheten af landet, skall ännu mitt besvär och ledsnad äfven följa mig dit.

Den 30. Torsdag. Jag blef uppe hela denna natten för att i morgon klockan 3 kunna se en Procession härstädes kallad Leichnahms procession ock hvilken firades med mycken granlåt. Jag såg denna ceremonie i fönstret af en kammare, som grefvinnan hyrt till den ändan.

Om qvällen foro vi alla ut till en liten ö, som Donauströmmen formerar ock som kallas Thabor, hvarest vi åto aftonmåltid, ock hvarest jag hela qvällen gick med Fru Frid allena från de öfriga. Jag har sagt henne betygelser, som hon trodde mera än hon stälde sig att vilja tro ock emot hvilka hon yttrade sig tillbaka med ett litet teken af rörelse. Hvad denna skog blir mig ljuflig.

Af skriftens helga språk man lär,
Att Christus fordom sig förklarat
På Thabor mellan änglars här,
Och det den andra Thabor är,
Där sig en gudom uppenbarat.

Den 31. Fredag.

Junii.

Den 1. Lördag.

Den 2. Söndag. Jag har besedt i dag en slags djurfäktning, som kallas der Hätz, ett ömkeligt ock ängsligt skådespel. Det är mig ej möjligt att begripa, hvad nöje man kan finna i att se usla djur sönderslitas af andra. Om man ändå lemnade dessa olyckliga det försvar naturen gifvit dem; om Björnen, Tigern ock Vargen ej hade mist sina klor ock sina tänder kanske det skulle då vara någon ro att se dem i strid med hvarannan yttra sitt raseri ock sin styrka. Men att först göra dem värnlösa ock sedan låta dem sönderrivas af vilda hundar, af hvilka de i sitt naturliga tillstånd kunde krossa ett dussin, att se ett så fredligt ock så föga illagörande djur som en oxen omringad med rasande hundar, som bita rundt omkring, eller öfverhängd med arga kattor, sådant är ett nöje lika obilligt som grymt. I alt röjes vår hårdhet ock vildheten af våra hjertan. Den fordrar sitt underhåll ock skall födas med utgjutandet af djurens blod, då han ej får näras i utgjutandet af vårt eget. Hårda en-

vårdsherrar öfver Naturen ock tyranner emot oss sjelfva, huru skulle vi visa barmhertighet emot andra varelser, när vi äfven vägra den åt våra likar!

Den 7. Fredag. Jag andas omsider i dag efter en dagelig chiffering, därigenom att Gref Barck rest ut till Försten Colloredo, som brukar varma badet här bredevid. Jag har nyttjat en så sällsynt frihetsdag med att spaserar.

Om det är en ära att öfvervinna ett begär ock beröfva sig en sällhet, om det är lika så stor dygd att fly sitt nöje som det är svårt, så må jag glädas att hafva gifvit åt dygden ett så stort offer af min lusta. Jag har ej nyttjat det tillfälle jag ägt att bli lycklig, ock förglömma åtminstone i ett lycksaligt ögnableck ledsnaden af de 5 sorgeliga månar jag här tillbrakt.

Den 8. Lördag. Min möda blir ej ute. Om hon håller opp en stund, så kommer hon värre tillbaka, lik den farliga stillhet i en sjukdom, som förebådar ett fördubblat anfall af plågan. Jag njuter nu aldrig någon ro, på 14 dagar har ingen gådt förbi utom den i går, på hvilken jag ej från morgonen till qvällen skrifvit Chiffre, ock jag är dömd till stolen liksom andra till Marstrand. Jag börjar bli krokig i alla leder ock kan ej mer uträtta fingrar som beständigt böjas kring pennan. Men det hjälper mig ej att knota, jag är gjord att lida tvång.

Sedet, æternumque sedebit
Infelix Theseus.

Jag viste Gref Barck den beskrifning jag gjort öfver Mindre Secr. Deput: ledamöter vid 1769 års Riksdag, men gaf dem ut för gjorde af Enander. Han log mycket åt dem, det slags beröm som kan ges åt smädeskrifter, det nemligen att de äro stickande och ovetlige, han skulle hafva tillagt, att de äro sanne, om han kände det folk, öfver hvilka de äro skrifne. Jag har åtnjutit ett bevis för qvickhet, som Gr. Barck tänkte ge åt en annan ock Enander vunnit hos honom ett loford som skald, hvilket hans fromma ock enfaldiga snille ej synts kunna honom förvärfva.

Den 10. Måndag. Efter skrifvande hela dagen foro vi att äta på ett värdshus, hvarest vi fingo den aldrasämsta aftonmåltid, ock för att bese loppet af Donau, som är upsväld af ett starkt rägn. Fru Frid kom efter oss dit, följd af sin man, som, säker om sin svaghet, aldrig lämnar henne ur ögnasigtet, ock lika efterhängsen som skuggan beledsagar sin fru, ej som hennes älskling, men som hen-

nes vaktmästare. Hans närvaro har ej hindrat oss att efter vår vana leka, rasa samt företaga allahanda uptåg, vid hvilka kanhända jag, hastigt öfverilad, ej vist nog försigtighet.

Jag har anledning tro det deraf att, då jag hemkom, sade Grefvinnan ock Grefven, att jag borde akta mig i mitt sätt att leka med Fru Frid ock ej drifva det altför vida. Jag vet ej hvad en sådan förmaning vill säga, men jag tror, att Grefvinnan ock Mamsell Mimi äga lika så stor afund att ej se sig smekade som den de dikta på den arma Frid. Emedlertid lära dessa förmaningar föga uträtta. Detta är det enda ämne, hvaruti jag upsäger lydnad åt Gref Barck. Så har jag då således den äran att passera för Amant déclaré af ett fruntimmer ock redan hafva gjort hennes man svartsjuk.

Den 13. Torsdag. I dag öppnas Riksdagen hos oss. Om du ännu äger någon barmhertighet för ett olyckligt folk, så låt, höga allmakt, det ske i en lycklig stund. Låt Sverige återvinna en gång sin fordna ära och lycka. Du har gifvit oss en ny Gustaf Wasa, gif honom nya Svenskar att regera.

Jag hyser ett hemligt hopp, oagtadt all den farliga utsigt som varit, att denna Riksdagen öpnar ett lyckligt tidelvarf för oss å nyo ock att de ovärdiga medborgare, som dyrka en grannes ok, ej lära vinna i deras förrädiske afsigter. Nej, jag tror, att himlen ännu ej stadfäst vår undergång ock straffar oss ej med ett nytt 1765. Denna riksdagen är börjad, tror jag, till vår lycka.

— — — — — Melioribus opto
Auspiciis & quæ fuerint minus obvia Grajis.

Den 23. Söndag. Jag har ej under alla dessa dagar gjort annat än chiffererat. Åtminstone vinner jag med detta outhärliga arbete att snart kunna min Chiffre utantill.

Den lilla Fröken är häftigt sjuk af tänder. Många gånger har jag misströstat om dess lif. Jag lär ej utan tårar kunna se dess död, om det går därtill. Ej mera än ett år gammal bebådar hon redan en besynnerlig qvickhet med en besynnerlig fågring. Om hon förödes, så har väl aldrig döden kunnat taga ett täckare offer.

Den 24. Måndag. Jag var på Burckersdorff för några timmar. Jag vet ej af dessa små resor annan nytta än den att få se, huru vackert det är på landet för att sedan med så mycket större förargelse å nyo nedgräfvat mig här i staden.

En piga blef bortkörd i dag mig till mycken bedröfvelse, som då ock då haft min lust med detta människjors barn. Så ledsamt

det är i detta hus, så hade jag likväl hunnit att få ett roligt tidsfördrif, nu skulle jag äfven mista det med, på det jag ej måtte minnas någon nöjsam stund på detta ställe. Att förjaga denna piga har man i några veckor haft anställningar ock utletat tillfällen med all den möda, som brukas till en underhandling emellan två Riken. Alt mitt hopp är förlorat, i den fördrefnas ställe är ett uråldrigt Register kommit, som jag ej kan anse utan förskräckelse.

Den 27. Torsdag. Jag for ut till Burckersdorff med Gref Barck att blifva här i några dagar.

Den 29. Lördag. Jag har varit här i två dagar ock ej annat gjort än skrivit på hans Riksdagsberättelse, hvilket arbete skall nu drivas i fyrsprång, sedan hans lättja ej tillåtit honom att begynna det i tid. Andra menniskjor arbeta i staden att blifva fria till nöjena på landet, jag går att arbeta på landet för att utan hinder kunna leds i staden.

Julii.

Den 2. Tisdag. Grefvinnan, Mimi ock Harder kommo hit i dag.

Den 3. Onsdag. I natt har varit en åska utan like. Hela himlen brann beständigt i två timmar af en sammanhängande blix. En åska lik denna kan jag ej påminna mig, att jag någonsin hört.

Den 5. Fredag. Borgmästar Sebaldt och bonden Joseph Hanson äro talemän i deras stånd. Store Gud, hvad förestår mitt usla fädernesland. Vår dom är afsagd.

Den 6. Lördag. I dag blef änteligen Riksdagsrelationen färdig ock bortskickad. Den är skriven med en styrka ock ett mod, som blottat sanningen i all sin dag. Emottagen detta I nedriga hjertan, som uphört att älska ert fosterland, men nej, I veten ej mera att vörda sanningen. Hvad känslor kunna vara öfriga för de själar, som vändt igän att älska fäderneslandet.

Den 7. Söndag. Jag är åter i staden. Jag har ej ombytt annat än stället för min ledsnad.

Den 8. Måndag. Sedan igenom nödvändiga utgifter ock sparda i det yttersta min lilla växel af 200 gulden, som jag feck från Sverige, åtgäadt, har jag nu i 3 veckor befunnit mig utan att äga det minsta. Min välgjärningsman, ty detta är det namn, hvarmed jag bör nämna Gref Barck, har väl bedt mig att säga honom till, då jag hade behof, men jag har ej kunnat tvinga mig till att falla honom besvärlig. Nödgdad att betala en räkning, har jag ofta budit till att tilltala honom i detta ämne, men jag har varit stum af häpnad ock mina ord

hafva dödt på tungan. Är jag då i verden endast tillkommen att bli en börda för alla, som göra mig godt, ock skola i evighet mina tunga omständigheter tvinga mig att sätta deras vänskap på alltid förnyade ock öfverdrefne prof? Hvad hård lätt för ett välmenande hjerta att se sig blifva till en plåga för dem, som man önskar alt godt, ock ej en gång äga det hopp att kunna få erkänna deras omsorg ock i lyckligare tider få yttra den tacksamhet, som det förgäfves så heligt vårdar.

Jag har i dag fått bref från min Morbror, hvori han sände mig en Ode öfver Kungens ankomst, som jag ej kunnat tro vara af honom, om han ej betygat det sjelf.

Alla andra hafva skrifvit mig till: Bergklint är den enda, som förgätit mig: Bergklint, som svor mig en vänskap lika långvarig med sitt lif. På tre månader har han ej låtit mig veta sitt tillstånd. Ack, om han så lätt kan förgäta den han älskat, bör han dömma sin vän lika så kall ock obekymrad, som han sjelf.

Den 9. Tisdag. Min Journal, jag skrifver på dina blad med ett hemligt nöje, ehuru du sällan är vittne af min glädje, är föga annat än ett register af mina sorger. Ensam återger du mig mitt fädernesland, mitt språk ock kommer mig ibland under de stunder jag ökar dig, att tro mig vara mitt ibland alt hvad jag öfvergifvit. Här fräter en bitter ledsnad mina dagar ock intet nöje har fått insmyga sig i mitt hjerta ifrån den stunden jag blef insluten i denna bedröfliga boning. Jag känner mig förlora all munterhet ock känner af min ungdom ej annan liflighet än den, hvarmed jag känner tyngden af min ledsnad. De allmänna saker i Sverge, som tyckas liksom utsläcka alt hopp för min framtid ock hota mina föräldrar, mina anhöriga ock mig sjelf med olycka ock förödelse, upfylla mitt sinne med en bister oro ock utsprida ett tjockt mörker öfver mina tankar. Alt sammanstöter att göra mina dagar tunga. Ack, äro de ämnade att vara altför länge?

Skall jag, olycklige, redan vara dömd att begråta Bergklint såsom död, ty jag kan ej göra honom den oförrätten att tro, att han kunnat förgäta emot mig en lofvad vänskap. Det vore en mistning, som jag ej kunde emotstå. Ack himmel, du har velat borttaga från mig min Adelsvärd, som jag aldrig skall uphöra att sörja, en enda vän återstår mig ännu, skall jag äfven förlora honom, jag vägrar att tro en så olycklig tanka. Det okunnighetsmörker, som nu omgifver mig, lär försvinna ock lämna mig en gladare dag. Naturen, då hon skapte oss att lida, har ofta dragit ur sjelfva plägens högd

botemedlet för vår plåga, och det dyrbara hoppet vore ej till, om vi ej känt ovissheten ock fruktan.

Natt! om du nånsin i töcknet af dina tomma bilder inblandat en stråle af bebådad sanning, om någon gång under leken af dina fåfänga drömmar en hemlig aning teknat för själen ett tillkommande öde, så tolka för mig tillståndet af den vän, som jag redan anser som förlorad. Om han lefde ock är lycklig, så låt mitt hjerta åtminstone i sömnen smaka någon glädje; om han är försvunnen, så låt hans skugga nalkas mitt läger och mina ögon utgjuta de tårar, som redan samlats att rinna för honom.

Jag var fördjupad i dessa tankar ock öfvergaf mig med tårar i ögonen åt det enda nöje att här uttrycka mina känslor, när ett ljufligt spel på gatan af en fleut travers ock en Harpa drogo mig utur de sorgliga betraktelser, som öfvervåldigade mitt uprörda sinne. Vid detta ljufliga sam ljud kände jag min oro försvinna, likasom den onda andan flydde från Saul vid ljudet af Davids spel.

Den 10. Onsdag. Omsidor hafva vi fått den tidning, att hatarne vunnit i Landtmarskalksvalet ock kallat Axel Lejonhufvud till detta höga ämbete, som Gref Fersen vägrat att emottaga. Prästerna deremot hafva valt Forsenius i Skara, en man värd i allt att förestå det Parti, som Serenius, invecklad i en ärerörig process, ej sjelf som Riksdagsman kan hägna. En stråle af hopp har dock visat sig för oss, i det vi fått en god Landtmarskalk ock Himlen tör ge honom styrka att segra öfver de faror, hvarméd bestuckna förrädare hota sjelfständigheten af vårt olyckliga Fädernesland.

Den 12. Fredag. Postlinsfabriken ock Lichtensteinska huset.

Den 14. Söndag. Jag har äfven med denna post fåfängt väntat bref från Bergklint. Om han lefvat eller varit frisk, aldrig hade han under så märkvärdiga tider, som de nuvarande i Sverge äro, underlåtit att skriva mig till. Ack nej, jag har mist honom. Den vän, hvars hjerta ock snille ej få deras like, den vän jag svurit att beständigt älska är ej mera bland de lefvandes antal: han är utur min åsyn, han är evigt förödd ock jag qvarlämnad till en ouphörlig förtviflan.

I afton voro de samma Musicanter här som för några dagar sedan ock spelte många vackra stycken. Ack, när jag skall dö, så måtte det få ske vid ljudet af en flöjt travers.

Den 15. Måndag. I dag har varit min födelsedag. Jag har slutat mitt 21 år. Af den korta ålder, som mig skall lämnas, har jag redan öfverlevat 2 tredjedelar.

Doctor Frid, som under det att alla drucko min skål vid bordet, äfven kom med en hop dumma önskningar ock begynte med att rimma efter ett urgammalt bruk, som daterar från syndafloden, gaf jag (honom) denna vers tillbaka.

Le Ciel que pour moi vous avez invoqué
 Peut d'un bonheur égal couronner notre vie:
 Vous me souhaitez la santé,
 Je vous souhaite ma maladie.

Den 16. Tisdag. Gref Barck är i dag på Audience hos deras Kejsrerliga Majestäter. Nu förestår mig ett evigt skrifvande. Jag ser efter hvarenda minut, som han är borta, ock räknar hvart ögnableck för ett ark Chiffre. Aj, min Gud, det ringer, han kommer tillbaka, ock 100 depecher med honom. Farväl mina ögon, nu nalkas eder sista stund.

Jag har haft altför mycket rätt, en skrifning förestår mig utan ända.

Den 18. Torsdag. Gref Barck har gått ut i dag till Burekersdorff för att äga mer stillhet till sitt arbete. Haf miskund med mig, min Gud, i det plågande som förestår mig.

Infelix Dido, nunc te fata impia tangunt.

Den 22. Måndag.

Den 23. Tisdag. Under mitt vistande på landet i alla dessa dagar har jag ej annat gjort än skrifvit, ock utan uppehåll fastläst vid mitt bord som de Ryske Cantzlisterna med deras kedja.

Den 27. Lördag. Jag är åter på landet, ej denna gången egentligen till att skrifva. Af en lycka uphör mitt arbete igenom den harm som Gref Barck äger, däröfver att Gref Ekeblad bedt honom vara flitig i sin brefväxling under Riksdagen. Då man med den flit, som Gref Barck ådagalagt, ändå skall få åtvarningar, så äger man väl skäl att deröfver förtörnas.

Den 28. Söndag. Ingen, som for ut i går hit på landet, tänkte, att Grefvinnan skulle i dag falla i barnsäng. Det har dock skedd ock underligare saker tima i verden: alt har gått tyst för sig, men hon har brakt till verden ett dödfödt barn.

I qväll bor jag i min egen lilla kammare, sedan jag förut under de ledsamma nätter jag har tillbrakt legat än på ett ställe än på ett annat, men på alla lika besvärligt. Min kammare är en liten dosa, men hvit som en snö ock glad. Med ett fönster, hvarigenom solen kommer tidigt från sin uppgång ock hvarigenom jag ser ut åt hela skogen ock ängsparken. Jag roar mig åt min lilla boning ock lär komma att finna mig väl härstädes i synnerhet nu, sedan Gref-

vinnans öfverståndna vallfärd, slutat det hindret, som kunnat emotstå vårt uteblifvande på landet.

Den 31. Onsdag. Jag skref i dag en lång Depeche till Häfvet. Man lär nu nödgas fördubbla fliten, sedan Gref Ekeblad finner, att Gref Barck ej varit flitig nog, ehuru han i år skrifvit 55 Depecher, af hvilka ingen varit under 2 ark, största delen af 3 ock 4 ock många öfver 6 ock 8.

Efter slutet af detta brefvet kom en Post, men, Himmel, med hvad för tidningar. Secreta Utskottet är nu valt ock bland de två Ofrälse stånden ej mera än 4 hattar. Nu är då redan i tankarna vårt förbund slutit med Ryssland: nu har England åter lyckligtvis vunnit den efterlängtnade förmån att förstöra all vår handel ock alla våra näringar, ock (Allmakt, skall din hand, som så länge förtynghes öfver oss, aldrig nånsin blifva lättad) båda två den lyckan att få se förakteliga, fattiga ock sönderrifne af inbördes tråtor med ömkan anses af hela verden som en provins under vår granne.

Venit summa dies et ineluctabile tempus

Dardaniæ. Fuimus Troes: fuit Ilium et ingens

Gloria Teucrorum; Ferus omnia Iuppiter Argos

transtulit; — — — *

Allmakt, som så länge ser ock befaller vår olycka, skall du aldrig blickas af vårt elände. När du straffar andra, så unnar du dock stunder af tröst ock vederqveckelse: öfver oss är din hand förtungad utan uppehör i mera än 60 år.

Gref Barck, förskräckt ock oroad öfver dessa utseenden väntar sig att af detta nedriga följe få en återkallelse till belöning för den höga sanning han så modigt ock ädelt talt till fördärfvade själar, som aldrig förtjänat att höra henne. Jag har varit lika rörd af att se hans fruktansfulla tankar, som öfver dem jag med skäl gör för min egen framtid. Ack, att en människja som han skall behöfva frukta att bli ett offer för sin dygd ock uppfyllandet af sin skyldighet. Den älskligaste dödliga, den bästa af människjor, min andra Far, ses af mig i oro öfver sitt tillstånd, ock förskräckt för att sättas igenom arga dårars raseri i det tillstånd att på sin ålder ej äga bröd. O quam indigna perpeteris Phocion.

Utom ett bref till min Mor ock till Tilas skref jag ett till min Morbror, hvaruti jag bad honom låta mig veta, om Bergklint lever eller ej. Jag begriper ej denna senares stillatigande ock börjar nu att fullligen sätta tro till de olycksaningar, dem jag så länge sökt

* Virg. Aeneid. II v. 324 ff. Utg.

fördrifva. Kan ske, min älskade vän, att du redan är försvunnen, och att ditt stoft förgår i jorden i samma stund, som jag skref dessa rader till dig. Ack, af alla mina sorger, nej, nej, aldrig blir mig någon så, om ock så beständig.

Om du ännu andas, när detta bref framkommer, så kän igen den hand, som lefver den trognaste bland dina vänner: om du redan lemnat den verld, som så föga vetat att belöna ditt snille ock dina förtjänster, så må åtminstone din skugga veta, att jag bär för dig med mig in i grafven en outhärlig kärlek, en beständig sorg, ett evigt minne.

Augusti.

Den 4. Söndag. Jag är åter här på landet, sedan jag en dag varit i staden för att föra hit ut på landet de saker jag haft nödige.

Posten af i dag har medbrakt mig bref från min Far, min Mor ock min Morbror. Denna senare har försäkrat mig, att Bergklint lefver och mår väl. Hvad kan då annat än glömskan vara öfrigt, som hindrar honom att skrifva mig till. En fruktan är förstörd hos mig, men föder af sig en annan lika plågsam. Min Morbror har förgäfvets sagt mig, att jag bör bereda mig till mistningar i tid af hvad jag äger kärt. Jag söker fåfängt följa ett sådant råd ock vet nog, huru föga tankans krafter hjälpa emot hjertats känslor. De lyckas gifva det styrka, så länge sorgen ännu icke är för handen, då de uti qvalets ögnableck, som mäst behövas, äro de ej mera att igenfinna.

Min Far har skrivit mig till med egen hand ett långt bref, uppfyllt med de ömaste försäkringar om sin kärlek, ock om sin önskan att se mig ännu. Dock, dessa betygelser äro vanliga: churu högt jag skattar dem, äro de ej annat än hvad som kunde väntas af hvar och en god far; men det att han liksom ursäktar sig att ej kunna som han ville understödja mig, att han säger sig känna plågan af sina svaga villkor, då han ej förmår hjälpa mig: att han med sin egen sjuka arm ock, då hvarje bokstaf är honom en plåga, velat skrifva af de tal, som blifvit hållne vid Riksdagens början, endast att därmed göra mig ett nöje, sådant är prof af en ömhet, som ej tillhör allas hjärta att känna ock som väcker min förundran lika med min kärlek och vördnad.

Den 7. Onsdag. Jag gick ut med Gref Barck öfver ängarna, som äro belägna emellan de höga berg, hvaraf denna trakt är innesluten. Vi gingo in hos en Mölnare, som tillika med sin hustru

emottog oss främlingar med tillbudandet af mjölk ock allahanda landtförfriskningar, och med fryntligheten af Philemon och Baucis. Jag har börjat dricka Seltzervatten. Vare därmed Frids välde öfver mig i en lycksalig stund ändadt.

Den 9. Fredag. Jag hade en obeskrifvelig lust att resa till staden för att se fyrvärkeriet i Prather, men ägde styrka nog att återhålla mig ifrån att ej lämna Gref Barck allena.

O Gudar. hvi reste jag ej bort, hvi var jag ej nog lycklig att undfly det öfverhopande arbetet, som öfverfallit mig. Posten kom från Constantinopel, ock jag nödgas att sitta uppe i natt att dechiffra honom, för mig att dricka brunn är ej värdt, då jag äger hvarken nätter eller dagar lediga från sysslor.

Om åtminstone Morbror Gustaf, som så önskat att se mig i arbete, kunde mätta sina ögon med åsynen af denna min flit. Han har nu sin önskan upfylld. Jag skrifver från morgonen till qvällen, jag är aldrig ledig, jag har ingen ting, som förstör mina tankar från de höga Politiska ämnen, jag är lycklig, jag har ärnått efter hans begär den största af jordiska sällheter: jag har väl aldrig något nöje, men så mycket mera att arbeta och ser aldrig något hopp om slut på dessa evigt förnyade sysslor, tandem vicisti, Galileæ.

Den 10. Lördag. Mitt arbete blef slut klockan 3 i natt.

Madam Gerst, kallad af mig på Tyska Gerstenschleim, ock på Svenska Fru Hafversoppa, kom hit med sin sjuka man, sin son, [i ett tillstånd] som lofvar innan kort en å nyo. Jag ville, att hon äfven kunde yngla här ute, för att fullkomligen här inrätta ett hospital. Hon sände i qväll sin son, en 5 års gässe naken in till mig att begära papillotpapper; om detta var prof af hennes dumhet eller förtroende, kan jag ej säga, troligast är att det var det förra.

Den 11. Söndag. Jag geck med H. Gränitz opp på det aldrahögsta af de här omkring liggande berg, på hvars spets man berättar, att lämningar skulle finnas af ett gammalt kloster som Tempelherrarne ägt. Vi funno inga Rudera, men den vackraste äng i Naturen, hvars gräs aldrig blir rört af någon lia.

Den 12. Måndag. Jag har arbetat hela dagen med att chiffera en vidlöftig depech ock börjar nu en lika stor apostille, som i natt skall bli mitt tidsfördrif. För detta arbete har jag nödgats hålla opp med att dricka mitt Seltzervatten; som ingen frågar så litet efter Politiken som jag, så är ingen som så mycket nödgas höra derom.

Nu lär jag sörja först de dagar,
När jag på Skenäs löpte kring,
Hur väl min syssla mig behagar,
Det bättre var likväl att göra ingen ting.
Alt sedan jag den Gudasällhet hunnit
Att smaka statskloketens väl,
Jag ingen stund i fred har funnit
För chiffre ock Politiskt gräl.
Hvad bryr jag mig om Preussen rustar,
Om Kajsarn väpnar åskeslag,
Om Divan för Cathrina pustar,
Om Ängland ger fransosen lag.
Nej du, min frihetstid, som jag i buren gräter,
Om du ej evigt är förödd,
Så kom att ge mig än den sälla lättja åter,
Som varit min Natur, för hvilken jag är född.
Ack, Himmel, värdes mig en dag tillbaka skicka,
I fosterlandets sköte än,
Där jag kan få mitt väl igän.
Gif mig ett hemman ock en flicka
Ock sällskap af en rolig vän.
Låt mig vid dessa dars förvandling,
Från mitt besvär lycksaligt fri,
Ej höra någon underhandling,
Det svaga värk, som bygs att åter nedstört bli,
Åt det man evig trygghet säger
Men bryter samma dag det görs,
Ock som ej annat säkert äger
Än det besvär, hvarmed det förs.
Nej, stilla glömska, ro ock hvila,
Jag annat ej än er begär,
At ärans högd, där stormar ila,
Mitt öga icke rigtadt är.
Jag låter tvedrägtsandan rasa
Ock listen gå från håf till håf.
Om jag från denna taflans fasa,
Att gömma mig får lyckligt låf.
Om blott, när krigets Gud en plundrad värld förfärr,
Jag vid min spis en vinterqväll,
Ej dånet märker i mitt tjäll
Af jordens sammanstötta härar.

Den 13. Tisdag. Jag for med Gref Barck till ett bärg, kalladt Ridebärg, hvarest skall vara en af de vakraste utsigter i verlden, hvilken likväl rägnat ock en upstigen dimma hindrade mig denna gången att betrakta.

Alt sedan den usla Gersten är här, hör jag bredevid mig natt ock dag ej annat än hostande, ock hinner ej att upvakna om morgonen, för än jag hör honom hacka fram för mig mitt memento mori. Jag förtretar mig ej öfver denna obeqvämlighet, hon är liten emot den, som han måste sjelf utstå. Jag är försäkrad, att det plågar honom än mera att väcka mig, än det plågar mig att bli upväkt.

Min Gud, ock det var i denna hiskeliga sjukdom som Adelsvärd slöt sina dagar. Natur! som så hastigt återkallade hans lif, fans då åtminstone intet medel att taga det tillbaka med mindre smärta!

Den 14. Onsdag. Jag åt på Gawelitz den första ock enda filbunke jag sett i Tyskland.

Den 15. Torsdag. Jag for med Gref Barck in till staden att blifva här några dagar, förandes med mig mina Chiffrer, hvilka följa mig som min skugga.

Föga nögd i morgon att fara ifrån landet, älskar jag nu den stunden, då jag reste hit. Två tjänstefolk, en barnhustru ock en löpare, hade kanhända varit i qväll bortdrefne af Gref Barck utan mig. Den förra, anklagad att hafva gifvit vallmogfrö åt lilla fröken för att bringa henne till sömns, hade den arga Frid ock Didrik till sina förföljare, ock den senare, väckeligen felaktig, hade Didrik allena: den uslingen, som ifrån sin höghet nyttjar det oförtjänta välde han fått här i huset att skada alla dem han kan. Jag är ingalunda böjd att tro henne skyldig till ett slikt fel, oagtadt alt hvad Frid upspunnit att fälla henne, ock har igenom mina föreställningar kommit Gref Barck att tro nästan detsamma. För den andra har jag ej haft andra skäl än böner, hvilka lyckats mig, ock hvilka ej äro utan värkan på ömma hjärtan. Jag njuter den glädjen att hafva frälst denna olyckliga ifrån att bli bortdrefven, då ingen hade tagit honom i anseende till hans ålder. Mitt hjärta, upfyllt af fröjd, smakar det renaste af alla nöjen: jag har efter min förmåga gjort en god gärning. Hvar dag då jag ser denna, som varit stadd i sådan fara får jag hemligt säga mig, att jag räddat honom därifrån ock åtminstone i någons välgång betrakta mitt eget värk. Kom, stilla natt, att skänka åt mitt glada hjärta en hvila lika så behagelig, som dessa förlutna stunder varit: jag är värd att njuta en sömn, ty jag har ej lefvat denna dagen förgäfves.

Den 16. Fredag. Jag såg ett präktigt fyrverkeri i Prather, kalladt La Reggia del Sole ock värdt detta namn i anseende till sin fägring.

Den 17. Lördag. Jag är åter på landet med Håfrådet Harder. Denna är hos Gref Barck till en del hvad DeBesch var hos Morbror Jacob.

Den 18. Söndag. De flöjt- och harpspelare, som voro hos oss i staden, kommo hit i qväll och spelte, hvarvid vi dansade till klockan $\frac{1}{2}$ 12, sedan jag sedt på ett litet äländigt fyrvärkeri, som en vid namn Dolinger skulle ge åt sin sköna.

Vid återkomsten var i trädgården ett fasligt spöke utklädt, som ej skrämde mig, ehuru det rasade öfver mig, då jag ej viste deraf. Af alt, hvad som kan förföra, äro dessa saker de som röra mig minst.

Den 19. Måndag. Gref Ferrari kom i dag hit ifrån Genua, ock Gref Barck, innan han feck förgömma sin Grefvinna ock sin son, hvilka ej synas, lät honom stå en hel timma i trädgården allena, sade sig först ej vara hemma ock geck sedan ut till honom. Man kunde sammansätta en liten Comedie af alla de små löjligheter, som tilldrogo sig vid tillfället af denna Gref Ferraris ankomst, hvilken syntes härstädes uptagas som en öfverrumpling, mera än som ett besök.

Den 22. Torsdag. Omsidor feck jag ett bref från Bergklint, hviken förbättrat sin långsamhet med ett så mycket större bref. Det var upfyllt med omständeliga berättelser om alt, hvad som skedt i våra allmänna saker, sedan början af sista Riksdagen.

Det fägnade mig ej litet att få i hans bref, utom hans egen skuggmålning, en liten Cartouche stucken öfver mig på Utile Dulcis begäran ock att se en kär åminnelse förvarad hos en skara af vänner i en vård uprest af dem, som jag bland dem mäst högaktar och älskar. Jag sitter här vid detta kopparstycke, ej för att nära min egenkärlek med åsynen af den höga ock oförskyldta öfverskrift, hvarmed det är beprydt, men för att behålla minnesmärket af en vän, hvars ömhet för mig, och hvars lifliga sätt att känna för vänner, ej äger sin like i de Pylader ock de Ephestioner, hvarmed alderdomen skrutit.

Han skref mig med de mäst rörande uttryck till att afråda mig från den kärlek jag berättade honom, att jag hyste för Fru Frid.

Jag är återkommen från denna yra, lika så hastigt som jag föll däruti, utan att veta hvad som åstadkommit henne, eller att veta hvad som gjort, att hon uphört. Emedlertid härskar uti hans bref

en uprigtighet, en liflighet ock en kärlek, som ge dess råd ett nytt värde ock skulle kanske förmå att bota mig, om ej min ostadighet, lika snar att återkalla mig från mina dårskaper, som att förleda mig till dem, hade redan gjort dem onyttiga.

Af hans bref har jag fått se en vers, hvarmed Stobæus i Lund begabbat mina versar i Vitterhets nöjena. Jag skall skrifva honom till ett bref utan namn med en höflighet, som anstår en auctor, hvilken aldrig känt någon egenkärlek. Jag skall föreställa honom, att hans ålder och ämbete kallar honom att upmuntra späda försök, men ej att afskräcka unga snillen, derigenom att han förkastar dem, att de vid deras första steg ej hunnit så långt på banan som de, hvilka med bifall ock förundran gådt däruti under hela deras lifstid.

Bergensköld skref mig äfven till ett ganska vänskapsfullt bref.

Den 25. Söndag. Jag feck ånyo ett bref från Bergklint, så väl som från min Morbror ock min Mor.

Skall aldrig någon dag för mig vara utan oro ock skall solen för mig aldrig annat än nedgå i måln. Hvar stund bringar mig nya olycksbud. Gottsman sitter åter på gillstugan, min Mormor är sjuk, de allmänna sakerna hota min Morbror att tillika med CammarCollegium bli afsatt, han, det enda stöd, det enda värn för mig, öfvergifna. Utan tvifvel mista äfven mina föräldrar deras Pensioner. Jag ser, att det är ute med mig, och lärar i den hårdhet ödet hyst hitintills för mig, de ännu hårdare slag det ämnar åt min framtid. Jag är förlåten af hela Naturen: alt betages mig utom min bedröfvelse ock den vissa väntan om mina olyckor.

Ack, låt mig, tysta natt, hos dig min plåga glömma.

Kom, dränk min själ i glömskans älf,

Mitt hjerta tröttnadt är att sucka ock att ömma,

Dess enda sällhet är att hinna fly sig själf.

Om du till uslas tröst din dvala täckes läna,

Så skänk ett flygtadt lugn i detta bröst igän,

Ej dagen mäktar mer till mina nöjen tjäna,

Din glömska endast är hvad mig kan fägnä än.

Hur nöjd jag skulle mig åt nattens armar gifva,

Hur nöjd ett väsen fly, som endast plågor bar,

Om jag förvissad kunde blifva,

Att det för sista gången var.

Den 26. Måndag. Jag åt middag hos Fransyska Ministern Durand. Det är den förste visit jag gjort efter 8 månars varelse i

Wien. Jag hoppas att snart få göra flere. Jag är nu botad från mina fula finnar ock igätkänner det ansigtet, hvarmed jag fordom behagade Themir. Det är ingalunda något skönt ansikte, som jag återfinner, men har det åtminstone tillbaka sådant som det var af Naturen.

Den 28. Onsdag. Bref till min Morbror ock Far.

Den 30. Fredag. Jag var på Burckersdorff ock skref ett bref till Bergklint, hvori jag skickade honom *Morgonen* ock mina gamla versar öfver Adlerswärds död.

Den 31. Lördag. Jag tog afsked i går af Burckersdorff i en hemlig tanka att ej se det mera ock ligger nu der i natt genom ett Gref Barcks infall, då jag i dag bittida velat vist svärja på att ej i dag se detta ställe. Jag är allenast utkommen för att skrifva denna gången.

September.

Den 1. Söndag. Förnött, utan tvifvel som den sista lär bli, om jag lefver dit, vid Chiffren.

Den 2. Måndag. Jag har lagt in en böneskrift till ständerne om en half CommissionsSecreterlön, som blir mig afslagit. Mitt namn ock min släkt äro mina brått. Jag är född af en far, som ej velat bortsälja sin ära. Aldrig lärd att smickra mig själf, gör jag det minst denna gången. Jag är olycklig, om min lön afslås mig, ty jag kan ej lefva här utan hjälp i mina vilkor, men min lycka blir mig alltid förhatelig, om jag ärhåller henne, der hon skall tiggas af slike ständer ock emottagas af förrädare.

Af en olycka, som jag med min oförsigtighet beredde, förargade jag Gref Barck igenom ett ord, som jag själf bekänner var illa framkastadt. Jag har sökt att med alla möjliga sätt vinna hans tillgift, det gifves inga så ömma ord, som jag ej brukat att komma honom att glömma en oförsigtighet ock ej ett beslut att förtörna honom; han fortfar dock att harmas. Är då detta det hjärta, som jag målat så lättörtdt ock så färdigt att förlåta? Om någon bedt mig, som jag bedt honom, så hade jag tillgifvit min mördare. Nu mera är det mig lika mycket: jag hade felat, jag borde söka att rätta det, den som ej fruktar att fela bör ej frukta att bedja; jag har uppfyllt denna plikt. Nu mera känner jag mig åter själf. Hans förtrytelse är större än min. Den är mera brottslig, som ej ger tillgift än den, som anhållit derom, den förtjenar inga böner som ej vet att blidkas.

Den 3. Tisdag. Jag begynte att för Bergklint renskrifva min Journal.

Den 4. Onsdag.

Den 6. Fredag. Jag var i Prather att se ett fyrvärkeri. Det var knapt begynt, för än Himlen gaf oss ett annat i en åska ock en blix, hvars like jag ej skådat. Två gånger såg jag, huru ljungelden slog ner ock drog en låga i hörn och uddar. En faslig trängsel upkom, folk, som sökte rädda sig undan, ock af bullret, sammansatt af åskeslag, skrik, vagnsgny, ock brakandet af hela konstelden, hvilken fyrverkaren på en gång öfveralt uptände, väl seende att det skulle ändå gå förloradt, gjorde, att man ej viste hvar man var. Innan jag kunde finna vagnen, var jag af ett grymt slagrägn genomvåt. Vi dröjde hos Harder, tills stormen gått förbi.

Den 8. Söndag. Jag såg Comedien l'Agamenon Vengé, en ballet tragique pantomime i 5 acter. Af konst, af musique beprydningar ock dans ges ingenting, som kan öfverträffa, ej ens någon som kan likna denna ballett.

Den 13. Fredag. Jag kom ut till Burckersdorff, utan tvifvel att arbeta.

Hvad skall jag skrifva i detta papper. Jag har intet att up-teckna utom den ledsnad, hvari min lefnad här förflyter.

Den 16. Måndag. Gref Barck gjorde en promenade till Maerbach ett Charteuserkloster här bredvid. Jag har med mycken upmärksamhet besett inrättningen af dessa slags byggnader, ämnade till Guds dyrkan ock tjänande till nästen åt lättjan ock ledsnaden. Detta kloster är ganska präktigt. Jag har genomgådt nästan alla Cellerne, hvilka äro i ordning bredvid hvarannan uti längden af en gång, som för omkring hela fyrkanten af klostret. Hvar andelig har 4 rum ock sin egen trädgård. Han måste städa de förra ock ansa den senare utan någon hjälp. Dessa olyckliga fångar söka att glömma deras ledsnad genom allehanda slags handarbeten. De söka att göra förlusten af deras frihet drägelig, om en så öm mistning någonsin kan blifva det.

En andlig, benämd Pater Florian, förde oss omkring att visa oss klostret. Jag trodde ej att bland olyckliga inneslutna finna någon så rolig ock glättig. Han underrättade oss om allahanda saker på ett angenämt ock muntert sätt, som ej smakade af hans tillstånd.

En Baron Loeweneck(?) är här uti klostret. Han har, sedan han dog från verlden, förgäfvets fådt ett rikt arf. I tysthet lär han ofta ångra sitt olyckliga löfte.

Den 23. Måndag. Ärkehärtigen Ferdinand for här förbi att resa till Jtalien, endast följd af sin mor, Kejsarinnan Drottningen. De greto båda i deras sista afsked. Så har ock jag gråtit min mor, så ömt har ock hon sista gången slutit mig i sina armar. Natur, du utsträcker din magt öfver alla hjärtan. Din röst är lika öm hos alla själar. Han hörs i de ringas enfaldiga hydda, han mäftar ej förqväfvas under den prakt, som omger konungens throner.

Hvad helig åsyn för menskligheten, en regerande som känner ömhet ock visar sina tårar för sina undersåtare. Jag har sedt dem rinna från en Prinsessas ögon, som tycktes uphöra att vara Drottning för att vara Mor, ock ge åt Naturen den skatt hon äskar af alla hjärtan. Jag har känt mig förtjust vid åsynen af en sådan ömhet. Jag ville vara född att själf få lyda en förstinna, som, dyrkad ock tillbedd af otaliga släkter, utmärker alla dagar af sitt lif, med mildhet, mensklighet ock välgärningar.

Den 24. Tisdag. Jag är nöjd att i evighet blifva fastläst vid min Chiffre, om det ej är vist, att jag på mer än 8 dagar ej ägt 4 timmars frihet. Jag vore nöjd att arbeta lagom, men jag ror Galeren.

Sahlman hitkom från Regensburg ock gjorde mig ej litet nöje med sin ankomst. Jag får åtminstone ett sällskap, ock får smaka den glädje att tala Svenska om annat än Politik.

Det sägs, att vi skola fara i morgon till kloster Melk, ett benediktinerkloster några mil härifrån. Ännu sätter jag ej någon viss tro därtill. Jag har lärt att tvifla på alt, utom på att jag leds, ock ej anse annat för säkert än mitt arbete.

I dag kröns vår kung. Ack, att hans spira måtte blifva honom så lätt, som han är henne värdig. Ämnad att blifva vår frälsare, ifall annars mitt olyckliga fädernesland nånsin mera skall räddas, bär han redan törnekronan.

Den 25. Onsdag. Vi foro till Melk ock kommo igenom en liten men vacker stad, benämd St. Pölten.

Man är förundrad, då man från högden af en backe ser ner i dalen facaden af detta präktiga kloster: Det synes ej ämnat till ett hemvist för folk, som skilt sig från verlden, men till boning för den största kung.

Den 26. Torsdag. Hela denna dagen är använd att bese kloster. Jag har ej ännu, då jag upteknar detta, hunnit återkomma från den förundran, som denna prakt ock rikedom hos mig upväkt. Detta kloster, som är bygt i en aflång fyrkant, har på 2 sidor en facad af 59 fönster ock innehåller tre kringbygda borggårdar. Vi hafva blifvit förda genom en längd af rum, som äro för häfvet ock

som äro värdiga den kejsarinna de tillhöra. Ifrån ett Bibliothek, hvarest gamla munklegender oförtjänt hvilade på förgyllda Cederhyllor, leddes man in uti ett dyrbart NaturalieCabinett, hvars rikedom ock val af alla jordens, bergens och hafvets foster, upväkte lika förundran med den präktiga ordning, hvori detta alt förvarades. Man ser alla salar klädda med marmor ock deras hvälfda tak, prydda med målningskonstens mästerstycken.

Denna prakt försvann emot kyrkan. Mitt öga har aldrig sett något präktigare; Stoder, Pelare, väggar af marmor ock Cornicher af en rik förgyllning ock beklädda med bilder ock segertecken. Dessa prydnader, ehuru slösta öfver alt, voro ingenstädes för mycket ock denna kyrka behåller under alt konstens öfverflöd, ej en illa utslöst prakt, men den rikaste enfald, som kan behäga ett öga.

Här inne förvarades en skatt, hvars like jag ej sett ock hvars rikedom jag ej mägtar skatta.

Under alla dessa vägar voro vi förde af en Pater Ferdinand, en för detta Baron Eberhard, som förökte det nöjet man ägde af det man såg, genom det behageliga sätt, hvarpå han framviste det samma. Lika munter under tvånget af en oftast skrymtad helighet, som fordom uti ett sällskap af unga skönheter, visar han, att han varit den behageligaste hofman, i det att han är den älskansvärdaste munk. Han har talt om klosterlefnaden på ett så angenämt sätt, han har så ljufligt afmålat den tysta stillhet han äger, att om någon kunde öfvertala mig att uppoffra min frihet så vore det han. Han låssar med slughet att förakta alla lyckans förmåner, men väntar i sitt hjärta att bli Prelat af sitt kloster, väl vetandes att för att vinna lyckan, bör man låtsa att vilja gå henne förbi.

Jag har ätit uti detta kloster i en Marmorsal, hvars hvalf understöddes af groupperade bilder. Ännu har jag ej ätit i ett så präktigt rum.

Omsidor efter 6 timmar, använda att bese detta hus, for jag därifrån, intagen af förundran öfver den rikedom ock den prakt jag skådat. Alla säga, att det finnes knapt i verlden 2 eller 3 kloster, som kunna förliknas med detta.

Den 27. Fredag. Sahlman kom hit från Regensburg, ock som han bor här har jag i hast tillbudit honom att vara uti min kammar. Jag betalar denne förhastade höflighet med mitt besvär ock obeqvämighet. Om det på ena sidan roar mig att åter en gång i verlden få tala svenska om annat än Politik, så äro hans svordomar ock hans h—sord mig redan så främmande, att jag ej mägtar vänja mig vid dem.

Den 28. Lördag. Jag har gådt ute hela dagen.

Den 29. Söndag. Jag skäms nästan litet, då jag skrifver att jag i går ock i dag haft till tidsfördrif att med Gref Nikkel fara på en liten vagn utför ett gräsbevuxet bärg; jag skäms ännu mer, då jag säger, att jag funnit det så roligt som för 10 år sedan, men jag skäms aldrämäst, då jag berättar, att jag till i morgon låtit göra mig en egen vagn. Det är dock min tröst att många flere ock större än jag fara så utför detta bärg ock om jag än vore den enda så skattade jag mig alltid lycklig att genom påfundet af hvad för slags barnslighet det vore fördrifva några ögnableck af den långa ledsnaden, som här förtär mina dagar.

October.

Den 1. Tisdag. Envoyen Celsing kom änteligen till Wien i dag, följd af Tilas. Jag anser detta som en lycka. En kort tid låfvar mig, då jag kan få äga nöje i sällskapet af en vän.

Den 2. Onsdag. Jag for med Gref Barck in till staden ock emottog dessa bekanta med en oändelig fägnad, Men Gud förbanne den olycksstunden, på hvilken jag åter nödgades fara hit på landet tillbaka, för ett arbetes skull, som kunde göras lika väl i staden. Af de få stunder jag hoppas att få äga ett snart ändadt nöje, är det hårdt att se 8 dagar afdragas. Det har fallit Gref Barck i hufvudet att fira sin födelsedag här.

Med Celsing kom Chiffre, den jag med fasa emottog. Det är dock så lyckligt, att hon tills vidare ej skulle brukas.

Uti ett Paquet, som Tilas medförde från Bergklint, undfeck jag RiksR. Höpkens tal öfver Gref Fersen samt några nummer af en skrift, kallad *Åskådaren*, till hvilkens sammansättande han själf det mästa bidrager.

Den 3. Torsdag. Jag arbetar med ledsnad öfver mitt plågsamma vistande här på landet. Mitt nöje har varit att läsa *Åskådaren*, en skrift som äger nit för fäderneslandet ock som, endast helgad åt sanning ock snille, ej känner annat föremål än det allmännas väl.

Den 4. Fredag. Sahlman for in till staden. Alla ledsna vid denna graf, jag allena är fästad här för evig tid ock kommen på landet utan hopp att åter komma därifrån.

Den 5. Lördag.

Den 6. Söndag. Det är ej nog att leds här. Det plågsamma spel, som uppehört för mig under sommartiden, har nu åter tagit

sin början; ock jag spelar ingen qväll utan att förlora en gulden. Jag finner mig rätt olycklig, då jag eftertänker, att jag på detta sätt tappat 40 gulden, sedan jag kom hit, ock finner mitt öde hårdt att nödgas förspela de få smulor jag äger. Min Gud, som till ett straff för mina synder befalte mig att falla i detta sorgehus, förkorta på något sätt mina ledsamma dagar. Jag älskar, jag vördar Gref Barck ock skall tillbedja honom, så länge jag andas, ty han är min andra far ock min öma ärkänsla för honom skall aldrig plånas ur mitt hjärta, men jag kan ej annat än finna hans hus bedröfligt. Jag vore nöjd, hvart mitt öde vräkte mig, blott att det förde mig härifrån.

Den 7. Måndag. Jag syslosatte mig hela denna qväll ock in till klockan 2 i natt med att fläta en krona af Ligustrum för att i morgon låta lilla Grefven bära fram henne åt sin far.

Den 8. Tisdag. Jag firar Gref Barcks födelsedag med samma rörelser af ömhet, som jag fordom vid nästan samma tid firade min fars.

Min hembygd, som förlorad blifvit,
Med dig ej alt försvunnet var,
Mitt öde föga ändring tar
Uti den landsflykt det mig drifvit.
Jag återfår en annan far
Ock glömmmer hvad jag mistat har
Vid det mig lyckan återgifvit.
Om enfald ock en hjärtats röst
Kan en Vålgjärningsman behaga,
Så skall han detta offret taga
Utaf ett ömt ock tacksamt bröst,
En dyrbar dag mig dubbelt fågnar
Ock mig ett blidkadt öde spår;
Den fader, som min välfärd hägnar,
Begynner ett förnyadt år.
Gif, Himmel, åt så kära dagar,
Alt hvad som ljufligt är ock godt,
Alt väl som du för honom lagar
Är föga mot min önskans mått.
Låt honom få af lyckan skörda
En längd af nöjen, år ock väl,
Ock gif åt mig ännu en själ
Att mäta nog hans godhet vörda.

Den 11. Fredag. I dag foro vi in till staden, dock blott för några dagar. Så får jag dock likväl ännu en gång se Tilas, innan han går att bli Turk.

Den 12. Lördag. Han har varit här i dag tillika med Celsing, ock Gref Barck har Presenterat dem båda för försten Kaunitz. Som han ej ville presentera mig tillika med de resande, så kommer min lott först i öfvermorgon.

Sahlman har gjort mig bekant med sitt resällskap, en Herr Hainault med sin fru, som är vacker som en ängel ock ändå mera älskansvärd än vacker. Vi hafva i morgon gjort Parti att se Arsenalen.

Den 13. Söndag.

Den 14. Måndag. Vårt parti till arsenalen skedde först i dag. Här följer dess beskrifning, dess ymnighet, de preussiska stycken, tropheer, oppstoppade bilder, taket, Lichtensteins statue mitt emot Kejsarens ock Kejsarinnans.

Den 15. Tisdag. Vi besågo Schönbrunns trädgård. Jag altid i sällskap med min täcka fru. Omsidor efter så lång tids enslighet skulle jag i qväll föras till Kaunitz, men min olycka, som altid följer mig, ville att han nu var på landet. Det är en dom öfver mig tror jag att aldrig få se, aldrig känna någon menniskja.

Den 16. Onsdag. Så är jag ånyo här. Du, ängsliga Burckersdorff, hvarest mitt vistande aldrig äger ända. Ehuru ohyggeligt landet är, ehuru man måst öfverge våra svenskar, har Gref Barck sitt beslut att ligga här.

Under de dagar jag varit i Wien har jag ständigt sett Tilas ock roat mig af hans sällskap. Då man altid är af hans mening, är ingen så foglig som han.

Den 17. Torsdag. Sahlman, som följt åter hit, reste med sitt sällskap bort i dag till Regensburg. De kommo att här taga honom. Jag feck taga farväl af den vackra frun, som bad mig att uti Regensburg betala den visite hon gjort till Wien. Om jag hant uplefva den dag, då jag rådde mig själf, så skulle mera än blotta nyfikenheten föranlåta mig till denna resa.

Från Sahlman har jag skilts med saknad. Jag återfaller nu, sedan han är borta, uti den tomhet, hvori hans närvaro tröstade mig ett ögnableck.

Den 18. Fredag. Nej, all fullkomlighet ges ej åt någon dödlig. Gref Barck har läst Bergklints tal öfver R. R. Bjelke ock funnit det vackert. Detta bevisar ej annat än, att man kan vara stor i

mycket men ej i alt, ock att man kan vara en Richelieu utan att känna Poesie. Hvad som ej är fransyska behagar aldrig denna Herre ock så snart det är svenska är det mörkt, om det än är klart som dagen för alla andra.

Den 19. Lördag. Baron Tilas kom hit ut med Env: Celsing ock fagnade mig med sitt sällskap för att låta mig känna så mycket mera min toma enslighet efter sin afresa. Med mitt sinnelag är jag nog lycklig att lätt trifvas allena, men då ledsnaden går till en viss högd, är hon ej att emotstå. När hjertat ej mera underhålls af kärlek, så fordrar det en vän i stället, men är olyckligt, då det ser sig beröfvas båda två.

Jag skulle roa mig uti Tilas umgänge. Jag älskar uti honom ett lynne lika mitt eget. Ett sinne, som ej känner annan fruktan än för brott, ett alltid qvickt ock ofta högt snille. En vänfast själ, som har rönt kärlek ock i hvars vård man vågar förtro sin hemlighet, ett ömt hjärta som lätt intages ock kan bedraga sig själf, men ej sin vän, en slags misantropie, som födes af olyckan, som ej lär oss att hata våra likar, men att göra dem godt utan hopp om belöning, ock änteligen en slags oro som man kallar Mjeltsjuka, men som i sina stunder gifver ensliga nöjen, hvilka kanske likna de största af dem som finnas bland ett gladt sällskap.

Hvad vårt samtal angår, om Andars uppenbarelser i aningar ock drömmar, så anser jag det mera för en sak den han för ro skull påstod, än som ett ämne, hvarom han kunde vara öfvertygad. Om likväl en ande skulle uppenbara sig för någon, så borde det vara för en så qvick ock liflig själ som hans.

Den 26. Lördag. I dag foro vi in till Wien, men blott för några dagar.

Den 31. Torsdag. Jag hälsar dig å nyo mitt älskade Burckersdorff. Under dessa dagar har jag ständigt varit i sällskap med Tilas. Den sällheten att äga en vän, med hvilken jag kan få tala om saker som roa mig mäst, gör att jag ej kan vara ifrån honom, ock söker att nyttja alla de få stunder, som jag äger honom här.

November.

Den 1. Fredag. Mitt öga vattnas med tårar, då jag här berättar den tidning, som i dag ankommit om Gref Ekeblads död. Gråten vid hans graf, I ovänner, som han tjänat, I olyckliga som han vårdat, du otacksamma folk, som i din yra sökt att fördunkla hans ära. Han är änteligen öfver alla oförrätter, han har lämnat

sitt stoft åt jorden, sitt minne förvaradt hos vänner ock hos sina förföljare ångren att hafva hotat en, som gjorde godt åt alla. Om under sin långa vandring han stundom ansedts svag, har det varit af ömhet men ej af brist på mod; ock lycksaligt det hjärta, hvars enda fel är, att i onda tider vara för mycket godt. Han är bland de få stora Herrar, som gråtits vid deras död. Hans vänner älskade honom sjelf, men ej hans anseende, hans förföljare hafva kunnat hata hans höghet, men ej honom själf.

Aldrig har han i en olyckligare stund för Sverge kunnat dö. Det ställe, som dygden fordom beklädde, kommer nu att intagas af någon, som sålt sitt fädernesland ock bestuckit sina medbröder.

Nullis majoribus exemplis constitit, non esse Dis hominum cura.

Jag ser i alla våra öden, i sammanhanget af de olyckor, som såra oss, en högre hand, som beslutit vårt förtryck. Vår enda tröst är, att vi äro offer för ett blindt öde, ock att vi hemsökas af en för-syn, hvars dommar vi kunna äfven så litet förekomma som emotstå. Kan ock hända, att hon ur själfva djupet af vår uselhet drager en gång medlen till vår räddning, och att allt skall förödas innan något kan vinna stadga. Innan verlden kunde skapas skulle Chaos gå förut.

Den 5. Tisdag. Vi kommo änteligen till staden, sedan ett ohyggeligt urväder gjort landet altför besvärligt.

Härefter införs våra versar — — *

December.

Den 1. Söndag. Jag saknar för mig ingen angenäm hugkomst, då jag här för en hel månad saknar mina vanliga berättelser. Aldrig har någon ro uplifvat dessa dagar. Intet nöje har glädt mig, sedan jag var nog olycklig att komma till Wien. Nu är ingen orsak mera öfrig, som kunde hindra Gref Barck att föra mig på några ställen, ock en gång ännu innnan jag dör sätta mig i stånd att se människjors sällskap. Jag har ofta påmint därom, han har låfvat det många gånger, att hålla det ingen. Nu mera är jag ledsen att förnya denna begäran. Jag börjar anse, att han fruktar, det jag sedermera skulle någon gång blifva i något sällskap uppehållen, eller buden någorstades, ock han vill äga mig som ett nödigt värktyg, hvilket man lägger bort på ett säkert ställe för att alltid äga det-samma för handen, då det kan behöfvas. Denna ensamhet, hvaruti jag lefver, den oändeliga svårighet ock nöd som följer mina villkor, förenadt med det ledsamma ock grofva lefnadssätt jag här nödgas

* Afbrutet.

se af den så kallade Grefvinnan, träter på folk från morgonen till qvällen, efterfrågningar om alt, ända till minsta, skorpor ock ljusstumpar, misstankar på alt, niskhet, ett i alt ovärdigt upförande ock en ständig klagan öfver dyra tider; alt förenar sig här att göra mitt vistande plågsamt ock mina dagar tunga. Jag gläds hvar gång det mörknar ock jag får säga mig: det återstår mig en dag mindre för min ledsnad.

Emedlertid är Himlen mitt vittne, att jag uti denna beskrifning af min ledsnad ej tänkt inblanda Gref Barck. Jag bär för honom den ömaste vördnad, ock min kärlek för honom skall följa mig, så länge jag andas. Måtte jag ifrån den stunden, då jag uphör att känna tacksamhet för honom, aldrig mera finna någon välgjörare. Det är vist ej han, som gör min varelse här så obehagelig, han ville gärna skaffa mig nöjen men är själf nödsakad att lyda hvad hans Grefvinna lyster, ock hon finner väl ej rådeligt, att jag skall komma någonstädes af fruktan, att det kunde göra henne någon besvärlighet, ock jag någon gång komma att begära vagn. Efter så lång sammanlefnad med en så älskansvärd, så belevad, så fullkomlig Herre som Gref Barck, hade ett annat fruntimmer tagit något af hans seder: hon allena är ännu hvad hon var den tiden, då hon af kammartjänare underhölls ock emottog festiner af löpare ock drängar. Hon är född till det hon varit, men ej till det hon oförtjänt är.

Min enda ro under denna tiden har varit Tilas umgänge; men detta nöje är snart alt ock äfven redan för mig mera sällsynt igitom en sjukdom han sig här ådragit med sitt rent ut att säga liderliga upförande, hvilken sjukdom hindrar honom att, så ofta som förr komma till mig, då jag nog sällan kan stjäla mig till en stund att besöka honom. Emedlertid så ofta jag kan få denna lägenhet, är det ännu mitt enda nöje.

Den 24. Tisdag. Så har jag då hunnit att öfverlefva ett år i Wien. O, I dagar af min ledsnad ock af mitt bekymmer, skall aldrig ert tidehvarf löpa till ända?

Ännu är jag ingenstädes presenterad. Jag ligger fördold i mitt ide, okänd för andra ock snart för mig själf. Jag är öfvergifven åt en evig tomhet ock en öcken följer mina steg. Jag ser ingen utom Grefvinnan, en kammartjänardotter, som förtjänade att bakom stolen intaga sin faders ställe, mera än att heta det hon nu skall kallas: Hennes son, den sämst upfödda ock förargeligaste unge af alla ungar: Hennes syster, en skräddarhustru, ock hennes förtrogna Mam-

sell Mimi, en gammal i från Tyska Theatern förjagad danserska. Detta är mitt enda sällskap ock lär så i evighet förblifva. Jag är nedslagen, ledsen och hatar min egen varelse. Ack, om ej dessa dagar blifva förkortade, så varder intet kött frälst.

Jag har blifvit Hofjunkare hos Änkedrottningen och fått lön. Det blir mig dock alltid en kär, fast otillräcklig hjälp. Man skall i Stockholm hafva det förslag att göra Röoken till Regeringsråd i Pommern ock gifva mig hans syssla. Ehuru mina omständigheter fordra understöd, ber jag dock Gud att hindra detta. Alt hvad som skall fästa mig på detta ställe är mig förhateligt, det må vara huru gagneligt det vill. Det plågar mig att med det ömmaste ock tacksammaste hjerta nödgas finna mitt vistande i en välgjärningsmans hus för den största af mina olyckor.

Under denna tiden har jag i Tilas' sällskap fördrifvit många led samma stunder. Detta nöje är nu slut ock i öfvermorgon omfamnar jag honom för sista gången. Det var i mitt öde, att jag kunde äga ännu en bedröfvelse ock göra en förlust, och det är för mig alt nog, att en sorg är gjörlig för att vara säker att han skall råka mig.

Den 27. Fredag. Jag gaf åt Tilas ett skaldebref till honom själf, kalladt *Saknaden*. Det hör mig till att känna henne, då jag mister min enda ro. Vi voro tillsammans på Concerten, som upfördes på den Fransyska Theatern. Han var vacker ock hörde jag i synnerhet en Valthornist, hvars like jag aldrig ännu funnit.

Den 28. Lördag. Vi sågo tillhopa Phedre af Racine.

Den 29 Söndag. Tilas var i qväll hos mig, sista gången. O Gud! som han såg mitt rum, och som hans närvaro uplifvade mitt enöde. Vi följdes åt att se Operan; men då vi voro ett stycke på vägen, geck han tillbaka att taga hos mig penningar att gifva Gref Barcks portvaktare. Accipio Omen. Du såg, min vän, å nyo min boning, då du hade trott ej mera komma att nalkas densamma; det kan bebåda, att vi ännu råkas en gång, när vi det som minst tro.

Den 30. Måndag. Vandra lycklig, min värda vän och njut de förmåner, som din dygd ock tänkesätt förtjäna. Jag är öfverlämnad åt saknad och tomhet. jag begråter i dig de enda glada stunder jag har öfverlevvat.

Vare långt ifrån mig att blygas bekänna, att jag gret Tilas, ock att jag ännu i denna stunden gråter honom. Vare jag aldrig värd att äga en vän, om jag ej är rörd, då jag mister honom. En skillnad af medelmåttigt afstånd, där hopp ännu gäfves att inom några år få åter se den man sörjer, är drägelig. Tålmodet hjälper sin-

net att draga sin tyngd, ock hoppet dristar måla en framtid, som gläder, om han än bedrager; men dessa eviga skillnader, på hvilka intet slut är att förmoda, sönderslita hjärtat ock göra olidelig en saknad, den man ej mera ser kunna ärsättas. Gråtom fritt en vän, den jag ej mera återfår: det är så godt som åt din skugga, min Tilas, som jag helgar mina tårar. Din vänskap var mig så mycket dyrbarare, som hon var en föda för min själ, ock grundades på lika lynne ock lika böjelser. Kan hända jag återfår en lika rolig vän, men jag har förlorat, ock jag har förlorat den för hvilken jag vågade öppna mitt innersta. Mig återstår allenast min sorg ock saknaden, som alltid åtföljer det flygtiga nöjet.

Jag känner det behofvet att gråta, ock om nånsin en vän förtjänat att bli begråten, så vore det Du.

Min enda vän! Min fordna tröst!
För sista gången sedd,
En älskad hugkomst i mitt bröst
Är evigt dig beredd.
Mitt hjärta, troget, rört ock ömt,
Ditt namn i vårdnad tar;
För dig det sina uttryck tömt
Men känslan själf är kvar.

Jag har i ett Couvert sammanlagt alla de småskrifter, som han under våra glam skref till mig.

Jag har kyst detta paquet ock vattnat det med tårar.

Hvad gagnar mig, tysta natt, ditt mörker ock din hvila. Mitt uprörda sinne njuter ej så hastigt ditt lugn. Efter en sådan förlust, som jag gjort, vore det ett brått att vara snart tröstad. Ack nej, jag skulle snarare fela genom motsatsen, om det vore ett fel att beständigt sakna det som var värdt att älskas.

Farväl du sista dag, på hvilken jag sett min vän. Den nya sol, som åter skall uppgå, börjar tidehvarfvet af min saknad ock uplyser på en gång hans flykt ock mina tårar.

Jag hade tänkt att gå på Comedien; men min ängslan ock nedslagenhet hindrade mig därifrån. Jag fant mera nöje i att vara hemma i min kammare, där hvarje ställe återkallade mig afbilden af den vördnadsvärda vän, som jag sörjer, än att gå ut för att skingra en sorg, som under all sin plåga äger något kärt. Jag ville ej i dag vara allena på det ställe, där jag i går var sista gången tillsammans med Tilas.

Jag går nu till sängs, sedan jag genom många sorgsna tankar vunnit den usla lisa att ej mera orka tänka och uphör att gråta i brist af flera tårar.

Den 31. Tisdag. Mina dagar äro ledsamma, ock Tilas ock vänskapen till ära skall jag känna en lång ock ödslig saknad. Jag bäfvar, då jag tänker på de faror, dem han skall genomgå, af Päst, krigsströfringar ock mera; men jag har en önskelig aning, att han öfverstår dem lyckligt. Om Gud värdes mottaga en ringa dödligs böner, så skall min vän frisk komma till sin ort ock äfven en gång till mig tillbaka. Han skall bli lycklig, om lyckan följer dygden, han är det redan, ty han har förtjänt att vinna henne.

Farväl du sista timma af detta år, du sista punkt af ett tidehvarf, som dränks i glömskans ock evighetens afgrund. Du må länge nog gå till ända, jag sörjer ej, att ett år mindre återstår i mitt lefnadslopp. Du har ej lämnat mig något gladt minne, ock om jag i ett ögnableck ägt en vän, så har du äfven själf sedt slutet af det nöje du såg begynnas. Det är mig kjärt, att jag hunnit ett år närmare den glada stunden, som på hvad sätt det sker löper mig fri från detta ställe. Ack, förmodeligen är denna stund ännu länge borta, ock i qväll ett år till, om jag lefver, lika okänd, lika ledsen som i dag, sitter jag i denna eviga kammare, utmed detta bord ock beskriver en lika plågsam dag, som alla i detta året varit, innan jag såg Tilas, som alla de tillkommande lära blifva, sedan jag honom förlorat.

Den 13 Januarii 1772.

Hittills har jag i detta hus lefvat med ledsnad, men åtminstone utan att lida oförrätter. Det har i dag med dem tagit en önskelig början. Stallmästaren, Ryska soldaten, tjufven, för att säga alt, Grefvinnans bror har behagat säga till den drängen, som lagar mitt hår, att han borde betänka sig vara i Gref Barcks bröd ock ej i mitt; att jag borde veta taga en betjänt ock ej hindra dem, som mig ej tillhöra. Jag skulle ännu i qväll gå ner att berätta detta för Gref Barck, om jag ej viste, att jag i det samma skaffade den stackars drängen bort. Jag är således bunden ock ser intet medel att kunna komma åt den nedriga menniskjan som förargat mig.

Jag skall vara förfördelad af en så ringa menniskja och ej kunna låta honom känna min förbittring, ej kunna löna honom igen, ej smaka den sällhet att hämnas. Hela min blod kokar af arghet ock raseri, jag känner mig ej mera själf, ock min illska upretas ännu mera däraf, att hon ser sina händer bundna. Något tillfälle torde göra dem en gång lösa igen, ock då skall Didrik minnas, hvem han angripit.

Anmärkningar.

- Sid. 2. *Gother's trädgård*, förmodligen tillhörig borgmästaren Gother, se namnförteckningen.
- „ 4. *Grillens skeppshvarf* på Ladugårdslandet vid ändan af Grefve Magnigatan anlagdt 1715 af handelshuset Grill, enligt »Lundequist, Stockholms stads historia» II, sid. 267, 68.
- „ 5. *Skenäs*, gård i Vestra Vingåkers socken, Södermanland, på 1700-talet tillhörig släkten Gyllenborg.
- „ „ *Åkeshof*, gård i Bromma socken, Stockholms län.
- „ „ *Näringsberg*, se dagboken sid. 9
- „ 7. *Forssby*, gård i Österåkers socken, Södermanland.
- „ 8. *La pucelle d'Orléans*, dikt af Voltaire.
- „ 9. *Den svenska Diogenes til den svenska Plato*. Sthlm 1769. 8 s. 4:o. Förf. kommersrådet Johannes Westberg. Såsom följskrift till denna: *Den svenske Plato til den svenska Diogenes*. Sthlm 1769. 47 s. 4:o. Förf. Andreas Odel.
- „ 11. *Hagbyberga*, gård i Björkviks socken Södermanland, innehades från midten af århundradet af släkten Ribbing.
- „ „ *Lohisk*, med anspelning på Johan Lohe, en invandrad tysk, hvilken ägde Hellefors egendom i Södermanland och »hvars rikedom och girighet blefvo till ordspråk.»
- „ 12. *Kolbotten* vid Järlasjön i Sickla församling nära Stockholm.
- „ 13. 17, 22. *Naturens tempel*, veterligen ej publicerad.
- „ „ Lat. citat från Vergilii Aeneid, Lib. VI, 625, 27.
- „ 15. *Gustaviaden* har, såvidt bekant, ej utgifvits. Att den i poemet afsedda tilldragelsen besjöngs och firades på flere ställen synes af följande: Fagnadsbetygelse öfver Hans Kongl. Höghets Kronprinsen Gustafs, Hännas Kongl. Höghet Kronprinsessan Sophia Magdalenas samt deras Kongl. Högheters Prins Carls, Prins Fredric Adolfs och Hännas Kongl. Höghet Prinsessan Sophia Albertinas, efter koppymningen lyckeligen återställda helsa, i underdånighet yttrad d. 18 April af Östgötha nation i Upsala 1769. Af Jacob Israel Köhler, docens.
- „ 16. *Lekstad* troligen *Läggsta* gästgifvaregård ungefär 2 mil från Strängnäs.
- „ „ *Hällstad* troligen *Hällsta* gästgifvaregård en mil från Eskilstuna.
- „ 22. *Philosophia moralis* ett arbete af den bekante filosofen Kristian Wolff, som på denna tid företrädesvis lästes.
- „ 26. *Lettres persanes*, en samling fingerade bref af Montesquieu.
- „ 27. *Kolsnaren*, sjö i Vestra Vingåkers socken, Södermanland.
- „ 34. *Strömsborg*, holme vid Vasabron i Stockholm.
- „ 36. *Lohn*, se anm. till sid. 11.

- Sid. 39. *Utile Dulci*, ett vitterhetssällskap, som stiftades i Stockholm »ej långt efter 1760-talets midt» och hvori ingick ett flertal af den tidens vitterhetsidkare.
- „ „ Bergklints *Skaldebref till en ung herre vid Dess Inträde i Werlden*, skrifvet på Skenäs d. 15 Juli 1764 och d. 4 dec. 1766; utgafs med företal af Gjörwell, Sthlm 1770, 12 sid. 8:o, sedermera i »Samlaren» (utg. af Gjörwell) d. 5 Juli 1774.
- „ 42. *La Nouvelle Heloise* af Jean Jacques Rousseau.
- „ 51. *Verldsföraktaren*, först ett fragment i »Våra Försök» II sid. 32. I sin helhet tryckt i »Vitterhetsarbeten utgifna af ett samhälle i Stockholm» II sid. 173—88. Sthlm 1762.
- „ 54. *Lettres de Barneveldt*, dans sa prison, à Truman, son ami. Paris 1763, 64. *Lettre de Zeila à Valcour*, en vers. Paris 1764. Förf. till dessa arbeten C. J. Dorat.
- „ 56. *Themir?* Detta oss obekanta föremål för skaldens ungdomskärlek är poemet »De fem sinnen» i Vitterhets-Nöjen II (Sthlm 1770 sid. 113—15) tillägnadt. För denna inklinatjon har O. Eneroth vidlyftigt redogjort efter 'den franska dagboken' i »Några drag ur skalden Oxenstiernas ungdomshistoria», sid. 97—178 af *Litteratur och konst*. Andra samlingen. Sthlm 1876.
- „ 59. *Poem öfver Natten* finnes i Vitterhets-Nöjen II sid. 59—69.
- „ 61. *Vårsluset Dufvan* antagligen den källare med detta namn, som till 1872 fans i huset N:o 2 Stora Gråmunkegränden vid hörnet af Vesterlånggatan å den tomt, som ännu betecknas med N:o 1 i kvarteret Mercurius och som tillhör Skandinaviska Kreditaktiebolaget.
- „ 62. *Fleut travers*, instrum. fins afbildadt i Carléns Bellmansupplaga I sid. 40 noten.
- „ 66. *Le matinée à la mode*, komedi i en akt af Rochon de Chabannes.
- „ 67. Lat. citat. från Horat. Carmina, Lib. III, 6 v. 19, 20.
- „ 74. *Gumman Noak*, förmodligen något spisquarver
- „ 79. *Andra Tomen* af Vitterhets-Nöjen utgifven 1770.
- „ 98. Lat. citat. från Verg. Aeneid, Lib. III, 489.
- „ 100. Det 7, ej det 8 arket af Vitterhets-Nöjena börjar med ett poem af Oxenstjerna: »Tankar öfver enslighet vid en stad» sid. 97, 98.
- „ 103. Poemet fins äfven med öfverskrift »Vid Adils Död» i Vitterhets-Nöjen del. 3. Sthlm 1772. Sid. 81—87.
- „ 107. *Tåget öfver Bält*. Hjeltedikt i Tolf sånger af G. F. Gyllenborg. Sthlm 1785.
- „ 109. *Höglorf*, bruddans i Vestra Vingåkers socken, se Dybeck, Runa 2, häftet 1842, sid. 65.
- „ 113. *Afsked från Hembygden*, poemet förmodligen ej utfördt.
- „ „ Lat. citat. det första från Tacit. Annal. Lib. XV, cap. 16, och det andra från Verg. Aeneid, Lib. VIII, 351.
- „ 118. Beträffande det som O. anför om Dalins död, se »Samlaren», årg. 2. Sid. 59.
- „ 126. Lat. citat. från Ovid är ur Tristium liber, Eleg. II, 53—56, churu förändradt.
- „ 127. *Wittow* på ön Rügen.
- „ „ Lat. citat. från Horat. Carmina, Lib. I, 7.

- Sid. 133. Den engelske amiralen Lord *Anson* gjorde åren 1740–44 en resa omkring jorden, hvilken resa finnes beskrifven och utgifven i svensk öfversättning, Sthlm 1761.
- „ 147. *Våra Försök* utgäfvos i 3 delar 1753–56 af medlemmar i Tankebyggar-orden, stiftad 1753 i Stockholm af sekreteraren K. F. v. Eckleff; bland öfriga medlemmar må nämnas: Fru Nordenflycht, Creutz, G. F. Gyllenborg, A. G. Leijonhufvud.
- „ 170. *Leichnams procession*, förmodligen vid den i katolska länder firade Kristi lekamens fest.
- „ 171. Den versifierade beskrifningen öfver Mindre sekreta deputationen, se dagboken sid. 67–74.
- „ „ Lat. citat. från Verg. Aeneid, Lib. VI, 617, 18.
- „ 172. „ „ från Verg. Aeneid, Lib. III, 498, 99.
- „ 184. *Morgonen*, dikt af J. G. O. i Vitterhets-Nöjen, del. 3. Sthlm 1772, sid. 31–45.
-

Personalregister.

- Adelsvärd, Johan Isak**, f. 1747, d. 1770; af O. kallad »Adil». Fänrik, hofjunkare 1757. S. 7, 49, 55, 59, 84, 96, 101, 102, 115, 174.
- Aerel, Olof af**, f. 1716, d. 1806. Berömd läkare. S. 17, 100.
- Adlerberg, Göran**, f. 1732, d. 1794. Statskommissarie 1762. S. 31.
- Adolf Fredrik**, konung af Sverige. S. 112, 158.
- Ahlström**. S. 158.
- Arfwedson, Karl Kristofer**, f. 1735, d. 1826. Konsul, kommerseråd, chef för handelshuset Tottie & Arfwedson. S. 11.
- Asp, Per Olof von**, f. 1745, d. 1808. Kommissionssekreterare (= legationssekreterare) i London och Haag, sedermera svensk minister i Konstantinopel och slutligen i London. S. 92.
- Baptiste**, Violoncellist. Kammarmusikus hos konung Adolf Fredrik. S. 66.
- Barck, Nils**, grefve, f. 1713, d. 1782. Svensk minister i Wien. Gift med **Maria von Dietrichstein**. S. 109, 111, 131, 141, ff.
- Barck, Nils Anton Augustin**, grefve, f. 1760, d. 1822. Den föregåendes son; utnämnd till minister vid polska hofvet, kom han aldrig att tillträda denna befattning, blef sedermera president i Wismarska tribunalet och guvernör i Wismar. S. 188.
- Barck, Katarina Ebba**, f. 1770. Den föregåendes syster. S. 172.
- Barck, Ulrik**, f. 1718, d. 1777. Broder till Nils Barck. Riksråd, ordförande i mindre sekreta deputationen. S. 32, 111.
- Bayle, Pierre**, f. 1647, d. 1706. Framstående filosof och kritiker, utgifvare af den berömda »dictionnaire historique et critique». S. 117.
- Bellman, Karl Mikael**. Den bekante skalden. S. 74, 75.
- Benzelstjerna, Lars**, f. 1719, d. 1800. Sonson af Erik Benzelius d. ä.; professor i Upsala och från 1759 biskop i Westerås. S. 55.
- Bergensköld, Zakarias**, f. 1743, d. 1798. Kammarherre 1770, var kronprinsen (Gustaf III) följaktig på dess resa 1770—71, kommissionssekreterare i Konstantinopel 1772. S. 34, 90, 92, 97.
- Bergklint, Olof**, f. 1733, d. 1805. Skald och kritiker; O. S. Tilas' och J. G. Oxrnstiernas lärare; lektor i Westerås, slutligen kyrkoherde i Lunds stift. S. 10, 11, 15, 22, 23, 28, 30, 50, 52, 57, 59, 65, 74, 97, 112, 131, 151, 162, 174, 188.
- Bergström**, förmodligen bokhållare eller jägare vid Skenäs. S. 23, 24, 27, 108, 111.
- Bielfeld, von**, baron, förf. till ett arbete »Institutions politiques». S. 19.
- Bjelke, Nils Adam**, grefve, f. 1724, d. 1792. Riksråd 1761, president i Bergskollegium. S. 40.
- Bjelke, Ture Johan**, friherre. S. 80.
- Björnstjerna, Magnus Olof**, f. 1738, d. 1785. Son af ärkebiskop Magnus Beronius, docent i Upsala 1760, kopist i kongl. kansliet 1767 och s. å. kom-

- missionssekreterare i Konstantinopel, i Warschau 1769. Dog såsom envoyé vid Riksförsamlingen i Regensburg. S. 142.
- Boije af Gennäs, Hans Henrik**, friherre, f. 1714, d. 1781. Landshöfding i Nylands och Tawastehus län 1761. S. 62, 63.
- Boije**, fru. S. 129.
- Bonde, Karl**, grefve, f. 1741, d. 1791. S. 19.
- Bonsa**, herr. S. 142.
- de Boufflers**, Chevalier. S. 167.
- Brander**, se Skiöldebrand.
- Bring, Per**, sekreterare i krigsexpeditionen S. 4.
- Brinkstedt**, löjtnant. S. 79.
- Bunge, Sven**, friherre, f. 1731, d. 1801. Hofkansler 1769, riksråd 1773. S. 92, 93.
- Bungenerona, Carl Gustaf**, f. 1747, d. 1795. Anstald i kanslipresidentskontoret, sekreterare derstädes 1773. Riddarhussekreterare 1784. Oppositionsman under Gustaf III. S. 3.
- Bökman, Johan**. Kongl. sekret., protonotarie i kansliexpeditionen. S. 2, 6.
- Cadovius**, kyrkoherde i Wexjö stift. S. 118.
- Campania, Anna Brita**. Änka efter komministern i Vestra Vingåker, Henrik Campanius. S. 20, 27.
- Carisien, Christian Ehrenfried, von**, f. 1722, d. 1773. Borgmästare i Stralsund, landtråd i Pommern och Assessor i Wismarska Tribunalet. S. 129, 131.
- Carlsköld, Virginia Sophia**, fru, f. **Adlerberg**, f. 1735, d. 1790. Gift med Arkivarien, kanslirådet **Pehr Carlsköld**, sedermera omgift med generallöjtnant, frih. **B. F. J. Stackelberg**. S. 33, 42.
- Carlsköld, Anna Sophia**, f. 1755, d. 1785, den föregåendes dotter. Gift med kapten E. O. Borgh. S. 50.
- Carlsköld, Fredrik**. S. 42, 46.
- Carleson, Adolf Ludvig**, f. 1747, d. 1797. Hofjunkare, kammarherre hos hertig Fredrik Adolf 1771. S. 2.
- Cederhjelm, Germund Ludvig**, friherre, sedermera grefve, f. 1755, d. 1841. Attaché i Paris 1788, öfverstekammarjunkare, guvernör hos kronprinsen Oscar (Oscar I). Inl. IX.
- Celsing, Ulrik von**, f. 1731, d. 1805. Sveriges sändebud i Konstantinopel, Dresden och Wien. Framstående orientalist, hedersledamot af Vitterhets-, historie- och antiquitetsakademien. S. 188, 191.
- Collaredo**, Furst. S. 171.
- Creutz, Gustaf Filip**, grefve, f. 1731, d. 1785. Berömd skald och statsman, ambassadör i Paris. S. 86, 90.
- Dahlström**, protonotarie. S. 79.
- Dalin, Olof von**, f. 1708, d. 1763. Den bekante skalden och häfdateknaren. S. 118.
- De Besche, Johan Jakob**, f. 1714, d. 1782. Bankokommissarie 1761. S. 2, 5, 29, 31, 42, 53, 57, 77, 78, 81.
- De Geer, Otto Wilhelm**, af Terwik, f. 1710, d. 1769. Friherre, landshöfding i Kymenegårds och Savolaks län, riksråd 1765. S. 28.
- Demokritos**, filosof från Abdera, f. omkr. 460. S. 52.
- Didron, Johan Fredrik**, friherre, f. 1686, d. 1747. Öfverste för Dal-regementet 1735. Generalmajor 1741 och Generallöjtnant 1746, S. 36.

- Dubb, Jon**, f. 1739, d. 1823. Informator för grefve Johan Henning Gyllenborg (okusin Jan Henning); kongl. hofpredikant 1773 och kyrkoherde i V. Vingåker 1777. S. 5, 7, 19, 20, 23, 27, 28, 35, 42, 48, 54, 83, 84, 89, 90, 91, 92, 93, 95, 108, 111.
- Duffus, Charlotta Kristina**, grefvinna, f. friherrinna Sjöblad, gift med ryske amiralen grefve Kenneth Duffus, Lord Sutherland. S. 88.
- Duraud, Frankrikes sändebud i Wien**. S. 142, 143, 167, 183.
- Eberhard, baron**. S. 187.
- Ehrenpreis, Fredrik**, f. 1714, d. 1784. Öfverdirektör vid Jönköpings gevärsfaktori. S. 62.
- Ehrensward, Carl**, friherre, f. 1713, d. 1770. Öfverste 1759, generalmajor 1769. S. 2, 4.
- Ehrensward, Karl August**, grefve, f. 1745, d. 1800. Öfveramiral 1784, afsked 1790, generalamiral 1792, åter afsked 1794. Inl. II.
- Ekeblad, Claes**, grefve, f. 1708, d. 1771. Riksråd 1746, kanslipresident 1761—65 och åter 1769. S. 31, 49, 50, 75, 109, 110, 133, 149, 162, 163, 191. G. med grefvinna Eva De la Gardie. S. 2.
- Ekestubbe, Johan Leonard**, f. 1712, d. 1772. Riddarhussekreterare, Kansli-råd 1757. S. 10.
- Enander, Samuel**, kanslist i kanslikollegiiexpedition. S. 55, 129.
- Falkenberg, friherre**. S. 7.
- Falkenberg, Melker**, grefve, lagman i Vermland 1765. S. 63.
- Fant, Johan Mikael**, f. 1735, d. 1813. Framstående såsom andlig talare, domprost i Westerås, kyrkoherde i Leksand i Dalarne. Han var äfven vitterhetsidkare, och skaldestycken af honom finnas tryckta i »Öfningar af sällskapet Vitterlek» samt i »Vitterhetsnöjen». S. 79.
- Ferdinand, ärkehertig**. Tredje son af Frans af Lothringen och Maria Theresia. S. 186.
- Ferrari, grefve**. S. 182.
- Fersen, Fredrik Axel von**, grefve, f. 1719, d. 1794, riksråd 1772. Bekant politisk partichef under Frihetstiden och under Gustaf III:s regering. S. 22, 48, 65, 110, 175.
- Fillenius, Petrus**, f. 1704 d. 1780. Biskop i Linköping. S. 118. Inl. V.
- Forsberg**. S. 30.
- Forssenius, Anders**, f. 1706, d. 1788, biskop i Skara 1767. S. 175.
- Fredrik Adolf**, hertig af Östergötland, f. 1750, d. 1803 i Montpellier. S. 1.
- Ferner, Bengt**, f. 1724, d. 1802, professor, matematiker, Gustaf III:s lärare. Skref sitt namn Ferner sedan han 1766 blifvit adlad. S. 61.
- Fredrik Wilhelm** den store, kurfurste af Brandenburg 1640—1688. S. 137.
- Fredrik II** den store, konung af Preussen 1740—1787. S. 136.
- Fridl, doktor**. S. 160, 165, 178.
- Friesendorff, Fredrik Ulrik von**, friherre, f. 1740, d. 1793. Svensk minister vid de spanska, sachsiska och polska hofven. S. 86.
- Funck, Karl**, friherre, f. 1708, d. 1783. Riksråd 1765—69 och 1772. S. 2.
- Gerner, Jakob**, f. 1722, d. 1794, löjtnant vid lifregementet, kapten i fransk tjänst. S. 31.
- Gerst**. S. 179, 181.
- Gierta, Gustaf Adolf**, f. 1724, d. 1781. Öfverstelöjtnant och kommandant i Kristianstad 1762, S. 120.

- Gjörwell, Karl, Kristoferson**, f. 1731, d. 1811, kongl. Bibliotekarie. Bibliognost, historisk samlare, utgifvare af flere lärda tidningar m. m., g. m. Brita Eleonora Müllern. S. 5, 6, 36, 37, 38, 39, 45, 48, 58.
- Goodricke, J.** Engelsk minister vid svenska hofvet. S. 39.
- Gothier, Engelbrekt**, handelsborgmästare i Stockholm. Borgarståndets talman vid 1769—70 års riksdag. S. 54.
- Gottsman, Henrik Bernhard**, bankkassör, hans dotter Anna Margareta var gift med Gust. Fredr. Gyllenberg. S. 1, 4, 14, 38, 183.
- Gramsdorff**, Kommissionssekreterare. S. 135, 136.
- Grevesmuhlen**. S. 2, 4.
- Grill, Anna Johanna**, f. Grill. G. med direktören Claes Grill. S. 158.
- Gränitz**, S. 162, 165, 179.
- Gustaf**, kronprins, Upsala akademis kansler (Gustaf III). S. 23, 28, 30, 92.
- Gustaf (II) Adolph**, Konung af Sverige. S. 158.
- Gyllenberg, Johan**, f. 1682, d. 1752, Grefve, Riksråd, Lunds akademis kansler, J. G. O:s morfader. S. 88. G. m. **Margareta Eleonora von Beijer**, d. 1772 på Skenäs. S. 30, 46, 48, 95, 96, 97, 114 m. fl.
- Gyllenberg, Hedvig Eleonora**, f. 1692, d. 1762. G. med kammarherren Kristoffer Trotsig. S. 1.
- Gyllenberg, Elisabeth**, f. Stjerncrona, änka efter presidenten, grefve Fredrik Gyllenberg. S. 39.
- Gyllenberg, Jakob Johan**, grefve, f. 1721, d. 1788. Lagman i Upland 1760, landshöfding i Stockholms län 1770. J. G. O:s morbror. S. 5, 7, 8, 9, 15, 30, 31, 42, 23, 77, 78, 87, 95.
- Gyllenberg, Gustaf Fredrik**, grefve, f. 1731, d. 1808. J. G. O:s morbror, den bekante skalden, kansliråd, en af de aderton i svenska akademien. S. 15, 36, 40, 77, 80, 81, 85, 86, 89, 90, 98, 101, 107, 100, 112, 113, 122, 139, 142, 158. G. med Anna Margareta Gottsman. S. 85, 88, 89.
- Gyllenberg, Karl Jan (Johan)**, grefve, f. 1741, d. 1811. Kammarherre 1763, president i Wasa hofrätt 1788, i kammarrätten 1809. S. 5, 10, 12, 53.
- Gyllenberg, Johan (Jan) Henning**, grefve, f. 1756, d. 1830. Hofjunkare, lagman i Blekinge, kusin till J. G. O. S. 4, 6, 7, 8, 23, 42, 77, 78.
- Gyllenberg, Henning Adolf**, grefve, f. 1713, d. 1775, riksråd 1756. S. 9, 11, 14, 40, 41.
- Gyllenberg, Hedvig Eleonora**, f. 1692, d. 1762. G. med kammarherren Kristofer Trotsig. S. 1.
- Gyllencreutz**, fru. S. 49.
- Gyllenstierna**, baron. S. 13.
- Gyldenstolpe, Nils Filip**, grefve, f. 1734, d. 1810. Minister i Köpenhamn och St Petersburg, en af rikets herrar, guvernör för Gustaf IV Adolf 1792. S. 92. G. m. Jacqueline Elisabeth De Geer af Leufsta, f. 1744, d. 1780. S. 19.
- Hagtorn**, sekreterare. S. 11.
- Hainault**. S. 190.
- Halldin, Johan Gustaf**, f. 1737, d. 1825, sekreterare. Svärmare, svedenborgianare. S. 91.
- Hallman, Karl Israel**, f. 1732, d. 1800, son af den bekante Johan Göstaf Hallman. Framstående skald under den gustavianske tiden. S. 79.

- Hambn**, magister. S. 13, 37, 89, 108, 115.
- Hansson, Josef**, bondeståndets talman vid riksdagen 1771. S. 173.
- Hansten**, magister. S. 85, 150.
- Harder**, regeringsråd. S. 173, 182, 185.
- Hauswolff, Leonard**, f. 1746, d. 1826. Tjänstgörande hofjunkare 1769, rikshärold, öfverceremonimästare 1802. S. 1.
- Hegardt, Peter Fredrik**, friherre, f. 1716, d. 1780. Statssekreterare 1762. S. 128, 129, 135.
- Hermelin, Samuel Gustaf**, friherre, f. 1744, d. 1820. Notarie i Bergskollegium 1764, bergsråd 1781. S. 53.
- Hernqvist**. S. 13
- Hiärne, Gustaf Adolf**, grefve, f. 1715, d. 1805. Den yngste af den bekante Urban Hiärnes 25 barn, riksråd 1761. Han var bland riksråden den ende, som understödde Adolf Fredrik, då denne 1768 nedlade regeringen. S. 11.
- Hiärne**, fröken, förmodligen den föregåendes dotter. S. 2, 4.
- Horn, Adam**, grefve, f. 1717, d. 1778. Riksråd 1751, öfverstemarskalk, entledigad från alla sina ämbeten 1769, åter inkallad i rådet 1771. S. 80.
- Horn, Fredrik**, af Åminne, grefve, f. 1725, d. 1796, generalmajor 1770, deltog ifrigt i 1772 års revolution. S. 116.
- Hummelbjelm, Vilhelm Rudolf**, f. 1744, d. 1794. Protokollssekreterare i utrikes expeditionen. S. 14.
- Håkansson, Olof**, f. 1695, d. 1769, bonde från Blekinge. En under hela Frihetstiden verksam partiman, vid åtta riksdagar bondeståndets talman. S. 61, 64.
- Hårleman, Karl Kristian**, f. 1728, d. 1799. Kapten 1763, öfverste vid Pomerska fortifikationsbrigaden 1793. S. 123.
- Höpken, Karl Fredrik von**, friherre, f. 1713, d. 1778. President i Kammarkollegium 1787.
- Höpken, Arvid Niklas von**, friherre, f. 1710, d. 1778. Generalmajor 1769, öfverkommendant i Stralsund. S. 129.
- Jacobson, Jakob von**, kanslist i kanslikollegii utrikesexpedition 1169. S. 2.
- Johnsen, H. F.**, f. 1717, d. 1779, vid denna tid orkesteranförare vid franska teatern i Stockholm. S. 3.
- Josef II**, romersk kejsare, d. 1790. S. 146.
- Karl**, prins, sedermera Karl XIII, konung af Sverige. S. 112, 120.
- Karl IX**, konung af Sverige. S. 147.
- Karl XI**, konung af Sverige. S. 117.
- Karl XII**, konung af Sverige. S. 130.
- Katarina II**, kejsarinna af Ryssland 1762—96. S. 180.
- Kaulbars**, öfverste. S. 129.
- Kaulbars**, fru. S. 129.
- Kaunitz, Vencel Anton**, f. 1711, d. 1794, tysk riksfurste, österrikisk statskansler. S. 190.
- Kexél, Olof**, f. 1748, d. 1796, skald; efter Bellmans död sekreterare vid k. nummerlotteriet. S. 61, 74, 79.
- Kleist, Ewald Kristian von**, f. 1715, skald, krigare, deltog i Fredrik II:s krig, dog af de sår han erhöill i slaget vid Kunersdorf 1759. S. 38.
- Klingfelt, Benedikta Katarina**, f. Ulfsparre af Broxvik, gift m. Klas Göran Klingfelt. S. 7.

- Klingfelt, Nils**, f. 1719, d. 1796. Kapten 1759, öfverstelöjtnant, kommandant på Bohus. S. 11, 14.
- Klinton**. S. 5, 10, 57.
- Klinton, Fru**. Sid. 5, 50, 57, 160.
- Kock**, kornet. S. 116.
- Kulau**, hoftrumpetare. S. 55, 56, 57.
- Köhler, Johan Kristofer**, friherre, f. 1737, d. 1791. Registrator i kanslikollegium. S. 46.
- Körning**, fröken. S. 53.
- de Lacy**, grefve. Spansk minister i Stockholm. S. 11, 80.
- Lantingshausen, Jakob Albrekt von**, friherre f. 1699, d. 1769. Öfverståthållare. S. 75, 76.
- Lantingshausen, Johanna**, f. von Stockenström, grefvinna, g. m. Albrekt Lantingshausen, son af föregående. Inl. IX.
- Leijonhufvud, Axel Gabriel**, friherre, f. 1717, d. 1789. Öfverkammarherre hos prinsessan Sofia Albertina 1667, landtmarskalk vid riksdagen 1771, president i Åbo hofrätt 1775. S. 79, 175.
- Leijonhufvud, Knut Henrik**, friherre, f. 1730, d. 1816, den föregåendes broder. Kammarherre hos prinsessan Sofia Albertina 1766. S. 45.
- Leijonstedt, Karl Wilhelm**, grefve, f. 1725, d. 1782. Hofmarskalk, landshöfding i Vesterbotten. S. 63.
- Lepel**, regeringsråd. S. 46.
- Lichtenstein**. S. 190.
- Lidiin, Anders**, postmästare i Stockholm. S. 14.
- Liewen, Hans Henrik von**, grefve, f. 1704, d. 1781. Riksråd 1760, generalguvernör, riksmarskalk 1772. S. 116, 120, 122, 123.
- Lingen, Reinhold Johan von**, friherre, f. 1708, d. 1785. Landshöfding i Kristianstads, sedermera i Malmöhus län. S. 120, 121, 122.
- Lingen, Herman von**, friherre, f. 1748, d. 1820. Den föregåendes son, kommissionssekreterare i Holland. S. 120.
- Lisander**, kommissarie. S. 74.
- Liljeberg**, general. S. 75.
- Loeweneck**, baron. S. 185.
- Lohe**, kapten. S. 58.
- Lovisa Ulrika**, konung Adolf Fredriks gemål. S. 112.
- Löwen, Axel**, grefve, f. 1686, d. 1772. General af infanteriet 1737, riksråd 1739, generalguvernör i Pommern 1748. S. 131.
- Meijerfelt, Johan August**, grefve, f. 1725, d. 1800. Generallöjtnant, fältmarskalk, en af rikets herrar. S. 90. G. m. Lovisa Augusta Sparre af Sundby, dotter af öfverståthållaren grefve Axel Wrede Sparre, statsfru hos drottning Sofia Magdalena. S. 10, 80.
- de Modène**, grefve. Fransk minister i Stockholm. S. 11.
- Monthelius, Anders**, f. 1731, d. 1775. Kyrkoherde i Vestra Vingåker, hvilket pastorat han tillträdde 1769. S. 21, 22, 27, 28, 30, 85, 86, 101, 108, 109.
- Möller**, handlande. S. 14.
- Möller**, kammarherre. S. 138.
- Mörk**, fabriksägare. S. 47.
- Nestius, Bogislaus Fredrik**, kongl. sekreterare i kanslikollegiiexpedition. S. 31.

- Nisser**, juvelerare. S. 49.
- Nolcken, Gustaf Adam von**, friherre, f. 1733, d. 1813. Sveriges sändebud vid Storbritanniska hofvet. S. 86.
- Nordenflycht, Hedvig Charlotta**, f. 1718, d. 1763, författarinna. S. 107, 160.
- Numers, von**, fröken. S. 128.
- Oelreich, Niklas von**, f. 1699, d. 1770. Professor i Lund, censor librorum 1746, statssekreterare 1762, president i kommerskollegium 1767. S. 80. G. m. Anna Palbitsky.
- Olin, Elisabet**, dotter af organisten P. Lillström, gift med hofsekreteraren sedermera assessorn Gabriel Olin. Första aktris och sångerska vid kongl. operan. S. 64, 66, 80.
- Osterman, C. J. von**, grefve. Ryskt sändebud i Stockholm. S. 39.
- Oxenstierna, Göran**, grefve, f. 1699, J. G. O:s fader. Generalmajor 1756. S. 87, 108, 110, 113, 114, 117, 157, gift med **Sara Gyllenborg**. S. 78, 83, 89, 110, 113, 114, 156, m. f.
- Oxenstierna, Axel Fredrik**, grefve f. 1753, d. 1841. Hofrättsråd, bror till J. G. O. S. 4, 12, 87, 89, 92, 109, 110.
- Oxenstierna, Göran Ludvig**, grefve f. 1756, d. 1804. Major, bror till J. G. O. S. 5, 16, 90, 101, 111, 115, 117.
- Oxenstierna, Ebba Lovisa**, f. 1688, d. 1774, gift med majoren G. Uggla. J. G. O:s faster.
- Oxenstierna, Kristina Magdalena**, f. 1689, d. 1777. J. G. O:s faster.
- Palbitzky, Gustaf Adolf**, friherre, f. 1709, d. 1790, innehafvare af Julita gård i socken af samma namn m. fl. egendomar. G. med Anna Duffus. S. 87.
- Pechlin, Karl Fredrik**, f. 1720, d. 1796 på Varbergs fästning. Öfverste vid Jönköpings regemente 1760. Bekant för sina stämplingar vid riksdagarne såväl under Frihetstiden som under Gustaf III. S. 39, 60, 67.
- Piper, Adolf Ludvig**, grefve, f. 1750, d. 1795. Kanslijunkare, kammarherre. S. 50. G. med Eva Sofia von Fersen, syster till riksmarskalken Axel von Fersen och bekant från upploppet 1810.
- Plomgren**, se Plommenfelt.
- Plommenfelt, Carl Anders**, f. 1750. Son af grosshandlaren Anders Plomgren, hvars barn adlades 1770 med namnet Plommenfelt. Ceremonimästare 1778, begaf sig ur riket 1782 och skall hafva dött i Amerika. S. 66, 80.
- Polignac, Melchior de**, f. 1661, d. 1742 såsom ärkebiskop af Auch. Af en gammal fransk adlig familj, abbé i Bonport, deltog i flera politiska underhandlingar och blef efter freden i Utrecht 1713 upphöjd till kardinal. I Rom dit han 1721 afgick såsom franskt sändebud, anlade han en storartad antiqvitetsamling, hvilken efter hans död inköptes af Fredrik II. S. 135
- Pope, Alexander**, f. 1688, d. 1744. Berömd engelsk skald. S. 54.
- Posse, Mauritz**, friherre, sedermera grefve, f. 1712, d. 1787. Generalmajor, riksråd 1769. S. 48.
- Psilanderhjelm, Johan Gustaf**, f. 1723, d. 1782. Riddarbussekreterare, kansli-råd. S. 80.
- Putbus, Antoinetta Wilhelmina**, f. Mandelsloe, gift med grefve Anselm Carl Putbus. S. 129.
- Qvanten, Karl Jakob von**, f. 1734, d. 1789. Major, öfverstelöjtnant vid Braunschweigska gardet till häst, öfverste i fransk tjänst. S. 62.

- Ramel, Hans**, friherre, f. 1724, d. 1799. Öfverste. G. m. Amelia Beata Lewenhaupt. S. 101. S. 122.
- Ramel, Malte**, friherre, f. 1747, d. 1814, den föregående son. Kommissionssekreterare i London 1767, i Paris 1770, minister vid spanska hofvet 1778, hofkansler 1781, riksråd 1781, en af de aderton i svenska akademien 1797. S. 92. G. m. Amalia Beata Gustafviana Lewenhaupt.
- Rappe, Elias Kristofer**, friherre, f. 1745, d. 1835. Kanslist i kanslikollegium. kanslijunkare. S. 3.
- Rappe, Kristofer Johan**, f. 1719, d. 1776, friherre. Landshöfding i Åbo län 1769. S. 50, 59.
- Remmerfelt, von**, löjtnant i preussisk tjänst. S. 121, 123, 127, 128.
- Reuterholm, Gustaf Adolf**, friherre, f. 1756, Karl XIII:s bekante gunstling under dennes förmyndarregering 1792—96. Inl. II
- Ribbing, Ebba Margareta**, f. friherrinna Ribbing af Zernava, gift med öfverceremonimästaren, frih. Lennart Ribbing. S. 97, 98.
- Ribbing, Bengt**, friherre, f. 1754, d. 1811. Löjtnant, senare major vid Södermanlands regemente. S. 63, 66, 74.
- Ribbing, Lennart**, friherre, f. 1723, d. 1796, kammarherre, öfverceremonimästare, ägare af Gimmerstad i Julita socken Södermanland. S. 88.
- Ribbing, Karl**, friherre, f. 1718, d. 1773. Svenskt sändebud i St Petersburg. S. 86.
- Richelieu, Armand Jean Duplessis de**, f. 1585, d. 1642, hertig, kardinal, berömd fransk statsman under Ludvig XIII. S. 144, 191.
- Roos**, löjtnant. S. 79.
- Rothlieb, Filip Fredrik**, f. 1712, d. 1792. Kammarråd 1756. S. 16
- Rousseau, Jean Jacques**, f. 1712, d. 1778. Bekant fransk filosof, skriftställare. S. 53
- Röök, Nils von**, f. 1725. Kommissionssekreterare vid polska, sachsiska och österrikiska hofven, regeringsråd. S. 109, 154, 155, 147, 162, 194.
- Sahlman, Johan**. Kommissionssekreterare i Regensburg, sedermera chargé d'affaires i Wien. S. 186—88, 190.
- Scheffer, Karl Fredrik**, greve, f. 1715, d. 1786. Minister i Paris 1743, riksråd 1751. S. 111.
- Schultz, Baron**. S. 129.
- Schwerin, von**, fröken. S. 137.
- Sebaldt, Karl Fredrik**, f. 1713, d. 1792. Embets- och Byggnings-Borgmästare i Stockholm 1764, borgarståndets talman 1765 och 1771, justitieborgmästare 1777, adlad 1778. S. 166, 183.
- Serenius, Jakob**, f. 1700, d. 1776. Biskop i Strengnäs, ifrig partiman (mössa) under Frihetstiden. S. 175.
- Segebaden, Karl Otto**, friherre, f. 1718, d. 1795. Landshöfding på Gotland 1765, generallöjtnant, deltog ifrigt i riksdagsangelägenheterna. S. 47, 48, 129.
- Silfverhjelm, Klaes Erik**, friherre, f. 1725, d. 1792. Landshöfding först i Jönköpings, sedermera i Skaraborgs och slutligen i Upsala län. S. 117, 118.
- Silfversparre, Nils Harald**, f. 1722, d. 1796. Kapten vid artilleriet 1756. S. 75, 81.
- Silfverstedt, Jakob**, f. 1818, d. 1769. Kommissarie i Lånebanken, öfverceremonimästaretitel. S. 10, 11.
- Silfverstolpe, Lars**, f. 1723, d. 1804, Kammarråd. S. 28, 29, 30.

- Silfverstolpe, Axel Gabriel**, f. 1762, d. 1816. Hofjunkare och handsekreterare hos Sofia Magdalena, en af de aderton i svenska akademien 1794, riddarhussekreterare 1795. Inl. V.
- Silfverstråle, Karl**, f. 1746, d. 1798. Major. S. 36.
- Silfverstråle, Gustaf**, f. 1748, d. 1816. Hofjunkare. S. 4, 74.
- Simming** (adlad **Simmingsköld**), **Johan**, f. 1748, d. 1796. Poet, kongl. bibliotekarie, ordenshistoriograf; rymde sedermera ur riket och dog på Königsteins fästning i Sachsen. S. 35, 36, 38, 59, 99, 157.
- Sjöblad**, friherre. S. 61.
- Skjöldebrand**, (förut **Brander**) **Erik**, f. 1722, d. 1814. Embetsman, vitter författare, hans förnämsta arbete *Gustaviaden*, en hjeltedikt i tolf sånger 1768. S. 2, 3, 7, 8, 11, 14, 15, 19.
- Sleincour, Johan Peter**, f. 1714, d. 1785. Professor i Upsala, filosof, anhängare af den tyska filosofen Wolff. S. 22.
- Snoilsky, Johan von**, f. 1708, d. 1787, grefve. Riksråd. S. 50.
- Snoilsky, Gustaf von**, f. 1752, d. 1818, grefve, den föregåendes son. Krigsråd. S. 35.
- Sparre, Karl**, friherre, f. 1723, d. 1791. Landshöfding i Gefleborgs län 1763, öfverståthållare i Stockholm 1773, riksråd 1765. S. 61.
- Sparre, Axel Wrede**, f. 1808, d. 1772, grefve. Generalmajor, öfverståthållare i Stockholm. S. 94.
- Sparre, Johan Karl Sigge**, f. 1743, d. 1770. Kommissionssekreterare vid sachsiska och franska hofven. S. 92.
- Sparrsköld, Karl Magnus**, kapten. S. 35.
- Sparrsköld, Adolf Fredrik**, f. 1746, d. 1827. Hofjunkare 1766, assessor i Göta hofrätt 1780, hofrättsråd, vice president. S. 64.
- Spens**, S. 11.
- Stackelberg**, fru. Se fru Carlberg. S. 66.
- Stapelmoir, Kristofer**, f. 1711, d. 1783. Öfverdirektör vid stora sjötullen 1755, adlad 1756. S. 31, 54.
- Stapelmoir, Anna Charlotta**, f. 1754, d. 1791, den föregåendes dotter, bekant för sin qvickhet. S. 54.
- Stenhagen, Fredrik von**, f. 1732, d. 1816. Kongl. sekreterare i kansliexpeditionen 1762, kammarråd, slutligen landshöfding i Westerbottens län. S. 3.
- Stjernheim, Karl Johan**, f. 1749, d. 1786, fänrik vid kgl. lifgardet. S. 4, 8, 118.
- Stjernköff, Georg**, f. 1729, d. 1807. Kassör vid rikets ständers slottsbyggnadsdeputation, kammarrevisionsråd. S. 31, 75.
- Stobæus, Andreas Peter**, f. 1732, d. 1799. Professor i romersk väitalighet och poesi vid universitetet i Lund. S. 184.
- Strengbom**, S. 22.
- Strokirch, Fredrik Adolf Ludvig**, friherre, f. 1746, d. 1789, kapten vid lifgardet. S. 61.
- Strömfelt, Karl Harald**, friherre, f. 1709, d. 1775. Landshöfding i Blekinge, sedermera i Östergötland. S. 116.
- Stålhammar, Karl Adolf**, f. 1725, d. 1788. Löjtnant vid Jönköpings regimente. S. 118.
- Swab, Anna Maria**. S. 53, 21.

- Taube, Karl Evert**, hofjunkare hos drottning Lovisa Ulrika. S. 7, 13
- Taube, Evert**, friherre, f. 1737, d. 1799. Generalmajor, öfverstekammarjunkare, bekant från Gustaf III:s regering.
- Teel**, fru. S. 32.
- Teel, Ulla**, hennes dotter. S. 32.
- Tersmeden, Karl**, f. 1715, d. 1797, kommendörkapten 1755, kontre-amiral 1772, S. 36.
- Themir**, S. 54, 57, 84, 113, 115.
- Tigerskjöld, Herman Kristian**, f. 1706, d. 1803. Hofjunkare. S. 118.
- Tilas, Daniel**, friherre, f. 1712, d. 1772. Assessor i bergskollegium, landshöfdings fullmakt 1765, riksheraldiker. s. 45.
- Tilas, Samuel Olof**, friherre, f. 1744, d. 1772. Den föregåendes son. Kommissionssekreterare i Konstantinopel, vitter författare, en del af hans poemer är utgifven i »svenska Parnassen 1785. S. 39, 52, 141, 188, 190, 191, 193--96.
- Uttini, Rosa**, f. Scarlatti, f. 1727, d. 1776, sångerska vid italienska operan i Stockholm. S. 3.
- Veneroni**, utgifvare af en italiensk språklära, som upplefvat en mängd upplagor inom flere länder.
- Wallenstierna, Berndt**, friherre, f. 1707, d. 1772. Generalmajor. S. 46, 49.
- Wallenstråle, Fredrik Ulrik**. Kongl. sekreterare, (titulär) kansliråd. S. 53.
- Westin, J.** Garfvareälderman, kapten vid borgerskapets infanteri. S. 166.
- Wellander, Johan**, f. 1735, d. 1783. Literat rådman i Stockholm, medlem af »Utile dulci», har skrivit operan Thetis och Pelée, med hvilken kongl. operan invigdes d. 18 Jan. 1772. s. 91, 92, 100.
- Widman**, friherre. S. 167.
- Willemot**, S. 28, 90, 91, 62.
- Zellbell, Ferdinand**, f. 1719, d. 1780. Kapellmästare. kompositör. S. 3.
- Zibet, Kristofer Bogislaus**, friherre, f. 1740, d. 1809. Kanslist i Kongl. kansliet, sederm. statssekreterare. S. 13.
- Zetterberg**, Medec. doktor. S. 18, 19.
- Zöge von Manteuffel, Otto Jakob**, friherre, f. 1718, d. 1796. Sveriges sändebud vid Preussiska hofvet. S. 86, 133, 135, 136, 138.
- Åkerhielm**, friherre. S. 36.
- Örnfeldt, Adolf**, friherre, f. 1743, d. 1773. Kammarherre hos Gustaf III. S. 158.

Rättelser.

Sid.	13	r.	6	uppfr.	orag.	läs	oraq.
»	34	»	3	»	middager	»	middagen
»	35	»	6	»	frihetsskäl	»	frihetsskäl
»	43	»	5	»	jag	»	sig
»	51	»	9	»	lägor	»	läger
»	57	»	12	nedfr.	är	»	än
»	58	»	18	»	pnnshbålar	»	punschbålar
»	61	»	4	uppfr.	räknar	»	räkna
»	63	»	19	»	möjljg	»	möjljg
»	65	»	6	»	Fersen	»	Fersens
»	68	»	17	»	beständig	»	beständigt
»	79	»	8	»	måst	»	mäst
»	80	»	11	»	behöfva	»	behöfver
»	»	»	23	»	Oelrich	»	Oelreich
»	92	»	1	nedfr.	sin	»	min
»	94	»	8	»	poikaktigheten	»	poikaktigheten
»	163	»	5	uppfr.	ayent m'en donné	»	m'en ayent donné

200.

200